ŞERMİN YAŞAR

Biri Daha Var

RESİMLEYEN
MERT TUGEN

Doğan Çocuk

ŞERMİN YAŞAR

Biri Daha Var

"Bir varmış, bir yokmuş..." diye başlar bütün masallar. Ve gerçekten de birileri varken birileri yoktur. Bazılarının hikâyesi anlatılırken bazılarından hiç söz edilmez. Varsa yoksa başrol; ötekiler neler yaşamış, neler hissetmiş hiç söylenmez.

Oysa arka plandakilerin, gizli kahramanların neler yaşadığını keşfedip olaylara bir de onların gözünden bakmalı. Mesela masalda sadece 7 cüce mi vardı? Geppetto Usta'nın, bir oğuldan başka isteği yok muydu? Çiftlikteki tavuklar altın yumurtlayamadıkları için ne hissetmişlerdi? *Rapunzel* masalında "oradan geçen bir prens"in neden adı sanı yok? Peki Kırk Haramilerin kırkı da kötü müydü?

Usta yazar Şermin Yaşar, "Biri Daha Var" diyerek masalların görünmeyen kahramanlarını anlatıyor; okuru söylenmeyeni merak etmeye, düşünülmeyeni düşünmeye ve dünyayı her yönüyle görmeye davet ediyor.

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺399

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6161-61-0

Sertifika no: 44919

9 786256 161610

Doğan Çocuk

Biri Daha Var

Biri Daha Var

Yazan: Şermin Yaşar
Resimleyen: Mert Tugen

© 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

20. Baskı: İstanbul, 2025
ISBN: 978-625-6161-61-0
Sertifika no: 44919

Yayına hazırlayan: Kerimon Güldiken
Grafik tasarım: Havva Alp - Serkan Yolcu

Basım yeri: Optimum Basım San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295 İstanbul
Tel: (0212) 463 71 25
Sertifika no: 41707

(0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari.com.tr

dogancocukyayinlari dogancocuk

www.doganyayinlari.com.tr

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez

Biri Daha Var

ŞERMİN YAŞAR

Resimleyen: Mert Tugen

Doğan Çocuk

Kahramanlar konuşulur...
Başarılılar, güzeller, yakışıklılar, göz önündekiler, hızlı ve dikkat çekici olanlar konuşulur. Oysa her hikâyede birileri daha vardır. Görmediğimiz, bilmediğimiz, konuşulmayan, anlatılmayan ama en az anlatılanlar kadar değerli olan birileri...

İÇİNDEKİLER

Sekizinci Cüce 8

Kırmızı Şapkalı Oğlan 22

Normal Yumurtlayan Tavuk 34

Bildiğin Kurbağa 44

Güroğlan 56

Uyanık Prens 70

Sinirli Lamba Cini 82

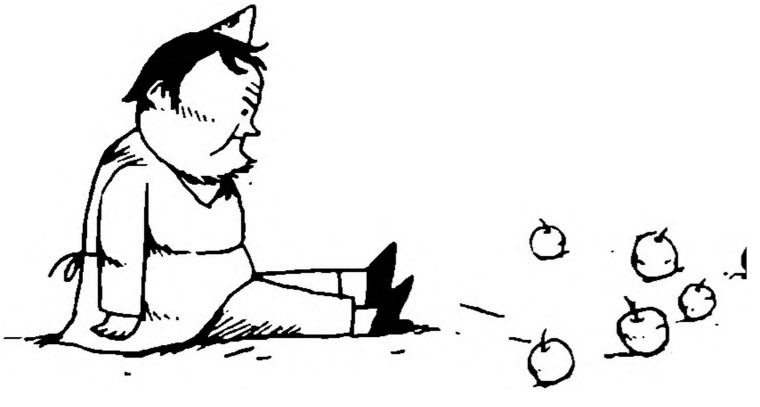
Hansel, Gretel ve Tembel 92

Güzel Ördek Yavrusu 106

Artist Geppetto 118

Fareli Köyün Yeni Muhtarı.....130
Kedi Çizmecisi.....142
Bir Gün Oradan Geçen Bir Prens 154
Kralın Terzisi 162
Dev ve Fasulye Sırığı 178
Kırkıncı Harami.....192
Bremen Mızıkacılarının Komşusu.....204
Ağustos Böceği'nin Annesi 214
Külperisi 224
Ali Baba'nın Karısı 234

Sekizinci Cüce

NE OLMUŞTU?

Pamuk Prenses ve
Yedi Cüceler masalındaki iyi
kalpli Pamuk Prenses, kendisini kıskanan üvey annesi kötü kalpli kraliçe tarafından ormana gönderilmiş, prenses ormanda yedi cücelerin evine sığınmıştı. Cüceler evde yokken kötü kalpli kraliçe gelmiş, Pamuk Prenses'i zehirlemiş ve bayıltmıştı. Cüceler çok üzülmüştü. O sırada oradan geçen bir prens, Pamuk Prenses'i öperek uyandırmış, sonra mutlu mesut yaşamaya devam etmişlerdi.

VE BİZ, "BUNLAR YAŞANIRKEN
ORMANDA BAŞKALARI DA VAR MIYDI?"
DİYE HİÇ SORMADIK.

Sekizinci Cüce

Evet evet, benim; *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*deki sekizinci cüce... Namıdiğer Mıymıntı...

Hayatta her yere geç kalabilirsin...

Mesela sabah, bir türlü çantanı toplayamazsın, ayakkabını giyemezsin ve okula geç kalırsın. Teneffüste oyun oynamayı ya da sohbeti bırakamazsın ve derse geç kalırsın. Derste aklın başka yerdedir, bütün sınıf yazmayı bitirir, sen geç kalırsın. Arkadaşının doğum günü partisine geç kalırsın ve pastaya yetişemezsin. Sinemaya geç kalırsın ve filmin başını kaçırırsın. Ne bileyim işte, her yere geç kalabilirsin. Ama masala da geç kalınmaz ki kardeşim!

Hep böyleyim ben. Yavaş biriyim. Dünyaya böyle gelmişim. Her yere geç kalıyorum. İnsanlar anne karnında dokuz ay dururlar. Bazıları erken doğar. Onlara yedi aylık derler. Ben onuncu ayda

doğmuşum. Dünyaya geç gelmişim. Daha ne olsun!

Hızlı konuşamam. Hızlı yazamam. Hızlı uyanamam. Yavaş biriyim. Elimden bir şey gelmiyor.

Sakinleştirici bitki çayları falan var ama hızlandırıcı bitki çayları yok. Müzik dinlediğinde, masaj yaptırdığında, annenin dizlerine uzandığında falan sakinleşebiliyorsun ama hızlanamıyorsun. Hızlanamayınca diğerlerine göre yavaş kalıyorsun.

Ağırkanlı biriyim. Ne kadar acele etmeye çalışsam da hızlanamıyorum. Ne zaman acele etmeye kalksam, acelem telaşa dönüşüyor ve işler iyice karışıyor.

Bu yavaşlığım yüzünden pek çok şeyden mahrum kalıyorum. Ben gittiğimde oyun çoktan bitmiş, sofra çoktan toplanmış, ders çoktan yarılanmış, sınav çoktan başlamış, dondurma erimiş, pasta yenmiş, tren kalkmış oluyor. Bilmem anlatabiliyor muyum?

İşte ben de bizim masala geç kaldım.

Aslında masal en başından belliydi. Biz sekiz cüce, ormanda küçük bir kulübede yaşayacaktık. Hep birlikte ormana gidecektik. Biz yokken, güzeller güzeli Pamuk Prenses kulübemize gelecekti. Yataklarımızda uyuyacak, tabaklarımızdan yemek yiyecekti falan...

Sonra işte biliyorsun masalın devamını. Bizimle yaşayacaktı Pamuk Prenses. Kötü kalpli kraliçe gelecekti elinde elmayla...

Veee zehirlenme sahnesi...

Hepimiz prensesin başında ağlarken, hooop, beyaz atlı prens çıkıp gelecekti.

Mutlu son.

Gerçi ben geç kaldım diye pek bir şey değişmedi masalda ama bütün eğlenceyi kaçırmış oldum.

O gün ormana gitmek için güzelce hazırlanıp hep beraber kulübeden çıktık. Benim dışımdaki yedi cüce hızlı yürüyor. Uykucu bile hızlı yürüyor! Hele Neşeli! Almış başını gidiyor, en önde o. Aceleleri ne, hiç anlamıyorum.

Şu hayatta en çok duyduğum cümle, "Hadi Mıymıntı, acele et, seni mi bekleyeceğiz," oldu. Annem, babam, kardeşlerim, öğretmenim, sonunda da arkadaşlarım işte... Beklemediler beni. Bekleseler ne olurdu sanki?

Hani bu yedi cüce, şarkı söyleye söyleye gezer ya... Bunun sebebi öyle ormana gidiyoruz, aman ne güzel, çok mutluyuz diye değildir. Ben hep geç kalıyorum ya; geç kalınca bunları kaybediyorum. Şarkı söylerler ki ben seslerini duyabileyim, sesi takip edebileyim.

Ormana giderken de öyle oldu. Yedisi önde, ben arkada yola düştük. Şarkıyı dinleye dinleye gidiyordum. Aramız epey açıldı öndekilerle.

Sonra birdenbire yağmur yağmaya başladı. Şimşek çakıyor, gök gürlüyor... Rüzgârın sesi de eklendi gürültüye. Ormandaki hayvanlar bağırıyor. Ohoooo, öndeki cücelerin seslerinden eser kalmadı. Bağırdım ama duyuramadım. Hızlı hızlı yetişmeye çalışırken, yönümü şaşırdım. Kaybol-

dum. Yağmur dindikten sonra da aradım bizimkileri ama bulamadım. Onlar da beni aramışlar. Ters yönlere gitmişiz. Eve dönme vakti gelince de beni daha fazla bekleyememişler.

Masal işleri böyledir. Neyi ne zaman yapacağın bellidir. Sahne sıran geldiğinde hemen oyuna gireceksin. Bizimkiler ben gelmeyince, "Bekleyelim, onsuz masal olmaz," diyememişler tabii. Masal bekleyen bir sürü çocuk var dünyada. Öyle keyfimize göre masalı uzatıp kısaltamayız.

Bir çocuğun uykuya dalacağı zaman dilimi üç aşağı beş yukarı bellidir. Masalın ortasında esnemeye başlarlar, masal bitince uykuya dalarlar. Tabii bizimkilerin, "Dur bakalım, biraz daha bekleyelim. Bizim sekizinci cüce yolda, o gelene kadar bir tur daha dönelim ormanda," diyecek hâlleri yok. Onun yerine, "Biz gidelim madem, daha fazla geç kalmayalım masala, çocukların uykusu geldi," demişler. Gitmişler.

İşte o gün bugündür masalın adı *Pamuk Pren-*

ses ve Yedi Cüceler! Ben geç kalmasaydım, *Pamuk Prenses ve Sekiz Cüceler* olacaktı. Biz öyle sekiz cüce, ikişerli dizilip el ele tutuşacaktık masalın sonunda. Ellerimizi havaya kaldırıp tünel yapacaktık düğünlerdeki gibi... Pamuk Prenses'le prens tünelin altından geçeceklerdi falan. Ben gelmeyince yedi kişi tünel yapamadıkları için silmişler o sahneyi.

O gün saatlerce evin yolunu aradım. Bacaklarım zaten kısa, bir de yavaşım. Evini kaybetmiş kaplumbağa gibi dolandım durdum ormanda. Ona sor, buna sor, nihayet buldum küçük kulübemizi.

Ben geldiğimde Pamuk Prenses, prensin atına binmiş gidiyordu. Cüceler el sallıyorlardı arkasından. Ben de çalıların arasından el salladım. Ne yapayım? Masala yetişemedim, bari uğurlamaya yetişeyim.

Oysa bu benim hayatımın masalıydı! Bütün hayalim bir masal oyuncusu olmaktı. Senelerce

konservatuvara hazırlandım ve kazandım. Çok çalıştım. Sonunda *Pamuk Prenses ve Sekiz Cüceler* masalına seçildim. Provalarda çok iyiydim. Tamam, yine zaman zaman geç kalıyordum ama bir şekilde yetişiyordum.

Provalar o kadar güzeldi ki masalın gerçeğini düşünemiyordum bile. İnanılmaz heyecanlıydım. Düşünsenize dünyada kaç tane cüce masalı var ki? İşte ben onlardan birinde oynayacaktım. Adım dilden dile, nesilden nesile anlatılacaktı.

Şimdi hepiniz Uykucu'yu, Şaşkın'ı, Bilgin'i biliyorsunuz mesela. Kötü kalpli kraliçeyi de biliyorsunuz. Hepsini geçtim, sihirli aynayı bile biliyorsunuz. Ama benden, Mıymıntı'dan yeni haberiniz oluyor. Niye? Çünkü geç kaldım!

Başta çok üzüldüm ama zamanla alıştım. Diğer yedi cüce ünlü olunca gittiler buralardan. Turneler, oyunlar, başka ülkelerde aynı masalın uyarlamaları falan, bilirsiniz işte. Unuttular ormanı. Ben ormanda kaldım. Odunculuk, fidan

yetiştiriciliği, bal toplayıcılığı, mantar üreticiliği, çiftçilik, gübrecilik yaptım. Güzeldir orman hayatı. Ben çok seviyorum.

Son zamanlarda ormana gruplar hâlinde insanlar geliyor. Koşucular, izciler, mangalcılar, yürüyüşe gelenler, yıldızları seyretmek isteyenler falan... Birtakım kamplar düzenliyorlar. Minderlerin üzerinde dakikalarca kımıldamadan oturuyorlar.

Gittim yanlarına sordum bir gün. "Ne yapıyorsunuz burada?" dedim.

"Sakin yaşamak ve yavaşlamak için çalışmalar yapıyoruz, yavaşlamak çok önemli," dediler.

Hıım, çok önemli! Bence de! Doğuştan sakin ve yavaş olana kimsenin tahammülü yok; ama yavaşlamak isteyene kamplar var.

İyiymiş...

Bizim kulübeyi görünce fotoğraf çekmek istiyorlar. Kapının önünde otururken fotoğrafımı çekiyorlar. Hiç, "Fotoğrafınızı çekebilir miyim?" diye sormak bile yok! Sanki ben orada fotoğraf çektir-

mek için oturuyorum. Ne kadar ayıp! Sonra da ellerindeki telefondan, "Ormanda tatlış bir cüce!" falan yazıp beni sosyal medyada paylaşıyorlar.

Tatlış bir cüce mi? Tatlış ne demek! Öyle bir kelime bile yok! Daha neler...

Evimin fotoğrafının çekilmesi de hoşuma gitmiyor. Sadece fotoğraf çekmekle de kalmıyorlar, pencereye yaklaşıp içeriye de bakıyorlar. Ormanda bir ev görmüşler ya ilgilerini çekiyor. Bunu anlıyorum ama birinin evine izin almadan bu şekilde yaklaşamazsınız, o ev ormanda da olsa... Bazı insanlar gerçekten nezaketsizler... Gerçekten...

Benimle röportaj yapar gibi konuşuyorlar. "Ne zaman cüce oldun, sonradan mı doğuştan mı?" diye soran bile oldu biliyor musunuz? "Yazııık yaaa, canıım," diyenler, "Üzülme, belki büyürsün," diyenler... Offf neler, neler.

Yine de kızmıyorum onlara. Ormanda yaşayan benim, şehirde yaşayan onlar. Ama o kadar imkân içerisinde insanların fiziksel özellikleriyle

dalga geçilmeyeceğini öğrenememişler. Asıl onlara, *yaziiiik, canım benim yaaaa!*

Her neyse, bazen gelenlere, "Hani *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler* var ya; ben o masaldaki sekizinci cüceydim," dediğimde kahkahalarla gülüyorlar. "Bu ev de masaldaki ev zaten," diyorum. Ona da, "Tabii tabii, kesin öyledir!" diyorlar. Kimse inanmıyor.

Pamuk Prenses'in ısırıp attığı elmayı bahçeye diktim diğer cüceler gittikten sonra. Elma büyüdü, kocaman ağaç oldu her sene bir çuval elma veriyor. Gelene geçene dağıtıyorum. "Bu var ya, Pamuk Prenses'in ısırdığı elmadan!" diyorum, ona da inanmıyorlar.

Düşünsenize bir prensesin ormanda kaybolmasına inanıyorlar. Yedi tane cücenin tek göz odalı bir orman evinde yaşamasına inanıyorlar. Aynanın konuşmasını, elmanın prensesi uyutmasını, prensesin bir öpücükle uyanmasını saymıyorum bile... Bütün bunlara inanıyorlar, benim,

"Ben de masaldaydım, geç kaldığım için masala dâhil olamadım," dememe, "he he, kesin öyledir!" deyip inanmıyorlar.

İnanmasınlar! Ben biliyorum gerçeği. Ama yine de insan başkaları da bilsin istiyor. Ben vardım, varım. Kimse görmek istemese de varım. Her masalda sizin görmediğiniz, bilmediğiniz dinlemediğiniz birileri mutlaka vardır. Ben onlardan sadece biriyim.

Mıymıntı...

Sekizinci cüce.

Ormandaki *tatlış* masal cücesi...

Bu masalda rol alamamış olabilirim ama kendi masalımı yazmaya ve kendi hikâyemi yaşamaya devam edeceğim.

Kırmızı Şapkalı Oğlan

NE OLMUŞTU?

Kırmızı Başlıklı Kız masalında, kırmızı başlıklı bir pelerin giyen küçük kız, ormandaki büyükannesine yemek götürmek istemişti. Yolda kurda rastlamıştı ve ona büyükannesine gittiğini söylemişti. Kurt hemen gidip büyükanneyi yemiş, sonra da Kırmızı Başlıklı Kız'ı mideye indirmişti. O sırada oradan geçen bir avcı, Kırmızı Başlıklı Kız'ı ve büyükanneyi kurtarmıştı.

VE BİZ, KIRMIZI BAŞLIKLI KIZ'IN O MEŞHUR PELERİNİ NEREDEN BULDUĞUNU HİÇ MERAK ETMEDİK.

Kırmızı Şapkalı Oğlan

Evet evet, benim; Kırmızı Başlıklı Kız'ın erkek kardeşi... Hiç duymadığınız, varlığından haberdar olmadığınız kişi...

Kafanızı karıştırmak istemem ama bazen bütün hikâye, doğru soruyu sormakla başlar. Mesela keşke birileri en başında, "Kırmızı Başlıklı Kız'ın kardeşi yok mu?" diye sorsaydı. Kimse sormadı. Ne o zaman ne de sonra...

Seneler öncesinden bahsediyoruz. O zamanlar bütün evlerden çocuk sesleri yükselirdi. Pek çok kardeş aynı evde yaşardı. Düşünsenize Yedi Cüceler bile yedi kişi...

Masal da olsa sorgulayacaksın! Neden böyle diyeceksin. Ya böyle değil de şöyleyse diyeceksin! Kırmızı Başlıklı Kız'ın başka kardeşleri var mı acaba? Varsa ne yapıyorlar?

İyi madem sordum, cevabı da vereyim: Var

tabii. Varız biz, aslında beş kardeşiz. Kırmızı Başlıklı Kız, kardeşlerden sadece bir tanesi.

Hepimiz aynı evde dünyaya geldik, büyüdük. Kırmızı Başlıklı Kız en küçüğümüzdür. En büyüğümüz Marifet ablam, adından da anlaşılacağı üzere çok marifetli, çok yetenekli biridir. Dikiş, örgü, nakış, yemek, ev işi... Elinden her iş gelir.

Bir giysiyi karşıdan görsün, aynısını yapar, giydirir bize. Perde kumaşını keser, biçer ondan ceket diker. Çarşaflar masa örtüsüne dönüşür, danteller gömleklere... Kanaviçesi, danteli, oyası... Bu kadar yetenekli birini daha görmedim.

O sene ablam kendine kırmızı başlıklı bir pelerin dikti. Bize de aynı renk ipten şapkalar ördü. Bize şapkaları giydirdi, kendi de pelerini giydi. O kadar güzel oldu ki... Bir prenses gibiydi âdeta. Şöyle bir dolandı salonda.

"Ablacığım çok güzel oldun!" dedik biz.

En küçüğümüz Kırmızı Başlıklı Kız, ablamı çok kıskanırdı. Onun gibi olmak isterdi hep.

"Hiç de güzel olmadı bi'kere. O pelerin sana yakışmadı," dedi ve başladı söylenmeye.

Alışkındık biz bu duruma. Nasıl desem, biraz huysuz ve inatçı bir kızdı kardeşimiz. Ablamın pelerinini kıskandı. "Bana da dik, ben de tam böyle bir şey istiyordum. Benim olsun bu!" diye ağladı. Ablamın bize ördüğü şapkayı yere attı. "Ohhh, kendine pelerin, bize şapka. Ohhhh, var mı böyle yağma!" falan diye bağırmaya başladı.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Çünkü her şeyin başladığı gündü. Bir ağlamaya başladı bizimki! Yere yatıyor, "Pelerini ben giyeceğim, benim olacak, kendine yenisini dikersin, bana ne, bana ne!" diye tepiniyordu. Sesi de pek tiz ve çok çıkardı, öyle böyle değil. Ciyak ciyak bağırıyordu evin içinde...

Dayanamadım ağlama sesine. Sussun da nasıl susarsa sussun diye gittim yanlarına. "Ablacığım, Allah aşkına ver şu pelerini, bir kere giyip hevesini alsın. Büyükanneme yemek ve kurabiye

götürecektim, vereyim o götürsün. Yeter ki ağlamasın. İki gün giyip bırakır zaten," dedim. Gerçekten de bir şeyi ister, elde ettikten hemen sonra hevesi geçerdi.

Ablam da bıkmıştı ağlama sesinden. "İyi, gitsin bakalım. Sussun da başka bir şey istemiyorum!" dedi ve verdi pelerini.

Pelerini giyer giymez, "Bu pelerin neden uzun?" dedi bizimki.

"Kendi boyuma göre diktim ya ondan," dedi ablam.

Bu sefer de, "Senin boyun neden benden uzun?" diye ağlamaya başladı. Böyleydi kardeşimiz.

"Kurabiyeler neden üzümlü?"

"Bu yemek neden tuzlu?"

"Oda neden sıcak?"

"Güneş neden erken doğuyor?"

Bilirsiniz işte. Masalda kurda da böyle sorular sormuştu:

"Senin burnun neden büyük?"

"Kulakların neden sivri?"

"Gözlerin neden kocaman?"

Böyle böyle kurdu da bunaltmış olmalı.

Neyse, "Senin de boyun uzayacak, o zaman tam üstüne oturacak pelerin," deyip susturduk. Pelerinin başlığını taktı, kurabiyeleri ve yemek sepetini aldı, bana da dil çıkarıp gitti kardeşimiz. Gidiş o gidiş. Ne bilelim biz başımıza bunların geleceğini. Bilsem gönderir miydim onu tek başına.

O gün olanlar oldu. Masal kahramanı oldu çıktı bizimki. Sadece kız kardeşimiz değil, ablamın pelerini de böylece meşhur oldu.

Bazen düşünüyorum. Pelerini ablam giyseydi, kurabiyeleri ve yemek sepetini ona verseydim, o çıksaydı kapıdan, acaba ne olurdu? Ablam da onun gibi ünlü olur muydu? Ünlü olursa o da bizi Kırmızı Başlıklı Kız gibi unutur muydu?

Sanmıyorum.

Bu bizim Kırmızı Başlıklı Kız olayından sonra en büyük ağabeyimiz, "Avcı olacağım," diye tut-

turdu. Yazık, o da işte bir ucundan dâhil olmak istedi bir masala. Ama çok yufka yürekli biridir. Avcı oldu, oldu ama dünyanın en merhametli avcısı oldu.

Karıncayı bile incitmeyen biridir ağabeyim. Bütün gün ormanda dolanır, hayvanlara yardım eder. Yuvadan düşen kuşları getirir, büyütür. Annesiz kalan yavruları bahçede besler. Daha bir tane bile avı yok, avcıyım diye dolanıyor. Bence bu da bir tür kahramanlık. İlla kurdu yakalayıp karnını yarmakla kahraman olunmuyor. Asıl kahramanlık birine zarar verebileceğin hâlde vermemeyi seçebilmekte. Birine kötülük yapabileceğin hâlde yapmamayı bilmek de kahramanlık.

Ortanca ağabeyim ise oduncu oldu. Çiftçi olsa iyiydi ama bir ümit işte, Kırmızı Başlıklı Kız ünlü olunca o da, "Belki ben de ünlü olurum," dedi.

Masallar "çiftçinin biri bir gün", "balcının biri bir gün", "gübrecinin biri bir gün" diye başlamıyor. Genelde "oduncunun biri bir gün" diye başlıyor.

Sanırım bundan etkilendi, meslek olarak odunculuğu seçti. Fakat henüz tek bir ağaç bile kesmedi.

Evde sürekli meşe palamudu çimlendiriyor. Bir tane elma yesek, bir tane limon kessek, çekirdeğini atmaz, çimlendirir; ondan yeni bir ağaç büyütmeyi başarır. Sabahtan akşama kadar ağaç dikiyor sizin anlayacağınız.

Ha şimdi diyeceksin, hiç ağaç kesmiyor da nasıl oduncu oldu? Ağaçların dalları yağmurdan, rüzgârdan kırılır; bizimki işte bu ağaçların kendiliğinden kırılan dallarını topluyor. "Bu dallar geçinmemize yetiyor, bir ağacı kesmeme gerek kalmıyor," diyor. İşte o da böyle biri. Bence bu da bir çeşit kahramanlık.

Yani o da bilirdi, "Baltalar elimizde, uzun ip belimizde, biz gideriz ormana hey ormana..." diye şarkı söyleyip baltayı önüne gelen ağaca indirmeyi. Ama yapmadı. Ormanın içinde yeni bir orman yarattı bize.

Ben aşçıyım. Yemek pişirmeyi, pasta, börek,

kurabiye yapmayı oldum olası çok severdim. Masaldaki kurabiyeleri ve yemek sepetini ben hazırlamıştım zaten ama masalın içinde çok küçük bir detay yemek sepeti. İçinde ne olduğunu kimse merak etmedi bugüne kadar. Acaba o gün her şey yolunda gitseydi büyükannem hangi yemekleri yiyecekti, kimse sormadı. Dedim ya insanlar ayrıntıları merak etmiyor.

Marifet ablam... Sanıyorum masaldan sonra bine yakın pelerin dikmiştir. İnsanlar akın akın geldiler, iki metre kumaş getirdiler, "Benim kızıma da pelerin dikiver Marifet ablası," dediler.

Bizimki de kırmadı kimseyi. Pelerinlerini dikip, giydirip gönderdi herkesi. Kimseden para da almadı haaa... "Sevinsin çocuklar, elime mi yapışacak sanki, yeter ki mutlu olsunlar," dedi. Ama kendine yeni bir pelerin asla dikmedi...

Bizde durumlar böyle...

Kırmızı Başlıklı Kız... En küçük kardeşimiz... Gittikten sonra bir daha hiç dönmedi eve. Ama

gurur duyuyoruz biz kız kardeşimizin başarısından. Haberlerini alıyoruz hep.

Ablam bazen dalga geçiyor, "Neden gelmiyor biliyor musunuz, pelerini geri alacağım diye korkuyor da ondan," diyor. Öylece gülüyoruz kendi aramızda.

Ben ablamı mutlu etmek için o yıllarda bana ördüğü kırmızı şapkayı hiç kafamdan çıkarmıyorum. Yakışmadığını biliyorum, her kıyafetime uymadığını biliyorum, yaz kış şapka takmanın mantıksız olduğunu biliyorum. Ama ablam mutlu olsun diye hâlâ takıyorum. Ablam olmasaydı o masalın adının "Kırmızı Başlıklı" Kız olmayacağını düşünüyorum. Kırmızı Başlıklı Kız'ı kırmızı başlıklı yapan asıl kızı, ablamı, çok seviyorum.

Normal Yumurtlayan Tavuk

NE OLMUŞTU?

Altın Yumurtlayan Tavuk masalında, yoksul bir çiftçinin tavuğu altın yumurtlamıştı. Adam her gün tavuğun verdiği altın yumurtayı alıp kuyumcuya götürmüş, karşılığında aldığı parayla rahat yaşamaya başlamıştı. Ama açgözlü çiftçi, Altın Yumurtlayan Tavuk'u kesip içindeki yumurtalara bir kerede ulaşmak istemişti. Neticede tavuğun karnında altın yumurta olmadığını fark edip açgözlülüğünün cezasını çekmişti.

VE BİZ, ÇİFTLİKTEKİ DİĞER TAVUKLARIN ALTIN YUMURTLAYAMADIKLARI İÇİN NE HİSSETTİKLERİNİ HİÇ DÜŞÜNMEDİK.

Normal Yumurtlayan Tavuk

Evet evet, benim; Altın Yumurtlayan Tavuk'un en yakın arkadaşı, Normal Yumurtlayan Tavuk'um ben.

Altın Yumurtlayan Tavuk'la aynı kümeste doğdum. Annelerimiz çok yakın arkadaştı, iki gün arayla yumurtlamışlar bizi. Küçücük birer civcivken arkadaş olduk. Aynı tastan su içtik, aynı yemden yedik; yeri geldi aynı pisliği gagaladık, aynı saman yığınının üstünde uykuya daldık.

O zamanlar hayat çok güzeldi. Civcivlik bizim ömrü hayatımızın en güzel zamanlarıdır. Civcivlerden kimsenin bir beklentisi yoktur, ekmek elden su gölden yaşarsın. Yumurta vermen beklenmez, kimse seni yemeye kalkmaz. Hayatta kalma endişesi, yemek arama telaşı yoktur ve hiç çalışmazsın.

Bizi küçük kutuların içine koyarlardı bazen,

oynamaları için çocuklara verirlerdi. Onları eğlendirmek için türlü numaralar yapardık. Bilirsiniz işte, bir civciv takla atarsa, yanlışlıkla su kabının içine düşerse, uçamayacağını bile bile kanat çırparsa falan çocuklar çok güler. Biz de onları güldürdüğümüz için sevinirdik. Akşama kadar eğlenir, sonra yeniden annemizin sıcacık kanatları altına, kümesimize dönerdik.

Altın Yumurtlayan Tavuk'la civcivken başlayan arkadaşlığımız piliçlik yıllarımızda da devam etti. Tavukların piliçlik zamanları insanların gençlik yıllarına denk gelir, öyle düşünün.

Güzel bir piliçlik geçirdik biz. Piliç gibi piliçtik. Şimdikiler gibi akşama kadar kümeste yatmazdık. O çöplük senin, bu çöplük benim, dolaşır dururduk. Ne günlerdi be, hey gidi piliçlik...

Başka arkadaşlarımız da vardı tabii. Ama biz ikimiz, her zaman daha yakındık. Arkadaş grubumuzda ilk yumurtlayan ben oldum. Büyük bir coşkuyla kutladık ilk yumurtamı. Sabaha kadar

gıdakladık, kanat çırptık... Horoz, canına tak edip de, "Hadi herkes kümesine, yeter bu kadar eğlence!" diyene kadar eğlendik.

Benden üç gün sonra da Altın Yumurtlayan Tavuk verdi ilk yumurtasını. Hepimiz başına toplandık. Yumurta farklıydı, bizimkiler gibi değildi. Sarıydı ve ışıl ışıl parlıyordu. Yumurta dediğin ya beyaz olur ya kahverengi; sarı, parlak yumurta da neyin nesiydi? Bir hastalık falan mı vardı arkadaşımda?

Annesi ağlamaya başladı; bir yandan bütün tavuklar onu teselli ediyor, bir yandan biz arkadaşımıza sarılıyoruz... Acıklı bir sahne var ortada. Sonuçta biz yumurtanın altın olduğunu bilmiyoruz tabii. Nereden bilelim, arpadan buğdaydan başka gördüğümüz bir şey mi var?

Horoz, "Olur böyle," dedi. "Hemen kötüye yormayalım. Bu daha ilk yumurtasıydı, ikinciyi normal yumurtlar. Şimdilik bu yumurtayı toprağa gömmeyi öneriyorum. Yarın bembeyaz yumurtla-

yacak, görürsünüz," dedi. İçimizi ferahlattı. Hepimize umut verdi.

Fakat sonraki günlerde de normal yumurtlayamadı arkadaşımız. Bunu kümes sahibinden yani çiftçiden ne kadar saklayabilirdik ki! Ne kadar yumurta gömebilirdik sonuçta. Bir sabah yumurtayı öylece bıraktık.

Çiftçi yumurtayı görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Hanginiz yumurtladı bunu?" dedi.

Bunun bir suç, bir hata, bir eksiklik olduğunu sanıyorduk biz Olması gerektiği gibi yumurtlamadığı için arkadaşımın kümesten atılacağını düşünüyorduk. Onu yalnız bırakamazdık. Hepimiz "ben", "ben", "ben" diye gıdaklayarak bir adım öne çıktık.

Çiftçi, o gün yumurtanın kimden çıktığını bulamadı ama ertesi gece başımızda bekledi ve sonunda buldu Altın Yumurtlayan Tavuk'u. Ona kızacağını, belki hakaret edeceğini, kümesten atacağını düşünmüştük ama çiftçi kucağına alıp öptü onu.

"Senin gibi bir tavuğum olduğu için çok şanslıyım. Altın yumurtluyorsun sen. Diğerleri gibi değilsin. Sana bir şey olmaması için elimden geleni yapacağım," dedi. Onu bizden ayırdı. Artık ayrı kümeslerdeydik.

Çiftçi her gün gelip bize, "Siz de altın yumurtlayın, zorlayın kendinizi, utanın tavukluğunuzdan be, utanın!" diye bağırmaya başladı. Ona her gün bembeyaz, iri iri yumurtalar veriyorduk, dönüp bakmıyordu bile.

Nasıl altın yumurtlayacağımızı bilmiyorduk biz. Bildiğimiz gibi yumurtlamayı biliyorduk sadece. Her gece dua ediyordum, "Ne olur ben de altın yumurtlayayım," diyordum. Her sabah belki bu kez altın yumurtlarım diye işe başlıyor, her seferinde çıkan yumurtanın beyazlığıyla kendimden utanıyordum. Bir keresinde yumurtladığım yumurtayı gagalayarak kırdım, paramparça ettim.

Sadece ben değildim bunu yaşayan. Kümesteki diğer tavuklar da aynı hâldeydi. Çok geçmeden

hepimizin psikolojisi bozuldu. Hepimiz altın yumurtlayamadığımız için kendimizden nefret etmeye başladık. Depresyona girdik ve sonunda hiç yumurtlamaz olduk.

Berbat zamanlardı. Hepimiz için, bizden daha iyi meziyetleri olan biriyle sürekli kıyaslanmak ve durmadan eleştirilmek dayanılmazdı. Sevilmediğimizi düşündük. İstenmediğimizi düşündük. Yeteneksiz olduğumuzu düşündük. Beceriksiz ve işe yaramaz olduğumuzu düşündük.

Sonra ne mi oldu? Yumurtlayamadığımız için pazara götürüp sattı bizi çiftçi.

Duyduk sonradan, arkadaşımız Altın Yumurtlayan Tavuk, bir masal kahramanı olmuş. Başına gelenler ise içler acısı. Ama tabii, kötü talihine rağmen, onun adının baş harfleri büyük yazılıyor. Altın Yumurtlayan Tavuk o...

Bizim için de her şey çok zordu. Kümesten pazara gitmek... Anlatabiliyor muyum? Biri bizi beğensin de alsın diye bekledik pazarda. Yumurtla-

yamayan bir tavuğu kim ne yapsın ki? Kimsenin bizi almayacağını düşünüyorduk. Yanılmışız.

Emekli bir çift beni satın alıp kendi küçük bahçelerine götürdü. Beni tavuk olduğum için sevdiler, yumurtlasam da yumurtlamasam da önemli değildi onlar için. Böyle hissetmemi sağladılar. Yıkadılar bile beni, inanamazsınız. Yemimi hiç aksatmadılar. Çok sevdiler. Yine de toparlanmam hayli zaman aldı.

Adımı "Bıdık" koydular. Bıdık aşağı Bıdık yukarı, bahçelerinde dolanıp duruyorum. Yeniden yumurtlamaya başladım. Beyaz ve normal tabii... Yeni sahiplerim yumurtladığımda seviniyor, beni alkışlıyorlar.

Toparladım çok şükür, iyiyim. Normal bir tavuk olarak yaşamaktan memnunum ama itiraf etmek gerekirse bazen arkadaşımı çok özlüyorum.

Bildiğin Kurbağa

NE OLMUŞTU?

Kurbağa Prens
masalında, prensesin biri,
bir gün havuz kenarında oynarken
topunu havuza düşürmüştü. Havuz-
daki kurbağa, prensese yardım edip topu
ona geri vermiş, karşılığında da onunla
saraya gitmek ve prensesin arkadaşı
olmak istemişti. Prenses, kurbağayı
öptüğünde kurbağa bir prense
dönüşmüştü.

VE BİZ, HAVUZDA BAŞKA
KURBAĞALAR VAR MIYDI, VARSA BU
MASALDAN NASIL ETKİLENDİLER,
HİÇ MERAK ETMEDİK.

Bildiğin Kurbağa

Evet evet, benim; *Kurbağa Prens* masalından sonra havuzda kalan diğer kurbağa...

Biz aslında, iki kurbağa kardeş, ailemizden bize kalan havuzda yüzüyorduk. Bize su olsun yeter; dere, göl, gölet, havuz ayırmayız. Gir içine yüz, zıpla, vırakla, sinek yakala... İşimiz ve yaradılışımız bu.

Havuzumuz küçük ama yetiyor bize. Bulunmaz nimet. Güzel bir hayatımız var çok şükür. Yani vardı.

Bir prenses geldi, her şeyi altüst etti. Masallarda genelde tam tersi olur; ortada bir sorun vardır, bir prens gelir ve sorun çözülür.

Bizim masalda ortada hiçbir sorun yoktu; prenses geldi, topunu havuza düşürdü. Kardeşim ona yardım etti. Sanırım prensese âşık oldu. Topu havuzdan kurtarmasına karşılık onu saraya

götürmesini istedi prensesten. Açıkçası böyle bir hayali olduğunu bilmiyordum. İçten içe saray hayatı istermiş.

Sonra gittiler. Ben havuzda kaldım tek başıma. Gerisini biliyorsunuz zaten, prenses onu öpmüş ve kurbağa kardeşim bir prense dönüşmüş.

Nasıl oldu ben de bilmiyorum. Meğer içinde bir prens yaşarmış kardeşimin. Meğer öz kardeşim değilmiş. Bir cadı onu kurbağaya dönüştürüp atmış havuza.

Gerçi benim için bir şey değişmez, kurbağa da olsa prens de olsa o benim kardeşim. Öz de olsa üvey de, benim kardeşim o.

Prenses için öyle değil tabii. Kurbağa iken etmediğini bırakmamış kardeşime ama prens olunca evlenelim de evlenelim diye tutturmuş. Oysa kurbağa aynı kurbağa, prens aynı prens...

Prensese bu sebeple tepkiliyim. Açıkçası onu biraz şekilci buluyorum. Birini sevmek böyle bir şey değildir, her hâliyle seversin... Karşındakinin

dış görünüşüne göre insanın sevgisi değişir mi? Bence değişmemeli.

Neyse, benim için önemli olan kardeşimin mutluluğu. Prens olarak kalsa da bir gün yeniden kurbağaya dönüşse de o benim kardeşim.

Yine de kurbağa kardeşimin hayatındaki bu değişiklik beni etkilemeseydi iyi olacaktı.

Ben, "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın," diyerek havuzumda yüzüyordum. Hayatıma böyle de devam ederdim. Ama öyle olmadı. Masal duyulduktan sonra ne kadar genç kız varsa üşüştü havuz başına!

İlk gün biri geldi. Havuza topunu düşürdü. Ben de topu ona geri uzattım. Kurbağalık ölmedi ya; elime mi yapışacak sanki. Ama topu ona uzattığım gibi yakaladı kız beni. Başladı şapır şupur öpmeye.

Hiç de sevmem öpülmeyi ha! Mesafeli biriyimdir. Ama o öpmeye devam etti.

Öptü...

Öptü...

Öptü...

"Hadi dönüş artık, dönüş, dönüş!" diye bağırmaya başladı kız. "Prense dönüş hadi kurbağa, ne şapşal şeysin!" diye azarladı beni.

"Ya ben nasıl prense dönüşeyim, deli misin nesin, bırak beni!" dedim kıza. Sonra başladık kavgaya.

"Kardeşin nasıl prense dönüştüyse öyle dönüş!"

"Ne bileyim ben nasıl dönüştüğünü yaaa!.."

"Kardeş değil misiniz, sen de prens ol!"

"Kardeşim başka biri, ben başka biriyim. Zorla prenslik olmaz, öpme beni!"

"Öpeceğim! Dönüşürsün belki, muah muahhh."

"Öpme yaaa! Sevmem ben öpülmeyi. Benden sana prens olmaz, bırak beni."

"Sabahtan beri kaç kere öptüm seni, boşuna mı öptüm, dönüş hadi."

"Öpmeseydin, ben mi öp dedim. Prens falan

değilim ben, bildiğin kurbağayım, düz kurbağayım, dümdüz kurbağa... Bırak beni havuza! Aaaaa!"

"Seni var ya fırlatır atarım, yapışırsın yere! Prens ol hadi, bana prens lazım."

"Sen prenses misin de ben prens olayım? Şu hâline bak. Kötü söz var, şiddet var, zorbalık var, hakaret var. Her şey tamam, bir prensin eksik sanki! Önce sen prenses ol, öyle gel."

Ben böyle deyince sinirlendi, fırlattı attı beni havuza. Suya öyle sert düşünce canım çok acıdı. Bundan sonra dikkatli olmam gerektiğini anladım.

Her gün bir sürü kız geliyordu havuz başına. Sesleniyorlardı. Seslerini duyunca dışarı çıkmıyordum başıma gelecekleri bildiğim için. Ama inanır mısınız, havuzun içine kollarını sokuyor, paçalarını sıvayıp havuza giriyor, ağ atıyor, olta sallıyor, bir şekilde yakalıyorlardı beni. Yakalayınca da öpücüklere boğuyorlardı. Prens olmamı istiyorlardı.

Kardeşim prens oldu diye illa ben de mi olayım? Nasıl olunacağını bile bilmiyorum. Ayrıca prense dönüşmenin yolunu bilsem bile dönüşmek istemem. Ben böyle mutluyum. Kardeşime benzemem için beni zorlamaları çok acımasızca değil mi?

Ne desem olmuyordu:

"Beni de olduğum gibi sevemez misiniz?"

"Kurbağa olduğum için öpemez misiniz?"

Asla dinlemiyorlardı beni. Onların tek derdi, prense dönüştürdükten sonra benimle evlenmek, sonra da sarayda rahat bir yaşam sürmekti. Bunun için havuz havuz dolaşıyorlardı. Bu bana çok saçma geliyordu, çok.

Kızlara kaç kez, "Arkadaşım bak, tesadüfen karşına çıkacak bir prens seni prenses yapmaz. Bırak kurbağa peşinde koşmayı, git oku, eğitimine odaklan, kendi sarayını kur. Bunu yapmak varken, ne diye kurbağa peşinde koşuyorsun?" dedim. Ama kimseye dinletemedim.

Prense dönüşemediğim için beni aşağıladılar, türlü hakaretler yağdırdılar ve gittiler. Bende herhangi bir değişim olmadığını görmelerine rağmen gelenlerin ardı arkası kesilmedi. Sonunda babadan kalma havuzumuzu terk etmek zorunda kaldım. Aldım başımı gittim.

Anladım, kardeşim başarılı biriydi, göz önündeydi, bir prensti. Toplum benden kardeşim gibi olmamı istiyordu. Kimse benim ne istediğimi, nasıl biri olduğumu, nelerden hoşlandığımı önemsemiyordu.

Göz önünde olmak istemiyordum ben, kendi hâlimde bir yaşam istiyordum. Böylece havuzumdan ayrıldım. Elbet kendime huzurlu bir havuz, bir göl kenarı, hiç olmadı bir su birikintisi bulurdum. Fakat gittiğim her yerde, Kurbağa Prens'in kardeşi olduğumu bir şekilde öğreniyor, yine etrafımı sarıyordu kızlar. Aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyordum.

Kendi küçük havuzumdan çıkınca, dünyam

büyüdü. Neler gördüm neler... O zaman öğrendim, sadece benim peşimde değillermiş. Başka kurbağaları da yakalayıp öperek şansını deneyenler varmış.

Bu işi ticarete döken havuz işletmecileri bile gördüm. Adam havuz kurmuş, tabela yaptırmış, "Prens Kurbağalar gelmiştir. En güzel kurbağalar burada. Bir öpücük 100 lira," diye yazmış. Havuzun önündeki sırayı görünce şaşkınlıktan dilimi yutacaktım.

Başka bir yerde, kurbağa satan bir adam gördüm. Havuzlardan göllerden kurbağaları toplayıp toplayıp kafalarına prens tacı takarak satıyordu. Zor kurtuldum elinden.

Kurbağaları prense dönüştürücü spreyler satıldığını gördüm. Şaşılacak şey, gerçekten alanlar var... *Kendi Kurbağanı Kendin Dönüştür-Prensini Baştan Yarat* başlıklı seminer düzenleyen birine rastladım. İnanılır gibi değil, katılanlar var...

Amaaan, neler neler...

Sonunda kendime kuş uçmaz kervan geçmez bir köyde bir pınar buldum.

Köydeki bütün kadınlar yaşlı. Kimsenin prens aradığı falan yok çok şükür. Teyzelerle mutlu mesut yaşayıp gidiyoruz.

Arada teyzelere, "Beni öpsenize, belki prens olurum," diye takılıyorum.

"Sen bizi öp de biz prenses olalım deli bozuk kurbağa," diyorlar bana, gülüp eğleniyoruz.

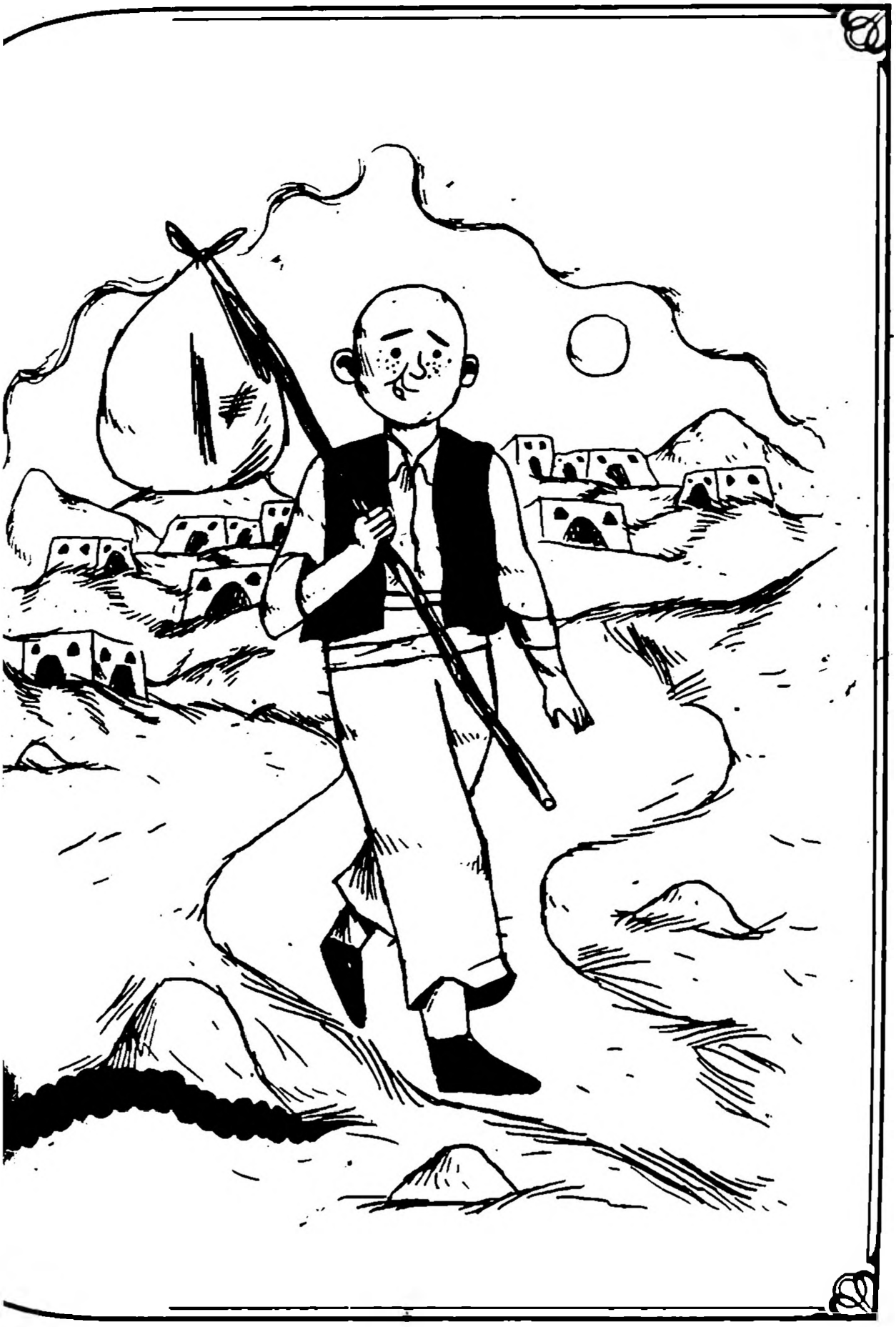
Burada mutluyum.

Kurbağa olmaktan mutluyum.

Bütün öpücüklere ve baskılara rağmen prense dönüşmeyip kurbağa olarak kalmayı başarabildiğim için de kendimle gurur duyuyorum.

Güroğlan

NE OLMUŞTU?

Keloğlan
Masallarında yoksul bir
köylü ailenin oğlu olan
Keloğlan, saf görünüşüyle kendisini çeşitli olayların içinde bulur,
her seferinde düştüğü kötü durumlardan kurnazlığı, cesareti
ve zekâsıyla çıkmayı
başarırdı.

VE BİZ, KELOĞLAN'IN BAŞKA KARDEŞİ OLUP OLMADIĞINI HİÇ SORMADIK.

Güroğlan

Evet evet, benim; Keloğlan'ın ikiz kardeşi, Güroğlan. Memnun oldum efendim.

Okuduğunuz kitaplardan, dinlediğiniz masallardan birinin başkahramanı pekâlâ ben olabilirdim. *Keloğlan ve Maceraları, Keloğlan ve Padişahın Kızı, Keloğlan Devler Ülkesinde* gibi başlıklar, *Güroğlan ve Maceraları, Güroğlan ve Padişahın Kızı, Güroğlan Falanca Yerde, Filanca Diyarda* olabilirdi. Ama ne yazık ki gür saçlarım yüzünden, taranıp da bir türlü evden çıkamadım. Çıkamayınca da hiçbir masalın kahramanı olamadım. Ne yapayım, ben de böyle gelmişim dünyaya. Benim elimde mi sanki?

Neredeyse bütün bebekler çok az saçla dünyaya gelirler. Saçları sonradan çıkar. Bazı bebekler ise benim gibi gürül gürül saçlarıyla doğarlar. Doğduğumda saçlarım o kadar çokmuş ki bizi

dünyaya getiren ebe, beni kız sanmış. Anama, "Gözünüz aydın, bir oğlunuz bir de kızınız oldu, güle güle büyütün," demiş. Bizimkiler de bana kız ismi düşünmeye başlamışlar. Adı Huriye mi olsun, Fikriye mi, Şükriye mi derken altımı temizlemek için bezimi açtıklarında görmüşler oğlan olduğumu. Bu duruma çok gülmüşler.

Aksi gibi ikiz kardeşimin de tepesinde bir tanecik bile saç yokmuş. Babamız, "Birine Keloğlan, öbürüne de Güroğlan diyelim olsun bitsin," demiş. Böyle koymuşlar adlarımızı.

Benim saçlarım kıvır kıvır ve çok gür. Çok gür. Yani anlatabiliyor muyum, çok gür. Çoooook gür.

Saçlarımı toplamazsam önümü göremiyorum. Yıkarken tamamının ıslanması için beş dakika su tutmam gerekiyor. Köpürtmek istediğimde bütün sabunu harcıyoruz. Durulamak için en az on beş dakika su dökünmem gerekiyor. Banyodan çıkana kadar yoruluyorum.

Hadi yıkanmak yine kolay, bir de saçımı ku-

rutmak var. Yazın güneşin altında, kışın sobanın yanında beş saat oturduğumda ancak kuruyor saçlarım. Peki o kadar saat sıcakta oturunca bilin bakalım ne oluyor? Yeniden terliyorum! Böylece yeniden yıkanmam gerekiyor.

Bir de saçımın taranması işi var. Tek başıma bu işin altından kalkamıyorum. Mecburen anamın desteğine ihtiyacım oluyor. Anam tarıyor saçlarımı. Kadıncağızın bütün evi temizlemesi benim saçımı taramaktan daha kısa sürüyor. Bir gün, iki gün değil ki bütün ömrümüz böyle geçti bizim.

Bir keresinde anam babama, "Bunu götür tıraş ettir, bütün gün bunun saçlarıyla uğraşıyorum, yoruldum, bittim, tükendim," dedi. Babam da beni tıraş ettirdi. Fakat biliyorsunuz, Keloğlan'la ben ikiziz, hem de tek yumurta ikiziyiz. Birbirimize tıpatıp benziyoruz. Ben de kel olunca bizi birbirimizden ayırt edemediler, işler çok karıştı

Bir de tıraş olunca saçlarım daha da gürleşti. Bu yüzden de beni bir daha tıraş ettirmediler. Bu

zor ve saçlı hayata katlanmak zorundaydım.

Şimdi diyeceksiniz ki gür saçlı olmanın nesi kötü? Arkadaşlar, ben yemek yerken bile bir elimle kaşığı, bir elimle de saçlarımı tutuyordum. Bazen o kadar zorlanıyordum ki ben saçlarımı tutuyordum, yemeğimi anam yediriyordu. Her gün böyle yemek yediğinizi bir düşünür müsünüz?

Saçımı tek başıma toplayamıyordum. Hep anamın yardımı gerekiyordu. O kıvırcık saçları tarayıp açmak kolay mı? Taraması, örmesi, toplaması saatlerini alıyordu. Sonra da yere dökülen saçları temizlemeye başlıyordu. Açıkçası kadıncağızın benimle uğraşmaktan kardeşim Keloğlan'la ilgilenmeye pek vakti olmadı.

Keloğlan'ın kendi öz bakımında anamıza ihtiyacı yoktu. Sabah kalktı, karnını doyurdu, yıkandı çıktı. Yıkanıp hazırlanması on dakika! Sofrada yemeğini hızlı hızlı yerdi. Çorbanın içine saçım girdi, yemeğe saçım düştü derdi yok ki!

Kel kardeşim hep sokaklardaydı. Akşama ka-

dar gezerdi. Bense hep evde kitap okurdum. O kadar saat saçlarım kurusun diye beklerken ne yapacağım başka?

Bulabildiğim bütün kitapları okudum. Su içer gibi, nefes alır gibi kitap okudum. E tabii, kendimi de geliştirdim okurken.

Önce dünya klasikleriyle başladım. Evet belki saçlarım yüzünden dışarıya çıkıp hayata karışamıyordum ama bu kitaplar sayesinde çok farklı hayatlar keşfettim. İnanılmaz ve uçsuz bucaksız bir dünya vardı karşımda.

Rus edebiyatı okurken Rusya'yı merak ettim, İtalyan edebiyatı okurken İtalya'yı... Böylece ülkeler tarihine ilgi duydum, onları okudum, ülkeleri daha yakından tanımak istedim. Gidemiyordum ama gezi kitapları okuyabilirdim. Gezi kitapları aldım ve onları okudum. Hiç gitmediğim bir şehri avucumun içi gibi öğreniyordum. Okumayı çok seviyordum.

Bir ara biyografi kitaplarına merak sardım. Ünlü yazarların, büyük düşünürlerin, sanatçıların,

liderlerin hayat hikâyelerini okudum. Belki çok arkadaşım yoktu, yeni insanlarla tanışamıyordum ama kitaplar sayesinde pek çok insanı tanıma fırsatım oldu.

Başka bir zaman sözlük okumaya karar verdim. Bu beni dil öğrenmeye yönlendirdi ve kendi kendime çalışarak dil öğrendim.

Keloğlan'ın ise açıkçası eline bir kere kitap aldığını görmedim. Odaklanamıyordu. Zaten aceleci bir karakteri vardı.

Acelecilik her zaman iyi değildir, insanın düşüncesizce hareket etmesine sebep olabilir. E, düşüncesizce davranınca ne olur? Ne olacak, başı sık sık belaya girer. Sizin o *Keloğlan Masalı* diye dinlediğiniz, okuduğunuz şeyler, aslında hep düşüncesizce hareket ettiği için kardeşimin başına gelen olaylardı.

Keloğlan akşam eve gelirdi, başlardı anlatmaya:

"Şöyle oldu, böyle oldu.. "

"Onu gördüm, bunu gördüm..."

"Şunu dedi, bunu dedim..."

"Filancayla takıştım, falancayla atıştım..."

Sürekli ağlayıp sızlanırdı. Sabaha kadar, "Vay benim kel başıma bunlar da mı gelecekti!" diye üzülür, dövünürdü.

Ben de ona kıyamazdım. "Bak kardeşim sen ona git şöyle de...", "Sen yarın git şöyle davran..." diye akıl verirdim. Eee, çok kitap okuyunca meselelere daha kolay çözüm bulunuyor, normal.

Keloğlan da sözümü dinlerdi. Ertesi gün gider, dediklerimi yapar, içine düştüğü durumu düzeltirdi. Şimdi övünmek gibi olmasın ama açıkça söylemek gerekirse, ben olmasam Keloğlan'ın başı beladan kurtulmazdı. Ne var ki ben evden çıkmadığım için kimsenin benden haberi olmadı.

Varsın olmasın.

Ben yıllarca Keloğlan'ın kel başına özendim, o da benim gür saçlarıma özendi. Ama şimdi tabii yaşlandık, benim de saçlarım yavaş yavaş dökülmeye başladı. Artık ben de dışarı çıkabiliyorum.

İnsanları çocuklarına masal anlatırken duyuyorum. *Keloğlan Masalı* anlatıyorlar. İçimden kıs kıs gülüyorum. "Keloğlan keleş oğlan, hayatı beleş oğlan..." deyip deyip duruyorum.

"Ah Keloğlan, keleş oğlan..."

Bu sözü o kadar çok duyduk ki bir zaman sonra kendimiz de söylemeye başladık. Aslında kendi kendimizle alay etmeye başladık. Daha doğrusu buna mecbur kaldık.

Güroğlan ya da Keloğlan olmak ikimizin de kendi tercihi değildi. Dünyaya böyle gelmiştik ne yapalım. Bunlar bizim fiziksel özelliklerimizdi.

Çocukluğumuz boyunca ikimiz de çok zor zamanlar geçirdik. Bilirsiniz işte, dalga geçmeler, alay edilmeler... Keloğlan dışarı çıktığında onu görenler kafasına vurmaya çalışır, onun kel başıyla acımasızca dalga geçerlerdi.

Bir keresinde köydeki çocuklar kapımızı çaldılar. Keloğlan açtı kapıyı. Ben sessizce pencereden, tülün arkasından onları izliyordum. Kalabalık gel-

mişlerdi. İçlerinden birini kapıya göndermişlerdi.

Keloğlan'a. "Çok karnım ağrıyor Keloğlan, sende ilaç var mı?" diye sordular.

Keloğlan ne diyeceğini bilemeyip, "Yok," dedi.

Kalabalıktan bir çocuk, "Kelin ilacı olsa başına sürer yahu!" diye bağırdı. Hepsi kahkahalarla güldü. Yerlere yattılar gülmekten. Onlar dışarıda gülerken Keloğlan içeride ağlıyordu.

Başka bir gün kapımızın önüne bir tane şimşir tarak bırakıp kaçtılar. Saklandıkları yerden, "Kel başa şimşir tarak!" diye bağırdılar.

Bizi birbirimize düşürmeye çalıştıkları zamanlar oldu. "Kardeşin senin hakkını yemiş, bütün saçları kendisine almış, sana bir şey kalmamış, sen o yüzden kel kalmışsın. Git al hakkını, yol kardeşinin saçlarını, hadi aslanım, yol kardeşinin saçlarını," diye üstüne gidiyorlardı Keloğlan'ın.

Düşünebiliyor musunuz, sırf eğlenmek için iki kardeşi birbirine düşman etmeyi göze alabiliyordu insanlar. Keloğlan bunlara günlerce ağladı.

Benim için de durum pek farklı değildi açıkçası. Ben çok dışarıya çıkmıyordum ama eve misafirler geliyordu. Gelen kadınlar anneme, "Kıllız, şunun saçlarından kesip ver bana da kendime yastık doldurayım, bir güzel uyuyayım," diyorlardı.

"Siz kışın buna yorgan da örtmezsiniz, saçlarına sarılıp uyur," diyorlar, "Vah garibiiim, saçı uzun aklı kısa," diye dalga geçiyorlardı. Ne kadar üzüldüğümüzü asla hesaba katmıyorlardı.

Üzülüyorduk, ağlıyorduk. Ben saçlarımı yoluyordum, Keloğlan bulduğu bütün ilaçları başına sürüyordu. Zor zamanlardı. Birimiz saçımız var diye, diğerimiz saçımız yok diye alay konusu olmuştuk.

Alay etmek isteyen mutlaka alay edecek bir şey buluyordu işte. Kalbi kötü olana, bahane mi yok?

Böyle zamanlarda anamız bizi dizinin dibine oturtur, "Siz benim için çok özelsiniz. Bu dünya için çok özel çocuklarsınız. Saçınızın olması ya da olmaması bir şeyi değiştirmiyor. Kalpleriniz önemli. Kimseyi incitmiyorsunuz. Bu çok kıymet-

li. Göreceksiniz, büyüyünce bütün bunların hiç önemli olmadığını göreceksiniz. Mühim olan kafanızın üzerinde saç olup olmaması değil, kafanızın içinde olup bitenler önemli. Siz aklınızı ne için kullandığınıza bakın; kötülük için mi kullanacaksınız aklınızı, iyilik için mi? Bu saçlı ya da saçsız olmaktan daha önemli," diyordu. Bunları duymak bize iyi geliyordu.

Sahiden de dediği gibi oldu. İkimiz de bu olumsuz özelliklerimizi avantaja çevirmeyi başardık. Keloğlan bir masal kahramanı oldu. Onu hemen her çocuk tanıyor şimdi. Bense çok okudum, çok yazdım. Okuduğum kitapların sayısını hatırlamıyorum. Pek çok da kitap ve makale yazdım. Dışarıya çıkabilsem, okumaya ve akademik çalışmalarıma bu kadar zaman ayıramayabilirdim.

Şu sıralar zorbalık üzerine bir çalışma yapıyorum. Adını "Keloğlan Zorbalara Karşı" koyacağım. Keloğlan, zorbalara karşı olacak ve yine kazanacak.

Uyanık Prens

NE OLMUŞTU?

Uyuyan Güzel masalında kral, kızı dünyaya geldiğinde bir balo düzenlemiş ancak perilerden birini baloya davet etmeyi unutmuştu. Buna kızan kötü kalpli peri, bebeği lanetlemiş, on altı yaşına geldiğinde prensesin eline iğne batacağını ve öleceğini söylemişti. İyi kalpli bir başka peri ise bu laneti hafifletmiş, prensesin eline iğne batacağını ama sonsuza kadar uyuyacağını söylemişti. Gerçekten de zamanı gelince eline iğne batan prenses uykuya dalmıştı. Sonunda bir prens gelip onu öpmüş ve laneti ortadan kaldırmıştı.

VE BİZ, "ACABA HERKES PRENSESLE İLGİLENİRKEN, BİR YERLERDE İHMAL EDİLEN BİR KARDEŞ VAR MIYDI?" DİYE HİÇ SORMADIK.

Uyanık Prens

Evet evet, benim; Uyuyan Güzel'in uyanık kardeşi...

Hangi anne babaya sorsanız, "Çocuklarım arasında asla ayrım yapmam," der.

Ben de onlara derim ki, "Sen onu benim külahıma anlat. Hatta külahıma değil, al tacıma anlat."

Ben de güya prensim, Uyuyan Güzel'in erkek kardeşiyim. Kralla kraliçenin öz oğluyum ama bilin bakalım ne eksik?

Söylüyorum: İlgi!

Ablam Uyuyan Güzel doğduğunda sarayda bir balo düzenlemişler. Masalı biliyorsunuz işte, bir peri, onu baloya davet etmeyen babama kızıp ablamı lanetlemiş.

Hâl böyle olunca benim doğumum için balo falan düzenlememişler. Aman periler gelip de bu çocuğumuzu da lanetlemesinler diye kimseye haber vermemişler. Sessiz sedasız dâhil olmuşum

aileye. Bakın sizin bile benim varlığımdan yeni haberiniz oldu.

Kendimi bildim bileli sarayda herkes sürekli panik hâlindeydi. Ablamın eline batabilecek bütün iğneleri, sivri cisimleri, kesici aletleri, her şeyi ama her şeyi yıllar önce toplamışlar. Yine de sarayda her gün iğne kontrolü yapılırdı. Her yer didik didik aranırdı. Benimle kimsenin uğraşacak vakti yoktu açıkçası. Bütün saray iğne peşindeydi.

Gece olduğunda annemle babam, ablamın yatağının başına oturur, ona masallar anlatırlardı. Ablama bir şey olacak korkusuyla üstüne titriyorlar, onun yanından bir an olsun ayrılmak istemiyorlardı.

Ablam uyuduğunda oturup, "Ne kadar güzel...", "Şunun güzelliğine bak!", "Maşallah yavrumuza..." diyerek onu izlerlerdi.

Ben de odama gidip kendi kendime uyumayı denerdim. Ama uyuyamıyordum. Birisi gelsin, bana da masal okusun, beni de sevsin istiyor-

dum. Ne annemin ne babamın bana ayıracak vakti vardı. Sonuçta bir ülkeyi yönetiyorlardı. Geri kalan vaktin tamamını ise ablama harcıyorlardı.

Sevilmiyordum. Sevilmeyince uyuyamıyordum. Uyuyamayınca hırçın oluyordum. Hırçınlaşınca; inatlaşan, sorun çıkaran, aksi bir çocuk oluyordum. Aksi ve söz dinlemeyen bir çocuk olduğum için de sevilmiyordum. Sevilmeyince uyuyamıyordum. Uyuyamayınca hırçın oluyordum...

İşte böyle bir kısır döngünün içindeydim, çıkamıyordum.

Hareketli bir çocuktum. Hareketliliğim hep sorun oldu. Beni hep, "Uslu dur, yerinde otur, koşma, yapma, etme..." diye uyarırlardı.

Bütün bunların nasıl biteceğini düşünürken bir gün olanlar oldu ve saraya nereden nasıl girdiği belli olmayan o iğne, her şeyi iyice çekilmez bir hâle getirdi.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Her saniyesini...

Ablamın parmağına iğne battı ve bir damla kan damladı yere. Kral babam ağlayarak ablama koştu. Annem bayıldı. Bütün saray halkı ağlamaya başladı. Olanları duyan halk feryat etti. Üç gün üç gece herkes ağladı.

Ablam yatağında uyuyordu. Annem ve babam yatağın başına birer koltuk koydular ve sırayla ablamı izlemeye başladılar.

Ben de üzgündüm. Benim de ablam uyuyordu sonuçta. Ablamı seviyordum ve onun başına gelenler beni de üzüyordu. Benim de duygularımı ifade etmem gerekiyordu. Kimse benimle konuşmadığı için ben de ağlıyordum. Ağladığımda kızıyorlardı. Kızdıklarında daha çok ağlıyordum. Böylece yine bir kısır döngünün içine giriyorduk.

Saraydaki en önemli şey ablamın uyumasıydı. Kimsenin umurunda değildim, hiç kimsenin.

Biliyorsunuz masalda, prensesle birlikte bütün saray uykuya dalıyordu. İşte böyle, ablam

yatakta uyuyordu ama sarayın geri kalanı ayakta uyuyordu! Hiç kimse durun ya burada bir çocuk daha var demedi! Kimse beni düşünmedi. Varlığım sadece onları rahatsız ettiğim sürece göze batıyordu.

Sürekli uyarıyorlardı beni: O odaya girme, bu dolabı açma, oraya oturma, oradan geçme, anneni üzme, babanı üzme, insanları üzme, bizi yorma, dışarı çıkma, ses çıkarma, gürültü yapma, ağlama, gülme!..

Ağladığım için "Mızmız!" diyorlardı bana. Ben de onları mutlu etmek için *güleyim bari* diye düşündüm. Gülmeye başladım.

Bu kez, "Ablasının durumuna üzülmüyor bile, duygusuz," dediler.

Herkesten çok ben üzgündüm ama kimseye bunu anlatamıyordum.

"Bu çocuk neden böyle?" cümlesinden bıkmıştım.

Onlar da benden bıkmıştı sanırım. Bütün sa-

ray halkı bana düşman kesilmişti. İçlerinden biri, "Kralım bence bu çocuk dikkat çekmeye çalışıyor," dedi. Bu sefer de beni dikkat çekmeye çalışıyorum diye azarladılar.

Evet, dikkat çekmeye çalışıyordum. Dikkatinizi çekeyim ki beni görün, benim de varlığımdan haberdar olun, beni de önemseyin!

Ama bu hiç olmadı.

Ne zaman gürültü yapsam, "Ses çıkarma, ablanı uyandıracaksın," diyorlardı.

"E uyansın işte, bunu istemiyor muyuz?" diyordum.

Bunu söylediğimde, "Saygısız şey seni!" diyorlardı bana. "Hiçbir şey umurunda değil, sadece yaramazlık yapmayı biliyorsun!" diyorlardı.

Biliyor musunuz, bu çok ağırıma gidiyordu. Kendileri Uyuyan Güzel'i uyandırmak için her şeyi deniyorlardı, ben deneyince suç oluyordu.

Hele bir gün...

Ablamın yanına gittim. Yatağında mışıl mışıl

uyuyordu. Hepimiz onun uyanmasını, eskisi gibi sarayda dolaşmasını, etrafa gülücükler dağıtmasını bekliyorduk.

Birinin uyanması için ne yapılır? Soruyorum size? Birini nasıl uyandırırsınız?

Ben kendi bildiklerimi söyleyeyim:

- Öperek uyandırabiliriz.
- Dürterek uyandırabiliriz.
- "Hadi uyan!" diye seslenerek uyandırabiliriz.
- Şarkı söyleyerek uyandırabiliriz.
- Yorganı üstünden çekerek uyandırabiliriz.
- Ayaklarını gıdıklayarak uyandırabiliriz.
- Yüzüne bir bardak su dökerek uyandırabiliriz.

Ben o gün hepsini denedim. Onu öptüm iki yanağından da.

Uyanmadı.

"Ablacığım, hadi uyan, seni çok özledim," dedim...

Uyanmadı.

Dürttüm.

Uyanmadı.

Şarkı söyledim.

Uyanmadı.

Yorganı çektim.

Uyanmadı.

Ayaklarını gıdıkladım.

Uyanmadı.

Sonunda bir bardak su aldım, yüzüne döktüm. Tam o anda annem ve babam yanlarında tanımadığım başka bir prensle içeri girdi. Bana çok kızdıkları her hâllerinden belliydi. Ama anne babalar başkalarının yanında kızmazlar. Kral ve kraliçe de olsalar, "Misafir gitsin, görürsün sen!" bakışı atarlar.

Babamın ve annemin ne kadar kızgın olduklarını anlıyordum, dişlerini sıkıp kafalarını sallıyorlardı. Ama yanlarında yabancı prens olduğu için ayıp olmasın diye kızmıyorlardı.

Annem bir ara beni kenara çekip, "Hele şu misafir gitsin, göstereceğim ben sana ablanın yüzü-

ne su atmayı, edepsiz seni!" dedi.

Çok korkuyordum. Kim bilir neler diyeceklerdi bana. İçimden *bir mucize olsun da annemle babam bana kızmasın,* diye dua ettim.

Ne kadar yürekten dilediysem artık, gerçekten bir mucize oldu. Tam o sırada nasıl olduysa, yabancı prens ablamı öptü ve ablam uyandı.

Muhteşem bir andı! Herkes sevinçten havalara uçtu, herkes.

Çok mutluydum. Bu harika gelişme sayesinde benim olayım da unutuldu. Kimse ablamın yüzüne su döktüğümü hatırlamıyordu. Onlar unuttukları için ben de hatırlatmayı göze alamadım.

Eğer göze alabilsem "Şey belki de ablam, prens onu öptüğü için değil de yüzüne su döktüğüm için uyanmıştır," derdim.

Yani bence bu daha mantıklı.

Sinirli Lamba Cini

NE OLMUŞTU?

Alaaddin'in Sihirli Lambası masalında, bir sihirbaz, yoksul bir çocuk olan Alaaddin'i sihirli bir yüzükle kandırmış ve onu, yerin altındaki sihirli lambayı almaya göndermişti. Alaaddin lambayı almayı başarmış ancak onu sihirbaza vermemişti. Bir gün Alaaddin lambayı temizlemek için ovalamış ve lambadan bir cin çıkmıştı. Lamba cini Alaaddin'in isteklerini yerine getirmiş ve onun prensesle evlenmesini sağlamıştı.

VE BİZ, ALAADDİN'İN DİLEKLERİNİ YERİNE GETİREN CİNİN İSTEKLERİNİ HİÇ KONUŞMADIK.

Sinirli Lamba Cini

Evet evet, benim; Alaaddin'in sihirli lambasının sinirli cini!..

Sinirliyim...

Alaaddin'e de sinirliyim, vezire de sihirbaza da prensese de Alaaddin'in anasına da... Herkese kızgınım. Sebebini anlatayım.

Lambadan kafamı çıkarıp şöyle bir etrafıma bakıyorum. Gördüklerim beni deliye çeviriyor.

Savaşlar, kavgalar, anlaşmazlıklar, hırsızlıklar, arsızlıklar, haksızlıklar, ahlaksızlıklar, yalanlar, kandırmalarla dolu bir dünya görüyorum. İnsanlar açlıkla, yoksullukla mücadele ediyorlar. Gencecik yaşta hastalığa yakalananlar, derdine çare arayanlar var. Dünyanın suyu tükeniyor. Havamız kirlendi. Orman yangınları, küresel ısınma, çölleşme, doğal afetler...

Offff, daha neler neler.

Dünya çok güzel bir yer evet ama dünyada kötü şeyler de oluyor.

Şimdi diyeceksin ki sen lamba cinisin, bütün bunlardan sana ne? Öyle şey olur mu? Bütün bunlar hepimizin sorunu. Fakat Alaaddin'in ne umuru?

Ben senelerce yer altında bekledim. Kendi kendime yer altından çıkamıyorum, kendi kendime lambanın içinden bile çıkamıyorum. Birilerinin yardımına ihtiyacım vardı. Önce yer altından çıkmak için, sonra da lambanın içinden çıkmak için.

Seneler sonra biri lambayı almayı ve beni kurtarmayı başardı. O güne kadar kimse buna cesaret edememişti. Ama Alaaddin... Bu küçük çocuk, bu cesur çocuk geldi ve aldı beni.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Lambanın içinde duyulmaz sevinç çığlıkları atıyordum. Sonunda biri gelmişti. Sonunda çıkmıştım yer altından. Lambanın içinden çıkmam an meselesiydi. Çıktığımda sahibim bir dilek dileyecekti ve ben onu gerçekleştirecektim.

Normalde üç dilek hakkı sunmam gerekirdi beni bulan kişiye. Ama Alaaddin'den ümitliydim. Ona sınırsız dilek hakkı verecektim. Dilesin dileyebildiği kadar.

Böylece açlığa, yoksulluğa nihayet bir son verebilecektik. Elimizden geldiğince herkesin yardımına koşacaktık. Kim neyi kaybettiyse biz bulup getirecektik. Orman yangınlarını söndürecek, selleri durduracak, fakirleri doyuracak, kimsesizleri giydirecek, küsleri barıştıracak, kavgaları ayıracak, dünyaya barışı getirecektik. Süper kahraman olacaktık Alaaddin'le ikimiz. Nerede sorun varsa orada olacaktık, nerede bize ihtiyaç varsa oraya koşacaktık. Ayrılmaz ikili olacaktık Alaaddin'le..

Yani ben böyle hayal ediyordum da hiç de öyle hayalimdeki gibi olmadı. Alaaddin'in elinde oyuncak oldum.

Koskoca lamba cini...

Çıkıyorum lambanın içinden, diyorum ki, "Ey Alaaddin dile benden ne dilersen?" Ne dilersen

onu dile diyorum bak, sınırı yok. Uçsuz bucaksız bir dilek hakkı...

Alaaddin diyor ki, "Bize şöyle güzel bir sofra kur da anamla karnımızı doyuralım."

Sofra kurayım da doyur karnını Alaaddin, peki. Dünyada aç yatan, aç kalkan insanlar aklına bile gelmesin, sen karnını doyur. Al bakalım sana tavuk, al bakalım sana baklava börek!

Ey Alaaddin bir ömür böyle mi geçecek?

Başka bir gün oluyor, yine geliyor, yine ovalıyor lambayı. Yine çıkıyorum içinden. Yine, "Dile benden ne dilersen?" diyorum.

"Bir kese altın," diyor.

Atıyorum önüne bir kese altını, gidip pazarda harcıyor.

Yok şunu ver, yok bunu ver, yok canım şu yemeği istedi... Böyle böyle deliye döndüm lambanın içinde. Sinirlerim kaldırmaz oldu bu durumu. Sinir küpü oldum çıktım Alaaddin'in yüzünden.

Yahu Alaaddin, bir kere de, "Açları doyur, fakir-

leri yoksulluktan kurtar, hastaları iyileştir, küsleri barıştır, yangınları söndür," de be!

Bu ne bencillik Alaaddin? Bu ne vurdumduymazlık!

Ey Alaaddin, benden bir çuval odun isterken "Benimle beraber dünyada üşüyen bütün insanları ısıt," demek niye bu kadar zor?

Her seferinde lambayı ovalayıp ovalayıp bana sofra kurdururken, bir kere de, "Sadece beni değil, benim gibi karnı aç olan herkesi doyur," demek hiç mi aklına gelmez?

"Beni sihirbazdan kurtar!" derken, kötülerin elindeki diğer mazlumları hiç mi görmezsin?

Kendine bir kese altın isterken, üç kuruş maaşla ev geçindirmeye çalışan insanları hiç mi düşünmezsin? Düşünmüyor yahu!

Bir gün hepten geldi, yine ovaladı lambayı... Dedim, "Tamam dile, ne diliyorsan dile!"

Dedi ki, "Prensesi istiyorum. Prensesle evleneyim ben, beni prensesle evlendir."

"Âşık olmuştur," dedim, saygı duydum. İşimi gücümü bıraktım, düştüm prenses peşine...

O gün bile, "Hadi cin kardeşim, sadece beni değil bütün sevenleri kavuştur," demedi. Nitekim evlendi prensesle, mutlu mesut yaşıyor.

Prensesten umutluydum. Belki dedim prensesin aklına gelir zor durumdaki insanlara yardım etmek, gidişata dur demek. Yani sonuçta prensessin, elinde pek çok imkân var. Bir de sihirli lambanız var misler gibi. Ovalayın ovalayın kurtarın dünyayı, öyle değil mi? Değilmiş.

Prenses Alaaddin'den beter çıktı. Kırk gün kırk gece düğün istediğinde anlamıştım durumu. Ne gereği var kırk gün kırk gece düğünün. Bir gün bir gece düğün neyinize yetmedi? Düğünden sonra da habire balolar, şenlikler, davetler... Zengin arkadaşları daha çok eğlensin diye kullandı bütün imkânlarını. Bir de masal kahramanı oldular, ohhh ne güzel hayat. Başka insanları düşünen yok. Alaaddinlere dünya tozpembe.

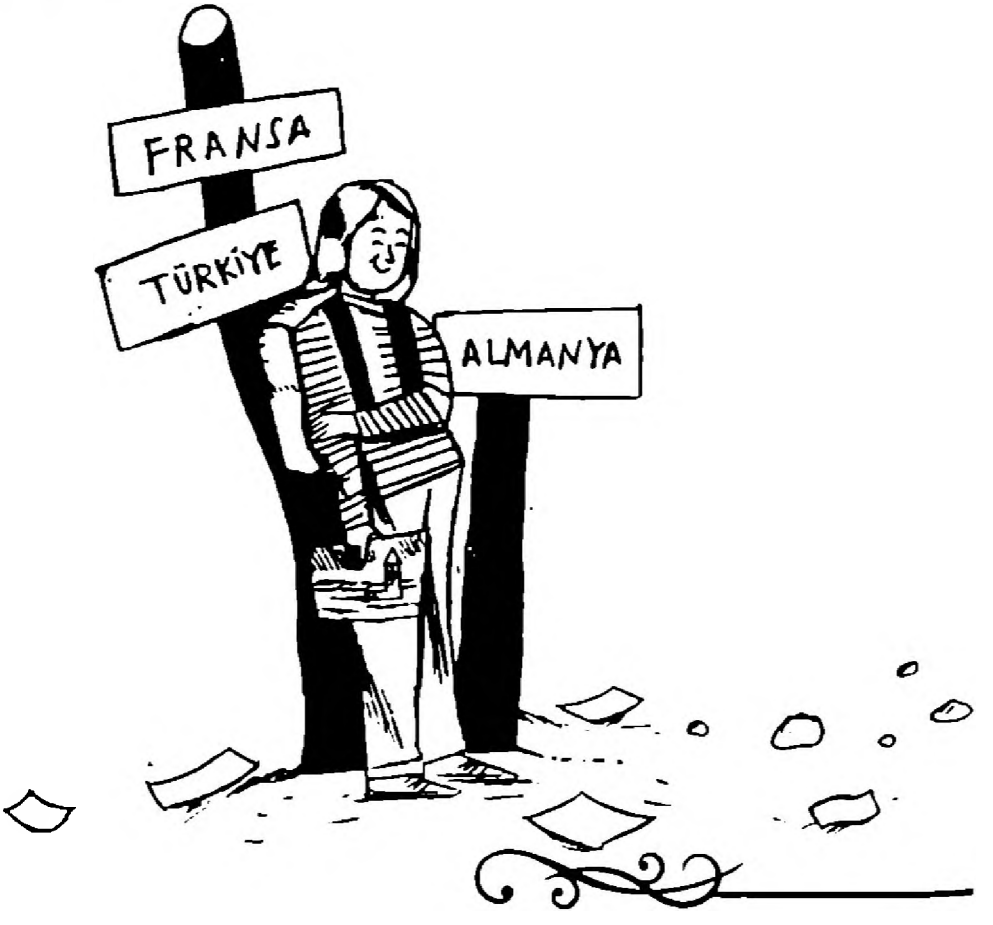
Ben de lambanın içinde bekliyorum. Lambanın sahibi bir şey istemeden elimden bir şey gelmiyor, tek başıma dilek gerçekleştiremiyorum.

Belki bir gün kendini düşündüğü kadar başkalarını da düşünen, açın, yoksulun, mağdurun hâlinden anlayan biri gelir de beni bulur diye bekliyorum.

Sıkıldım beklemekten. Bir şeyler yapabileceğini bilmek ama tek başına bir şeyler yapamamak çok ağırıma gidiyor. Kendi kendimi yiyip bitiriyorum lambanın içinde. İnsan burada eli kolu bağlı oturmaktan delirir.

Masalı *Alaaddin'in Sihirli Lambası* değil de *Alaaddin'in Sinirli Lambası* diye yeniden yazsalar yeridir.

Hansel, Gretel ve Tembel

NE OLMUŞTU?

Hansel ve Gretel
masalında, oduncu babaları ve
üvey anneleriyle yokluk içinde yaşa-
yan Hansel ve Gretel'den kurtulmak isteyen
üvey anne, oduncuya onları ormana bırakmasını
söylemişti. Çocuklar ormana giderken arkalarında
küçük taşlar bırakmışlar ve taşları takip ederek evin
yolunu bulmuşlardı. Ancak ikinci sefer arkalarında
bıraktıkları ekmek kırıntılarını kuşlar yediği için
ormanda kaybolmuşlar ve pastadan bir evi olan
cadının tuzağına düşmüşlerdi. Günlerce
cadının elinden kurtulmak için çabala-
mışlar ve sonunda evin yolunu
bulmuşlardı.

VE BİZ, MASALDA İSTENMEYEN BİR KARDEŞ
DAHA OLDUĞUNA HİÇ İHTİMAL VERMEDİK.

Hansel, Gretel ve Tembel

Evet evet, benim; Hansel ve Gretel'in ablası Tembel, evin en istenmeyen çocuğu...

Hansel ve Gretel de istenmiyordu ama galiba ben hiç istenmiyordum. Eh ne demişler, doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar!

Doğruları söylediğim için dokuz köyden kovulmak çok zor bir şey ama kovulacağım diye de yalan söyleyemem! Neyse o! Doğruya doğru!

Beş parmağın beşi birbirine benzemez derler. Yine de dikkatlice bakınca serçe parmak, yüzük parmağı, orta parmak ve işaret parmağı birbirini andırıyor. Ama başparmak diğer dördüne göre daha farklı. Daha kısa, daha tombik ve diğerlerinden daha uzak... Biz beş kardeş değiliz, üç kardeşiz ama ben galiba o başparmağım. Kardeşlerim Hansel ve Gretel, birbirlerine biraz benziyorlardı, benimse onlarla alakam yoktu! Aslında, ailemdeki kimseye benzemiyordum.

Hansel ve Gretel'den üç yaş büyüğüm. Annemizi erken yaşta kaybettik. Ama açıkçası öz annemle de pek anlaşamazdım.

Üvey olsun, öz olsun bütün anne babalar uslu çocuk istiyor. Uslu, hanım hanımcık, her şeye tamam diyen, uyumlu, sakin, sorun çıkarmayan, neden diye sormayan, her istediklerini yapan çocuklar istiyorlar. Ben öyle biri değildim, hâlâ değilim. "Neden?" diye sorarım, istemediğim şeyleri yapmam, farklı düşünürüm, düşüncemi ifade ederim, istediğim şeyleri elde etmek için çalışırım, kolay ikna olmam. Bütün bunlar beni onların gözünde inatçı, dediğim dedik, tembel ve uyumsuz yapar. Bu yüzden de nasıl desem, beni pek sevmezler... Üvey annemin de beni sevmemesini pek garipsememiştim bu yüzden.

Üvey annem bize her sabah birer dilim kuru ekmek verirdi. Bununla beslenirdik biz. Oysaki bahçemizde tavuklar geziniyordu, her gün yumurta veriyorlardı.

Yumurta bulunmaz bir nimettir. Haşlanmış yumurta, ıspanaklı yumurta, kıymalı yumurta, poşe yumurta, sucuklu yumurta, çırpılmış yumurta, patatesli yumurta, sütlü yumurta, çılbır, omlet... Yap yap ye. Fakat üvey annem yumurtaları satmayı tercih ederdi. Bize tavukların yumurtasından bir tane bile vermezdi. Hiç yumurta yemeden büyüdük.

İneklerimiz süt verirdi. O sütten peynir yapılır, kaymak yapılır, tereyağı yapılır, yoğurt yapılır. Yapılır da yapılır... Fakat üvey annem sütleri de sağdığı gibi sütçüye götürüp satardı. İneklerimizin sütünden bir bardak bile içemezdik.

Kaç kez karşısına geçip konuştum. "Gel bu sütleri kullanalım, peynir de kaymak da tereyağı da sütten daha pahalı. Bunları üretip, kendimiz satalım. Mühim olan süt zaten, o da bizde var. Hem çeşit çeşit besinimiz olur hem de daha çok para kazanırsın," dedim.

Bana, "Çok biliyorsun! Tembel şey seni! Bana

laf yetiştireceğine kalk da ortalığı süpür!" diye cevap verdi her seferinde.

Evet efendim, çok biliyorum! Kafamda bir sürü fikir var. Her konuda, her iş hakkında... Bana işiniz hakkında biraz bilgi verin, ben de size fikir vereyim. Âdeta içimde kaynayan bir fikir kazanı var.

Vaktizamanında bu fikirleri babama ve üvey anneme söylerdim ama beni dinlemezlerdi bile. Ama şimdi dünyadaki pek çok insana fikirlerimle yardımcı oluyorum. Ne haber?

Her neyse, güğüm güğüm sütler, sepet sepet yumurtalar başkalarına gitti senelerce. Üvey annemse bizim önümüze birer dilim kuru ekmek koydu, karnımızı doyurdu.

Üvey annem, kardeşlerim Hansel ve Gretel'i de sevmiyordu ama onlar bunu anlayamıyordu. Ben isyan ederken kardeşlerim, "Üvey annemiz ne kadar iyi bir insan, bize her sabah ekmek veriyor. İstemese vermez," dediler. Beni nankörlükle

suçladılar. "Ayrıca üvey annemiz hediye olarak doğum günlerimizde bize birer bardak süt veriyor ablacığım, nankörlük etmeyelim," dediler gözlerini süzerek.

"Onlar zaten bizim tavuklarımız, bizim yumurtalarımız, bizim ineklerimiz, bizim sütlerimiz. Bu bir hediye değil, bizim hakkımız! Burası bizim de evimiz!" dedim ama dinletemedim.

İki kardeşim de üvey annemiz ne derse onu sorgusuzca yapardı. Ben yapmadığım için adım evde "Tembel"e çıkmıştı. Tembel aşağı Tembel yukarı...

Bir keresinde, "Burada oturun, ayak altında dolaşmayın," dediği için zavallı kardeşlerim sekiz saat kımıldamadan oturmuşlardı. Bense iş yapmaktan ziyade gezmeyi, dolaşmayı, keşfetmeyi severdim. "Kımıldamadan oturacağımıza, bırak bizi gezelim, bütün gün ayak altında dolaşmamış oluruz hem," derdim.

"Hıı çok biliyorsun sen, otur evinde de iş yap, tembel!" diye cevap verirdi.

Babamız oduncuydu. Bütün gününü ormanda geçirirdi. Evde neler olup bittiğini hiçbir zaman bilmedi.

Bu arada biz soğuk odada otururduk. Kışın bile... Bir oduncunun evindeki çocuklar üşür mü, soğuk odada oturur mu? Üşürdük biz. Çünkü üvey annem bizim odamızdaki sobayı babam yokken yakmazdı. Sadece kendi odasındaki soba yanardı. Bizim de o odaya girme iznimiz yoktu.

Kaç kez, "Biz çocuğuz, bizi soğuk bir odada tutamazsın. Seni babama söyleyeceğim," dedim.

Kahkahalarla gülüp, "Söyle söyle, bir de sütlü kahve söyle!" diyerek dalga geçti.

Babama söyledim. Beni, dinledi, dinledi, dinledi, "Evladım, üvey anneniz sizi dövmüyor ya," dedi.

Kardeşlerim için de babam için de üvey annemizin bizi dövmemesi yeterliydi. Evet, dövmüyordu ama sevmiyordu da! Bunu onlara anlatamadım. Kimseye anlatamadım.

Bizi evde istemiyordu üvey annem. Bunu açık açık ifade ediyordu zaten.

Bir gece onları babamla konuşurken duydum. Bizi babamla birlikte ormana oduna gönderecekti. Sonra babam bizden ayrılacaktı ve yolumuzu kaybedecektik. Böylece bizden kurtulmuş olacaktı.

O gecenin sabahında ceplerime avuç avuç taş doldurdum. Yolda giderken taşları peşimiz sıra attım. Gerçekten de babam bizi ormanda bırakıp yanımızdan uzaklaştı. Akşama kadar bekledik, gelmedi. Dönüş yolunu bulmamız imkânsızdı. Ama taşları takip ettik ve evimizin yolunu bulduk.

Üvey annem ve babam bizim eve döndüğümüzü görünce çok şaşırdılar. Beklemiyorlardı tabii. Kaybolduğumuza üzülmüş, geri gelince de sevinmiş gibi yaptılar.

Yalanı hiç sevmem. Yalan söyleyen insana da zerre kadar tahammülüm yoktur.

O akşam dayanamadım ve üvey annemle tartıştım. "Boş yere sevinmiş gibi yapma. Yalan söyleme. Bizi istemediğini biliyorum, saklamana gerek yok üvey anne!" dedim açıkça.

"Evet, istemiyorum. Kardeşlerini de istemiyorum ama seni hiç istemiyorum, anladın mı? Hiç!" dedi.

"Burası benim de evim, nereye gideyim?" diye sordum çaresizce. Gerçekten bir çözüm arıyordum. Nereye gideceğimi bilsem, kalkıp gidecektim ama bilmiyordum.

Üvey annem dişlerini sıkıp, "Dünyanın öbür ucuna!" diye bağırdı bana.

O bunu sinirle söylemişti ama ben bunu bir öneri olarak aldım. Evet yaaa... Dünya kocaman bir yerdi. Neden istenmediğim yerde kalmakta ısrar ediyordum ki?

İşte dünya turuna böyle çıktım.

Size söylemiştim, kafamda bir sürü fikir var. Gittiğim yerlerdeki insanları dinledim ve onlara

fikirler verdim. Onlar da bana karşılığında para verdiler. Böylece geçimimi sağlayabildim.

İlk başlarda sadece geçinecek kadar para kazanıyordum ama artık işler değişti, resmen tek başıma bir fikir fabrikası kurdum.

Dünyadaki pek çok ülkeyi gezdim. Bunu da söylemiştim, gezmeyi eskiden de severdim. Ama artık çok çok çok seviyorum.

Senelerdir gittiğim yerlerden üvey annem ve babama kartpostal yazıp gönderiyorum. Oh canıma değsin! Siz miydiniz beni istemeyen!

"Sevgili üvey anneciğim, pek kıymetli babacığım... Size bu kartpostalı Paris'ten gönderiyorum. Üvey annem bana 'Dünyanın öbür ucuna git,' demişti, geldim. Bakın ne kadar da uslu bir kızım... Sevgiler... Kızınız Tembel," falan yazıyorum kartpostallara. Oh olsun!

Kardeşlerim, Hansel ve Gretel'e gelince...

Onları geride bırakacağım için çok üzülmüştüm. Giderken onlara benimle gelmelerini söyle-

dim ama gelmek istemediler.

Ben de onlara, "Eğer bir daha sizi ormana götürürlerse peşinizden taş bırakmayı unutmayın, geri dönerken yolunuzu kolay bulursunuz," diye tembihledim. Sonra işte masalı duydum.

Üvey annem bunları bir kez daha göndermiş ormana. Canlarım, benden öğrendikleri gibi arkalarına taş bırakmak istemişler fakat taş değil de ekmek kırıntıları bırakmışlar. Kuşlar da onları yemiş. Kaybolmuşlar. Sonrası malum, cadının pastadan evinde başlarına gelenler falan...

En nihayetinde başlarına daha fazla kötü bir şey gelmeden kurtulmuşlar ve eve dönebilmişler. Bir masal kahramanı olduklarını ve sağ salim eve döndüklerini öğrendiğimde çok sevindim. Açıkçası onları bırakıp gittim diye hep üzülüyordum ve onlar için endişe duyuyordum. Şimdi kardeşlerim birer masal kahramanı. Bütün dünyanın bildiği Hansel ve Gretel onlar...

Bazen zorlu bir çocukluk geçiriyorsunuz ama

bu zorluklar sizi başarılı birer iş insanı, sporcu, yazar yapabiliyor.

Peki ben?

Ben masala dâhil olamadım. Zaten olaylar böyle gelişmeseydi de bir şey değişmezdi. Kesin beni masaldan da kovarlardı. Cadının evine girmek istemezdim, o pastaları yemezdim, cadıyla da anlaşamazdım. Masalın gidişatını değiştirmeye kalkışırdım. Sonunda da masaldan kovulurdum. Açıkçası hiç de umurumda olmazdı.

Doğruları söylemeye, haksızlıklara karşı gelmeye, hakkımı savunmaya devam ediyorum. Dokuz değil, belki yüz köyden kovuldum.

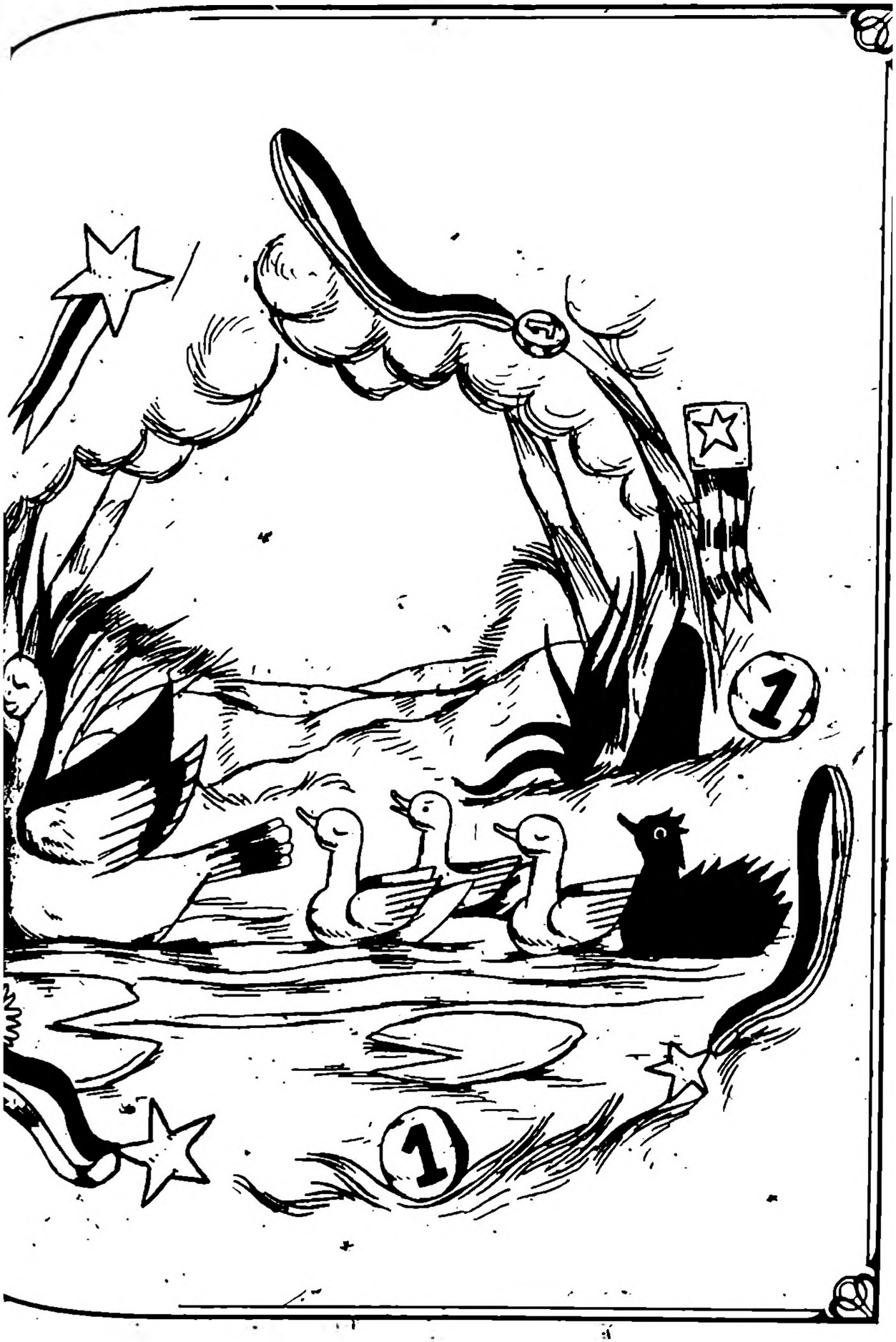
Gittiğime inanın hiç pişman olmadım ve hayatım boyunca hiçbir zaman istenmediğim yerde durmadım.

Güzel Ördek Yavrusu

1
1

NE OLMUŞTU?

Çirkin Ördek Yavrusu masalında, anne ördeğin yumurtalarının arasına bir yumurta karışmış, içinden diğerlerinden farklı bir yavru çıkmıştı. Bu yavru, diğer kardeşleri tarafından dışlanmış, ona Çirkin Ördek Yavrusu adı takılmıştı. Başından geçen türlü dışlanma olaylarından sonra Çirkin Ördek Yavrusu çiftlikten ayrılmış, başka bir kuş sürüsüyle karşılaşmış ve bir kuğu olduğunun farkına varmıştı.

VE BİZ, ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU'NA ÜZÜLÜRKEN; GÜZEL, BAŞARILI VE ÇALIŞKAN DEDİKLERİMİZİN DE ZORBALIĞA UĞRAYABİLECEĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMEDİK.

Güzel Ördek Yavrusu

Evet evet, benim; Çirkin Ördek Yavrusu'nun kız kardeşi Güzel Ördek Yavrusu'yum.

Hep kardeşimin öyküsünü dinlediniz, "Çirkin Ördek Yavrusu ve diğer kardeşleri," dediniz. İşte ben o diğer kardeşlerden biriyim. Diğer kardeşlerin en güzeliyim.

Tüylerim diğer kardeşlerimden daha güzel, daha parlak ve daha renkli. Gözlerim diğerlerinden daha güzel, gagam onlara göre daha düzgün. Diğer kardeşlerimden daha hızlı yüzebiliyorum. Söylediklerine göre çok güzel bir sesim var. Ben ötmeye başladığım zaman kanaryalar bile kulak kesiliyor. Bütün bunlar için bir şey yapmadım. Böyle doğdum ben. Diğerlerinden daha gösterişli, daha alımlı, daha zeki, daha yetenekli bir yavruydum. Çirkin Ördek Yavrusu'nun tam zıddı bir yavruydum bizimkilere göre

Çirkin Ördek Yavrusu'nu çirkin deyip sevmediler, kabullenmediler. Onunla hep alay ettiler; masalı biliyorsunuz işte. Annemiz yumurtladığında yumurtalarının arasına yanlışlıkla başka bir kuşun yumurtası karışmış. Hepimiz yumurtadan çıktık ama birimiz çok farklıydı. Farklı göründüğü için de dışlandı.

Olaylar, olaylar, olaylar...

Sonunda Çirkin Ördek Yavrusu öz kardeşlerine ve ailesine kavuştu.

Mutlu son...

Peki bana ne oldu?

Başlangıçta öteki kardeşlerim gibiydim, pek bir farkım yoktu. Fakat gün geçtikçe daha da serpildim, büyüdüm, güzelleştim. Diğerleri zar zor yüzebiliyorken, ben suyun altında taklalar atıyordum. Neredeyse annemden daha güzel yüzüyordum. Sonraki yıllarda iyice hızlandım.

Göle girdiğimizde ister istemez onlardan uzaklaşıyordum. Yani sizin masal kitaplarında gör-

meye alışkın olduğunuz o, önde anne ördek ve yavruları, arkada da Çirkin Ördek Yavrusu resmi aslında gördüğünüz kadar değildi. Orada çizilmeyen ve resme dâhil olamayan biri daha vardı. Diğerlerinden daha önde giden ben!

Dışlanmak benim için çok zordu. Kardeşlerimin arasında olmak, onlarla birlikte o ailenin bir parçası olmak istiyordum. Onlardan farklı olduğumu görüyordum, biliyordum.

Görmemek, fark etmemek, hissetmemek mümkün mü! Bana göre aile kendimizi en güvende hissettiğimiz yer olmalıdır. Bir ailede herkes birbirini koşulsuz sever, korur, kabul eder ve destekler. Karşısındakini değiştirmeye çalışmaz. Ama benim ailem bana sürekli, "Kime çektin sen bilmem ki," diyordu. Bu aynı zamanda, "Sen bizim gibi değilsin. Bizim gibi olmadığın için seni kabul etmiyoruz. Bize benze!" demekti. Kabul görmediğimi bilmek, hissetmek çok can sıkıcıydı.

Kendimi değiştirmeye çalıştım ilk önce. Onlar

gibi olmak için çabalardım. Onlar ne yaparlarsa onu yapmaya gayret ederdim.

Sırf gruptan ayrılmamak, onlardan farklı olmamak için hızımı düşürmeye çalışırdım. Daha yavaş yüzeyim ki beni dışlamasınlar!

Kıyıda oynarken kendimi hep çamura atardım. Yüzüme gözüme çamur bulaştırırdım ki güzel görünmeyeyim.

Fakat ne zaman göldeki diğer ördek aileleriyle karşılaşsak, "Tü tü tü maşallah! Şunun güzelliğine bak! Kardeşleri hiç buna benzememiş, güzelliğinden biraz da kardeşlerine verseydin ya!" derler, güya bana iltifat ederlerdi. Bu sözleri duyan kardeşlerimin ne düşüneceklerini hiç hesaba katmazlardı tabii...

Kardeşlerim yıllarca sanki güzellik ve yetenek dağıtılırken onların payını da ben almışım gibi bana diş bilediler, kötü davrandılar.

Herkes zannediyor ki sadece çirkin olduğu düşünülenlere, dersleri kötü olanlara, bir yetenek

gösteremeyenlere zorbalık yapılıyor. Gerçek şu ki zorbalar, kendilerinden farklı olan hiç kimseye tahammül edemezler. Ondan daha zayıf ya da daha kilolu, daha uzun ya da daha kısa olman; notlarının daha iyi ya da daha kötü olması fark etmez, bir zorbanın elinden kurtulamazsın. Zorbalar sadece kendilerinden daha güçlülere diş geçiremezler.

Bunu söylemekten utanç duyuyorum ama benim kardeşlerim zorbaydı. Onların merhametsizliğinden en az Çirkin Ördek Yavrusu kadar ben de nasibimi aldım. Sonunda Çirkin Ördek Yavrusu gerçek ailesine ve kardeşlerine kavuştu, onlar tarafından kabul edildi. Ben bizimkilerin kendilerinden farklı ve istenmeyen kardeşi olarak kalakaldım!

Ördekler arası güzellik yarışması yapıldığında annemin ısrarlarıyla o yarışmaya katıldım ve birinci seçildim. Başımda güzellik kraliçesi tacıyla geldiğimde, "Ne oldu kız, prenses mi oldun başımıza!" diyerek benimle dalga geçtiler. Oysa beni tebrik etmelerini ne çok isterdim...

Gölde ördekler arası yüzme yarışması yapıldı. Katılmak istemediğimi söyledim, annem ve babam ısrar etti. Mecburen katıldım. Hem de her sene!

Yarışmalarda kazandığım altın madalyaları gizlice alıp boyunlarına taktılar. "Madalyalar bizim oldu, hadi git kendine yenisini al!" diyerek üstüme geldiler.

Üzülüp ağladığımda, "Ağlama be! Yemedik madalyalarını," deyip madalyaları üzerime attılar. Oysa benimle gurur duymalarını ne çok isterdim.

Ördekler arası ses yarışmasında birinci olduğumda da bana Ördek Güzelses, Ördek Şekerses, Ördek Bülbülses falan diye isimler taktılar. Gülmeleri için söylediklerinin komik olmasına gerek yoktu, ortaya bir laf atıyor, sonra saatlerce dalga geçip eğleniyorlardı.

Çalışkan ve zeki bir öğrenciydim. Derslerim hep onlarınkinden daha iyiydi. Tembel olsam, "Tembel teneke!" diye dalga geçeceklerdi; çalışkan oldum, bu kez de affedersiniz ama "İnek!"

diye dalga geçtiler. Ne yapsam dillerinden kurtulamadım.

Benimle, "Annemle babam Pekin'e gitmişti, seni oradan gelirken getirdiler. Seni gidi portakallı Pekin ördeği," falan diyerek dalga geçtiler hep.

Saçma sapan şeyler işte...

Böyle kötü bir espriye nasıl güldüklerini görmeliydiniz. Sırf onlardan biri olmak için ben de onlarla birlikte güldüm. "Evet evet, Pekin'den geldim ben, hehehehe..." diyerek gülmek için kendimi zorladım. Olmadı.

Sonuçta dışlandım... Hiçbir zaman onlardan biri olamadım.

İlk başlarda onlar gibi olmak için çok uğraştım. Dediğim gibi yüzümü boyadım, yüzmemeye çalıştım, ödevlerimi aksattım, onlar neye gülüyorlarsa ona gülmeye, onlar ne yapıyorlarsa onu yapmaya çalıştım. Ama baktım ki o zaman başka biri oluyorum. Kendim olmayı tercih ettim.

Kendim olmak... Bu o kadar kolay bir şey değil-

di. Etrafımda herkes birbirine benziyordu. Herkes aynı şeyleri yapıyordu. Herkes aynı yöne doğru yüzüyordu. Herkes aynı kıyafetleri giyiyor, aynı yiyecekleri yiyor, aynı yere gidiyor, aynı şarkıları dinliyordu. Kimse, "Bu gerçekten bana göre mi?" diye sormuyordu kendisine. Dışlanmaktan korkuyorlardı belki de bilemiyorum. Ben dışlanmaktan korkmuyordum çünkü zaten dışlanıyordum, hem de kardeşlerim tarafından! Bu konuda benimle benzer yollardan geçmiş ve örnek aldığım biri daha vardı. Çirkin Ördek Yavrusu...

Çirkin Ördek Yavrusu'nun yolculuğu bana ilham oldu. Yanımızdan ayrıldıktan bir süre sonra gördüm onu. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Bizim yanımızdayken hep, "Çirkinim", "Yeteneksizim", "Başarısızım", "Yapamıyorum" diyordu. Ama o gün onu gördüğümde bunların silindiğini fark ettim. Mutluydu. Yapabildikleriyle, kendi hâliyle, kendi yetenekleriyle mutluydu. Kendini bulmuştu resmen. Öz güveni yerine gelmişti. Kötü

yorumlardan, kötü eleştirilerden ve alay edilmekten uzaklaşmak iyi gelmişti Çirkin Ördek Yavrusu'na. Ben de böyle olmak istiyordum.

Ve öyle yaptım.

Çirkin Ördek Yavrusu ne yaptıysa onu yaptım. Ben de kardeşlerimin yanından uzaklaştım. Uzun zamandır kendi gölümde yüzüyorum.

Zaman zaman gidip kardeşlerimi görüyorum. Hâlâ benimle dalga geçiyorlar. Hiç değişmediklerini görmek açıkçası beni hâlâ üzüyor. Ama elimden bir şey gelmiyor.

Çirkin Ördek Yavrusu'yla da görüşmeye devam ediyoruz. Beni en iyi o anlıyor, onu da ben çok iyi anlıyorum.

"Çirkin ya da güzel olmanın bir önemi yok aslında, hepimiz aynıyız," diyoruz birbirimize.

Evet, hepimiz büyük bir gölde yüzen küçücük su kuşlarıyız...

Artist Geppetto

NE OLMUŞTU?

Pinokyo'nun
kahramanlarından yaşlı
marangoz Geppetto Usta'nın
en büyük isteği baba olmaktı. Yaşlı
marangozun yaptığı ahşap kuklalardan
biri bir gün canlanmıştı ve Geppetto ona
Pinokyo adını koymuştu. Yalan söyledikçe
Pinokyo'nun burnu uzuyordu. Başına
gelen türlü olaylardan sonra Pinokyo
gerçek bir çocuk olmuş ve
Geppetto ile yaşamaya
devam etmişti.

VE BİZ, SÖZÜ HİÇ GEPPETTO USTA'YA VERMEDİK. SAHİDEN HAYATTAKİ EN BÜYÜK İSTEĞİ BABA OLMAK MIYDI, YOKSA BAŞKA HEDEFLERİ DE VAR MIYDI?

Artist Geppetto

Evet evet, benim; *Pinokyo*'daki Geppetto Usta'yım ben. Artist demişsiniz ama artistliğim çok eskilerde kaldı. Siz beni *Pinokyo* ile tanırsınız.

Hey gidi Pinokyo heeeyyyy! Seni gidi uzun burun. Seni gidi meşhur çocuk. Benim güya ustalık eserim...

Beni çocuklara hep, "Geppetto Usta fakir bir oyuncakçıydı, çocuklara ahşaptan oyuncaklar yapıp satardı," diye anlattılar. "Geppetto Usta yaşlı ve fakir bir marangozdu," diyenleri de duydum. Bunca yıl, "Neden böyle bir meslek seçtiniz Geppetto Bey?" diye soran olmadı. Varsa yoksa Pinokyo!

Pinokyo'ya gelene kadar Geppetto Usta'nın ne hayalleri vardı, neler yaptı, nelerle uğraştı, gerçekten ahşaptan oyuncaklar yontan bir marangoz mu olmak istemişti bir sorun bakalım.

Şimdi çok yaşlıyım ama sizi taaa çocukluğuma götüreceğim. Yıllar, yıllar öncesine...

Çocukken evet, ağaç yontardım. Elimde bir bıçak ve bir odun parçası olduğunda saatlerce vakit geçirebilirdim. Sonunda odun parçası bambaşka bir şeye dönüşürdü. Bazen bir hayvan figürü, bazen bir insan silüeti, bazen bir müzik aleti, bazen soyut bir heykel...

Elime geçen her odun parçasında içindeki heykeli görebiliyordum. Odun âdeta konuşuyordu benimle. Muhteşem bir bağ vardı aramızda.

Ailem de yeteneğimi görüyordu ama beni doğru yönlendiremiyordu.

Annem bir odun bulup getiriyor, "Bana bundan bir tahta kaşık yapıversene be oğlum," diyor, ona tahta kaşık yontmamı istiyordu.

Yapıyordum.

Babam bir kucak odun getiriyor, "Bunlardan benim arabaya iki takoz çıkar mı?" diyerek yığıyordu odunları önüme.

Kardeşlerim, "Abiii bana oyuncak araba yap, abi bana oyuncak kamyon yap!" diye geliyorlardı.

Hepsinin dediğini yapıyordum. Ama daha fazlasını yapabileceğimi biliyordum. Bunu hissediyordum ama ifade edemiyordum.

Bir gün okul bahçesinde ağaç dalından kendime bir kaval yaparken öğretmenim geldi. Okula kesici alet getiremeyeceğimi söyledi. İyi de ben bir şeyler yontmadan duramazdım ki.

Nesneleri şekillendirmenin başka yöntemleri olduğunu söyledi öğretmenim. Beni okul çıkışı atölyesine götürdü ve çamurla tanıştırdı. O da seramik heykeller yapıyormuş.

Çamur, odun gibi değildi. Akışkanlığı çok hoşuma gitti.

Her gün okul çıkışı öğretmenimin atölyesine gidiyordum. Bu işi çok sevmiştim. Elimdeki malzeme her neyse, ona şekil vermek beni çok ama çok mutlu ediyordu.

Öğretmenim bana, "Sen gerçek bir cevhersin.

Sendeki yeteneği hiç kimsede görmedim. Elindeki nesne âdeta can buluyor. Mutlaka güzel sanatlar okumalısın," diyordu.

Kararımı verdim, güzel sanatlarda okuyacak ve heykeltıraş olacaktım. Ailem doktor olmamı istiyordu. Bu konuda çok tartıştık. Sonunda kararıma saygı duydular ve güzel sanatlar üniversitesi heykel bölümüne başladım.

Okulda çok parlak bir öğrenciydim. Bölümü birincilikle bitirdim. Yurt dışında bir üniversiteden burs kazandım. Orada da resim alanında yüksek lisans yaptım.

Güzel sanatların her alanında eser verebilmek gibi bir hayalim vardı. Yurt dışındayken bir dönem enstrüman yapımı dersleri aldım. Bu derslere dört yıl devam ettim.

Enstrüman yapan ve onaran kişilere lutiye denir, belki bilmiyorsunuzdur. İyi bir lutiye olmak için iyi bir kulağa sahip olmanız gerekir. Mezun olduğumda artık keman, viyola, viyolonsel, man-

dolin ve daha pek çok enstrümanı üretebiliyordum. Lutiyerlik eğitimi boyunca bir yandan da üniversitede müzik bilimi okudum.

Sonra ülkeme bir heykeltıraş, bir ressam, bir müzik bilimci ve lutiye olarak geri döndüm.

Hayalim heykeller yapmak, sergiler açmak, bir sanatçı olarak yaşamak ve sanatımı gerçekleştirerek yaşamıma devam etmekti. Ülkemizde sanatın yaygınlaşması, sanata yeteneği olan çocukların iyi eğitim alması için çalışacaktım. Her yerde, her kasabada, her köyde, en ücra köşelerde bile sanat merkezleri kurulmalıydı. Sanatın yaygınlaşması için canla başla çalışacaktım. Belki bir sanat bakanlığının kurulmasına öncü olurdum. Kim bilir?

Sonra bilin bakalım ne oldu?

Sergiler açtım ama sergilere bir avuç sanatsever ilgi duydu. İnsanlar çarşıda pazarda dolanmayı sergi gezmeye tercih ediyordu.

Gelen sanatseverler heykellerimin çok güzel

olduğunu söylüyor, "Param olsa almayı çok isterdim ama bir heykele verecek param ne yazık ki yok," diyorlardı. Giyime, kuşama, gezmeye, yemeğe, her şeye bütçe ayırabiliyorlardı ama sanat eseri onlara gereksiz geliyordu.

Beni yıllarca yeteneğimden dolayı tebrik ettiler ve gittiler. Sonuçta bir tane bile heykel satamadım.

Etrafımı onlara heykel hediye etmemi isteyen insanlar sardı bir ara. "Heykelleriniz çok güzel, bana bir tanesini hediye etmek ister misiniz?" diye açık açık soruyorlardı.

Onlara, "Heykellerimin bir bedeli var. Onları şu kadar liraya satıyorum," dediğimde bir anda yüzleri değişiyordu.

"Hadi canım, altı üstü bir taş parçası, bir odun parçası, bir mermer parçası," diyerek yaptığım işi küçümsüyorlardı.

Çevremdeki insanlarla sanat hakkında konuşmak istiyordum. Kimsenin ilgisini çekmiyordu.

"Dur şöyle yan durayım, profilden bir resmimi çiz bakalım. Böyle modeli her yerde bulamazsın bak, ehehehe..." diye espriler yapıyorlardı.

Böyle böyle tutkuyla yaptığım bu işten vazgeçmek zorunda kaldım. Önce sergiler açmayı bıraktım, sonra da heykel yapmayı...

Geçinmem, para kazanmam ve karnımı doyurmam gerekiyordu, anlatabiliyor muyum? Bir işe ihtiyacım vardı. Herkes gibi...

İnsanlar kendileri için alışveriş yapmakta zorlanıyorlar ama çocukları bir şey isteyince alıyorlardı. Çocuklar istediklerini aldırana kadar ağlıyorlardı. Bu dikkatimi çekti.

En nihayetinde insanların benden istedikleri şeyleri yapmaya başladım.

Ressamdım...

Tatil kasabalarındaki insanların kara kalem resimlerini çizdim, çocukların kollarına bacaklarına geçici dövmeler yaptım.

Lutiyeydim...

Küçük düdükler, marakaslar yapıp sattım tatil yörelerinde.

Heykeltıraştım...

Ahşaptan oyuncaklar yapıp onları da sattım.

Yeteneğim ve hayallerim yıllar içinde bir balon gibi sönüp gitti. Ancak kendime yetecek kadar para kazanabildim.

Hiç evlenmedim. Geçim sıkıntısı çekiyordum. Bu sıkıntıya birini daha dâhil etmedim. Evlenmediğim için bir çocuğum da olmadı.

Pinokyo hariç!

Hey gidi Pinokyoooo! Hey gidi yaramaz oğlan!

Ahşap oyuncaklar yaptığım bir gün Pinokyo'yu yaptım işte. Nasıl oldu bilmem, canlanıverdi. Yalan söyleyince burnu uzadı. Başımıza masal kahramanı oldu çıktı. Ben de Pinokyo'yla birlikte ünlendim.

Atölyemin önünde yıllarca, "Bana da Pinokyo gibi kukla yap, bana da Pinokyo yap!" diyen insanlar kuyruk oldular. Hiçbiri depodaki heykelle-

rimi, resimlerimi görmedi. Birkaç kez göstermeye yeltendim. Kimsenin ilgisini çekmedi. Onlar Pinokyo istiyorlardı. Geppetto kimsenin umurunda değildi.

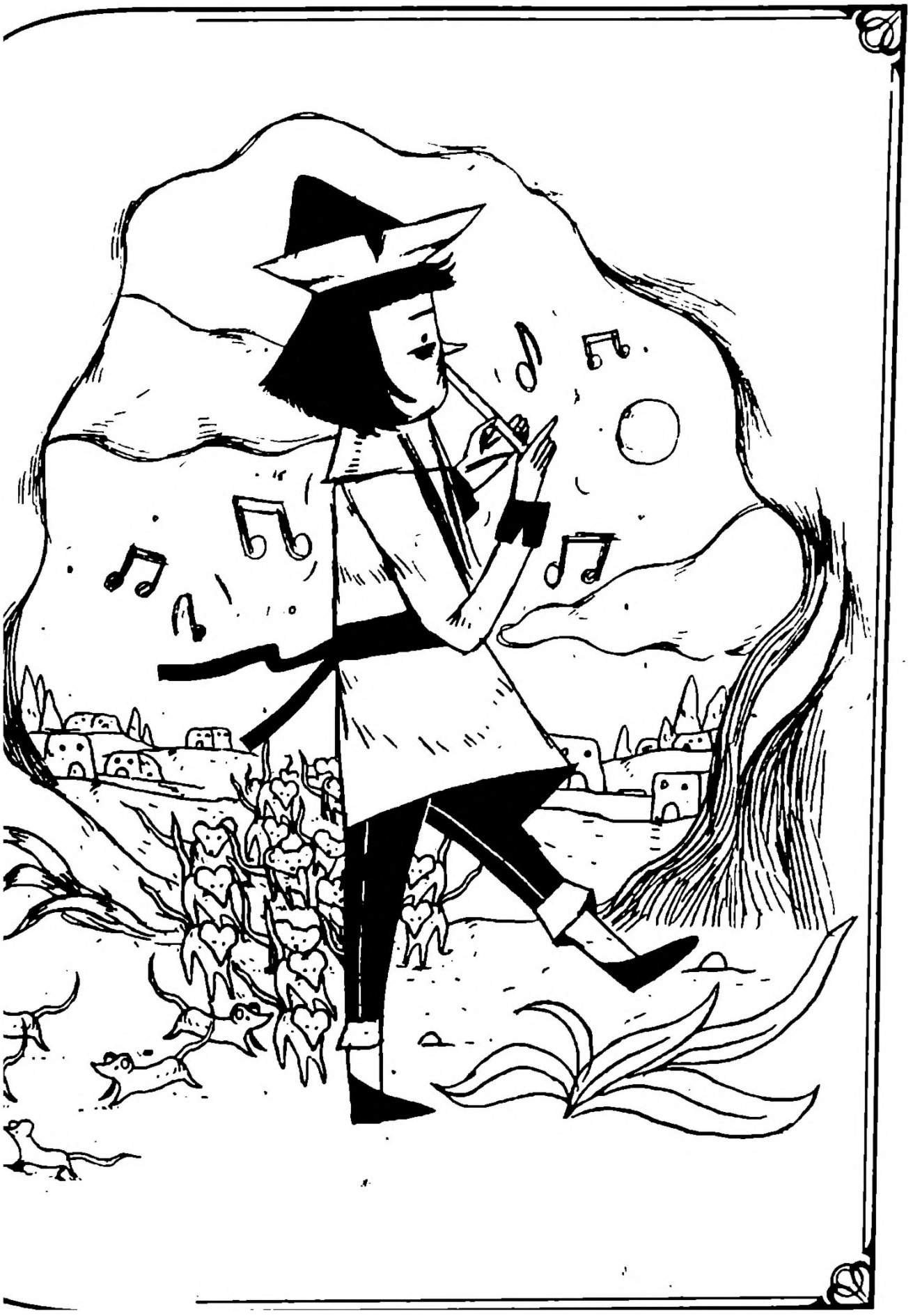
Varsa yoksa Pinokyo!

Böyle böyle yaşlandım gitti.

İnsanların yeteneklerime olan ilgisizliği o kadar canımı sıktı ki sonunda kendimden hiç bahsetmez oldum. "Siz kimsiniz?" sorusuna, "Yaşlı ve fakir bir marangozum," diye cevap verip geçtim; gerçekleri anlatmak istemedim. Nasıl olsa kimsenin ilgisini çekmezdi. Heykeltıraş, lutiye ve ressam olduğumu herkesten sakladım. Asıl büyük yalancı benim Pinokyo, belki de sana haksızlık ettim.

Fareli Köyün Yeni Muhtarı

NE OLMUŞTU?

Fareli Köyün Kavalcısı masalında, köyün birini fareler basmış, köylüler bir kavalcıyla anlaşarak onları farelerden kurtarmasını istemişlerdi. Kavalcı, bir kese altın karşılığında bunu yapacağını söylemiş, kavalıyla bir şarkı çalmıştı. Bütün fareler onu takip ederek köyden uzaklaşmıştı. Fakat köyün muhtarı altınları kavalcıya vermemişti. Bunun üzerine kavalcı başka bir şarkı çalarak köyün çocuklarını peşine takıp götürmüştü. Sonunda köylüler kavalcıya hakkı olan altınları vererek çocuklarını geri almışlardı.

VE BİZ, MASALDAN SONRA FARELİ KÖYE NE OLDUĞUNU VE KÖYLÜLERİN NELER YAPTIKLARINI HİÇ MERAK ETMEDİK.

Fareli Köyün Yeni Muhtarı

Evet, evet benim; Fareli Köy'ün yeni muhtarı.

Efendim ben yönetime geçen sene geldim ve inanın bana çok zor durumdayım. Fareli Köy'ün muhtarlık seçimlerine aday olduğumda beni bu kadar zor bir görevin beklediğini bilmiyordum. Eh malum, davulun sesi uzaktan hoş gelir.

Ben de pek çokları gibi Fareli Köyün Kavalcısı masalıyla büyüdüm. Masalı o kadar çok dinledim ki etkisinden uzun süre çıkamadım. Fareli Köy'ü çok merak eder, çocukken oraya gitmeyi düşlerdim. Sonunda bir yaz Fareli Köy'e gezmeye gittim.

Hani güzel yerlerden bahsederken "masal gibi bir yer" derler ya... Ben de böyle bir yer hayal ediyordum.

Gerçekten çok güzel bir köy buldum karşımda. Köylüler, fareler ve kavalcı gittikten sonra rahat etmişler. Ama masal duyulmuş, insanların

köyden haberi olmuş bir kere. Bu durumu fırsata çevirelim diye düşünmüşler. Dışarıdan fareler bulup getirmişler köye. Burayı turistik bir masal köyü olarak yeniden tasarlamışlar. Ohooo bir sürü turist var köyde, Japonya'dan bile turistler gelmiş, fotoğraf çekiyorlar.

Her yerde fareler dolaşıyor. Farelere marul yaprakları uzatıyorlar. Bardaklarda buğdaylar satılıyor, turistler alıp farelere atıyorlar. Yere dökülen buğdayları kapış kapış yiyor fareler. Çok güzel bir görüntü. Hayvan dostu bir köy. Herkes farelerle iç içe yaşamaya alışmış. Farelerin her biri köyün sakini olup çıkmış.

Köylüler kaval yapmayı öğrenmişler, hediyelik eşya dükkânları açmışlar, kaval satıyorlar. Tığ işi fare oyuncakları, fareli bardaklar, fareli tişörtler, fareli bez çantalar falan...

"Vay be!" dedim. "Ne güzel, ne hareketli bir köy." Bayıldım. Turistik bir yer sonuçta. İnsanlar mutlu. Huzurlu bir ortam. Misler gibi...

O gün kafama koydum. "Ben bu köye muhtar olacağım," dedim. Çok güzel olacağına emindim.

Muhtarlık seçimlerinde gittim ve Fareli Köy'e muhtar adayı oldum. Bu köye muhtar olmak için elimden geleni yapacaktım.

Köydeki herkesi kapı kapı dolaştım. "Muhtar olmak istiyorum, bana oy verir misiniz?" dedim.

"Tabii tabii veririz, seve seve oy veririz, sen yeter ki muhtar ol," dediler.

O günkü muhtar bile, "Ben tekrar aday olmayacağım, ben de sana oy vereceğim. Çok güzel burada muhtarlık. Ben çok memnunum ama hep ben memnun olmayayım, sen de ol kardeşim," dedi bana.

Âdeta bütün köylü muhtar olmam için beni bekliyormuş gibiydi. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm ama çok da üzerinde durmadım.

Sonunda seçim günü geldi. Başka aday yoktu zaten, kolayca muhtar oldum. Başka muhtar adayı olmamasından şüphelenmeliyim, "Bu işte bir

bit yeniği var," demeliydim ama demedim. Aklıma hiç kötü bir şey gelmedi.

Ben sanıyordum ki turistler gelecek, fotoğraf çektireceğiz.

Sanıyordum ki akşam olduğunda köylüler evlerine, fareler yuvalarına çekilecek.

Sanıyordum ki boş vakitlerimde köy ormanında dolaşıp yorulunca bir ağaç altına oturacağım, kitabımı okuyacağım.

Sanıyordum ki bu tatlı, şirin, neşeli köyde bir masal havasında yaşayacağız.

Ben de bir masal kahramanı olup çıkacağım sanıyordum.

Dünyanın en mutlu muhtarı ben olacağım sanıyordum.

Sanıyordum da sanıyordum...

Fakat kazın ayağı öyle değilmiş... Memleketin en çilekeş muhtarı oldum çıktım bu köyde!

Neler olup bittiğini uzun uzun anlatıp sizi de masaldan soğutmak istemiyorum. Ama yine de az

çok durumu anlamanız için Fareli Köy Muhtarlığının genel sorunlarından birkaç madde yazayım:

- Fareler komşu köylerdeki ambarlara, tarlalara giriyor ve mahsullere zarar veriyor. Her gün muhtarlığa bir sürü şikâyet dilekçesi geliyor. Farelere kızamadıkları için muhtara kızıyorlar. "Farelerini zapt et muhtar, yoksa mahsulün parasını senden alırız, işte o kadar!" deyip beni tehdit ediyorlar.

Bir muhtar maaşıyla o kadar mahsulün parasını nasıl ödeyeyim?

- Fareler tavukların, kazların ve hatta koyunların bile yemlerini yiyor. Bu yüzden köylü kendi sütünü, yumurtasını kendi üretemiyor ve besinlerini dışarıdan alıyor. Köylüler diğer hayvanların yemlerini korumam için benden çare bekliyor.

Bin tane fare var, hangi birine sözümü geçireyim?

- Fareler kemirgen hayvanlar oldukları için elektrik kablolarını da kemiriyorlar, köyde ani elektrik kesintileri yaşanıyor. Köylüler benden bu soruna çözüm bulmamı bekliyor.

Böyle böyle elektrikçi oldum çıktım. Elimde kontrol kalemi, elektrik kablosuyla geziyorum. Hangi birine yetişeyim?

- Turistler geliyorlar, yiyip içip fotoğraf çektirip gidiyorlar. Akşam köy sokakları pet şişe, teneke şişe, ıslak mendil gibi çöplerle dolu oluyor. Köyün bir temizlik hizmetleri birimi yok. Bu çöpleri kim topluyor, bilin bakalım? Ben!

Koskoca köy! Fare pisliklerini mi süpüreyim, pet şişeleri mi toplayayım? Hangi birini halledeyim?

- "Burası turistik köy, muhtarım konser ayarla.", "Muhtarım festival düzenle.", "Muhtarım daha fazla turist çekmek için neler yapabilirsin?" Bu soruları duymamak için sokağa çıkmak bile istemiyorum artık.

Bilmiyorum, daha fazla turist çekmek için ne yapabilirim? Bu benim işim değil ki!

- Muhtarlığa her gün birileri gelip bir sürü soru soruyor, beni korkutuyor. "Farelerde hastalık var mı?", "Farelerde virüs var mı?", "Farelerde virüs varsa ve insanlara bulaşırsa bunun sorumlusu sensin muhtar!" diyorlar.

Birine bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Öksüren, hapşıran birini gördüğümde sabaha kadar başında bekliyorum. Deli oldum çıktım bu köyde.

- Biri var köyde, aşırı kaygılı bir adam. Her sabah geliyor muhtarlığa, her öğlen yolumu kesiyor, her gece yatmadan önce telefonla arıyor. "Ya farelerimiz çalınırsa, ya fareler giderse, faresiz kalırsak, faresiz fareli köy mü olur, farelere sahip çık muhtaaaar, farelere sahip çıııık, bizi faresiz bırakma!" diye bağırıyor.

Ne yapayım ben, farelere tasma mı takayım?

- Bir de üniversite öğrencileri var. Sürekli telefon ediyorlar bana. "Muhtarım, okulda bir etkinlik düzenlemek istiyoruz. Fareleri de yanınıza alıp okulumuza konuşma yapmaya gelir misiniz? Burada arkadaşlarımız kavalla fare şarkıları çalacaklar, siz konuşmanızı yapacaksınız, çok güzel bir etkinlik olacak, lütfen bizi kırmayın," diye her gün arıyorlar.

Ya arkadaş fare üniversiteye gider mi? İkisini

kaçırsam elimden ne olur bir düşünün bakalım. Fareli Köyün Üniversitesi!

- En kötüsü, en en en en kötüsü de ne biliyor musunuz? Gelen turist çocuklar köylülerden aldıkları kavalları, kaval çalmayı bilmedikleri hâlde durmadan öttürüyorlar. Dütttt düüttt düt düt düt düt düdütttt dütttt!

Kafam şişiyor, kafam... Muhtarda kafa kalmadı. Muhtar pişman, muhtar perişan.

Fareli Köyün Kavalcısı kavalı çalmış, bir kese altını almış gitmiş, ondan rahatı yok. Ben de istifa edip gideyim dedim, köylü bırakmıyor. "Sana güvendik, oy verdik, bizi yarı yolda bırakamazsın," diyorlar. Onlar da haklılar.

Peki ben ne yapacağım? Beni düşünen yok!

Hâlim yaman. Fareli Köy'ün Muhtarı perperişan!

Kedi Çizmecisi

NE OLMUŞTU?

Çizmeli Kedi
masalında, bir değirmenci, küçük oğluna miras olarak sadece bir kedi bırakmıştı. Küçük oğlan bu duruma çok üzülmüştü. Ama kedi, özel bir kedi olduğunu, ona yardım edeceğini söylemiş; ayağına bir çizme, sırtına bir pelerin istemiş ve bunları alıp yola düşmüştü. Krala çeşitli armağanlar sunan Çizmeli Kedi, bu armağanları efendisi Karabas Markisi'nin gönderdiğini söylemiş, türlü numaralarla devin sarayını ele geçirip değirmencinin oğluyla prensesi evlendirmeyi başarmıştı.

VE BİZ, ÇİZMELİ KEDİ'YE İSMİNİ VEREN ÇİZMELERİ KİMİN DİKTİĞİNİ HİÇ SORMADIK.

Kedi Çizmecisi

Evet evet, benim; Çizmeci Selahattin Usta. Çizmeli Kedi'nin çizmelerini ben yaptım.

Ben bir çizme ustasıyım. Senelerdir çizme yaparım, buralarda beni herkes bilir. Ayıptır söylemesi, işimin ehli bir ustayımdır. Maharetliyim. Benim çizmemi on metre öteden tanırsınız. Çizmemi tanıyan beni de tanır.

Aslında siz de çizmelerimi yakından tanıyorsunuz ama benden haberiniz yok. Çünkü masalda benden bahsedilmedi. Ben bahsedeyim evladım. Size kendimi, kendi hikâyemi, çizmelerimi ve Çizmeli Kedi'yi bir de ben anlatayım.

Sekiz kardeşin yedincisi olarak bir köyde dünyaya geldim. Babam savaşta şehit olmuş, anam bizi yokluk içinde büyüttü. Çocukluk ve gençlik yıllarım zorluk içinde geçti. Okula başladım, tamamlayamadım. Okuma yazmayı öğrendikten sonra okuldan ayrılmak zorunda kaldım.

Beni kasabada bir ayakkabı ustasının yanına çırak olarak verdiler. İlk günler ustama çay getirip götürdüm. Susadı su verdim, acıktı yemeğini hazırladım. Günlerce sessizce oturup ustamın nasıl ayakkabı yaptığını izledim.

Ustam sabahtan akşama kadar ancak bir çift ayakkabı yapabiliyordu. Ben işi öğreneyim diye bir ay ayakkabıları yavaş yavaş dikti. İyice izledim. Sonra yavaş yavaş malzemeleri tanıttı, bana da ayakkabı yaptırmaya başladı.

Önceleri ustam beni boğaz tokluğuna çalıştırırdı ama sonra ben de ayakkabı yapmaya başlayınca günlük kazancımı, yevmiyemi vermeye başladı. Kazandığım parayı hemen götürüp anama verirdim.

O yıllarda herkesin bir çift ayakkabısı olurdu. Öyle şimdiki gibi çeşit çeşit ayakkabısı yoktu kimsenin. Bizler tutumlu insanlardık.

Yalnız bir ara insanları bir çizme merakı sardı. Herkes çizme giymeye başladı. Ustama, "Biz de

çizme kalıpları alalım, biz de çizme dikelim," diye önerdim.

Ustam, "Bu yaştan sonra ben çizmecilikle uğraşamam, sen öğren, sen dik," dedi.

İyi ki de demiş.

Beni başka bir ustanın yanına çırak gönderdi. Ondan da çizmeciliği öğrendim. O sırada askere çağırdılar, askere gittim.

Askerden döndükten sonra meydanın orada bir dükkân kiraladım. Hem ayakkabı hem çizme dikiyordum.

Çok geçmeden çizmelerim dilden dile dolanmaya başladı. Ayakkabılarımın, çizmelerimin adı her yerde duyuluyordu. Selahattin Usta'nın çizmeleri diyorlardı, başka bir şey demiyorlardı. Namım yürüdü gitti; adımı duymayan, bilmeyen kalmadı.

Öyle bir usta oldum ki övünmek gibi olmasın ama ölçü bile almadan dikerdim çizmeleri. Karşıdan müşterinin ayağına bakar, tam ona göre bir çizme dikip verirdim...

Sonra bir gün adamın biri geldi. "Ben..." dedi, "kedime çizme diktireceğim."

"Ne?" dedim, "ne, ne, ne? Kime çizme diktireceksin?"

"Kedime," dedi adam istifini hiç bozmadan.

Biz değişik müşterilere alışkınızdır. "Kaliteli olsun ama çok ucuz olsun," diyenler çoktur. "Bu model sadece bende olsun, benden başka kimsede olmasın," diyenler vardır. "Bana öyle bir çizme dik ki benden sonra çocuklarım. torunlarım, torunlarımın torunlarının torunlarının torunları giysin," diyenler çıkar gelir. "Çocuğuma çizme diktirmek istiyorum ama o büyüdükçe çizme de büyüsün, ayağı büyüdükçe çizme masrafı etmeyelim," diyenler bile gelir.

Çeşit çeşit müşterimiz olur, türlü çeşit talepleri olur. Hepsini olabildiğince yerine getirmeye çalışırız. Ama "Kedime çizme dik," diye geleni ilk kez görüyordum. Dalga geçiyor sandım başta.

"Beşli takım dikeyim, kuyruğuna da bir tane geçirirsin," dedim adama.

"Hayır iki tane istiyorum," dedi adam. Çok ciddiydi.

"Dört ayağı var ya hayvanın, ikisinde çizme olup ikisi yalın ayak mı kalacak?" diye sordum.

"He," dedi. "Bu senin bildiğin kedilerden değil. Dik iki tane usta, ötesini berisini çok karıştırma sen."

Ustalarımdan öğrendiğim şey, sadece işimle ilgilenmek, müşterilerimin özel hayatlarını hiç merak etmemek olmuştur. Ben de öyle yaptım. Adamın iki tane kedi çizmesini ne yapacağını sormadım. İki küçücük çizme diktim, verdim.

"Borcumuz ne kadar?" dedi adam.

"Yahu..." dedim, "iki küçücük çizmenin lafı mı olur. O da bizden olsun."

Bu hadisenin üstünden seneler geçti. Unuttum gitti. Yaşlandım; ellerim tutmaz, gözlerim çok iyi görmez oldu. Diktiğim çizmelerin dikişlerini çok iyi yapamıyordum artık. Sağlığım elvermiyordu.

"Bir işi iyi yapmayacaksam, hiç yapmam. Yeter

bu kadar çalıştığımız, artık emekliye ayrılma zamanı," dedim. Kapattım dükkânı.

Kapatmadan önce kime borcum varsa ödedim. Bütün esnaf arkadaşlarımla tek tek vedalaştım, helalleştim.

Yanımdaki çırağımı mesleğine devam edebileceği güvenilir bir dükkâna yerleştirdim.

Tanıdığım, adresini bildiğim müşterilerime tek tek ulaştım, "Ben dükkânı kapatıyorum artık ama olur da çizmeniz eskir, tamir ettirmek isterseniz, her zaman yardımcı olurum," dedim.

Bana çizmeler için deri satan deri ustalarına gittim. "Bu zamana kadar bana hep en iyi deriyi verdiniz, var olun, çok teşekkür ederim," dedim.

Gelmiş geçmiş bütün ustalarıma, bütün müşterilerime, yanımda çalışan bütün çıraklara dualar ettim, teşekkür ettim. Öyle kapattım dükkânı.

Benim için vefa çok önemlidir. Keşke Çizmeli Kedi için de öyle olsaydı...

Dükkânı kapattıktan çok sonraydı. Torunlarım

var benim, artık işim de olmadığından onlarla vakit geçiriyordum.

Bir akşam yine beraberdik. Benim kız, torunlarıma masal kitabı okuyordu. Ben de öyle kanepede uyukluyordum. Kızım, "çizmeli kedi" falan filan deyince bir kulak kabarttım, çizme giyen bir kediden bahsediyordu masal. Değirmencinin biri oğluna kedisini miras bırakmış. Kedi bir çizme giymiş, bir pelerin takmış; kralı, köylüyü, devi kandırıp duruyor masalda.

"Evladım uzat bakayım şu kitabı bana, resimlerine bir bakayım hele," dedim. Bir de baktım ki benim çizmeler...

Ben diktiğim çizmeyi karşıdan tanırım. Görmeme gerek bile yok. Arkam dönük olsun, yoldan biri geçsin, adamın ayak sesinden tanırım diktiğim çizmeyi... İnsan kendi yaptığı işi bilmez mi?

Elimdeki kitapta kendi diktiğim çizmeleri görünce bir sevindim... Dedim torunla kıza, "Bakın bu çizmeleri ben diktim."

İnanmadılar bana. Masalda kedi, krala bir dizi yalan uyduruyor; onlara gülüyorlar. Kedinin söylediği her şey uydurma, her şey yalan ama hem masaldakiler inanıyor kediye hem de masalı okuyanlar...

Ben, yaşını başını almış koca Selahattin Usta, yılların Selahattin Ustası, kızımın babası, torunlarımın dedesi, "Çizmeleri ben diktim," diyorum ama inanmıyorlar. Çizmeli Kedi kadar itibarım yok mu bu dünyada benim?

"Ben yaptım," dedim. "Ben yaptım." Kendimden de eminim. Ama ispatlayamıyorum.

Bütün sayfaları tek tek okudum, resimleri iyice inceledim. Bir yerlerde benden bahsetmiş mi acaba, Selahattin Usta demiş mi bir yerlerde diye baktım ama göremedim. Sanki çizmeler gökten inivermiş gibi yazmışlar. Yahu masalın adı Çizmeli Kedi. Bir yerinde çizmecinin adını da anmaz mısın? "Allah Selahattin Usta'dan da razı olsun, tam istediğimiz gibi bir çizme dikti kediye," demez

misin? "Bu çizmeler de bize Selahattin Usta'nın hediyesidir," demez misin?

Dememişler.

Oysa ne kadar önemlidir teşekkür etmek.

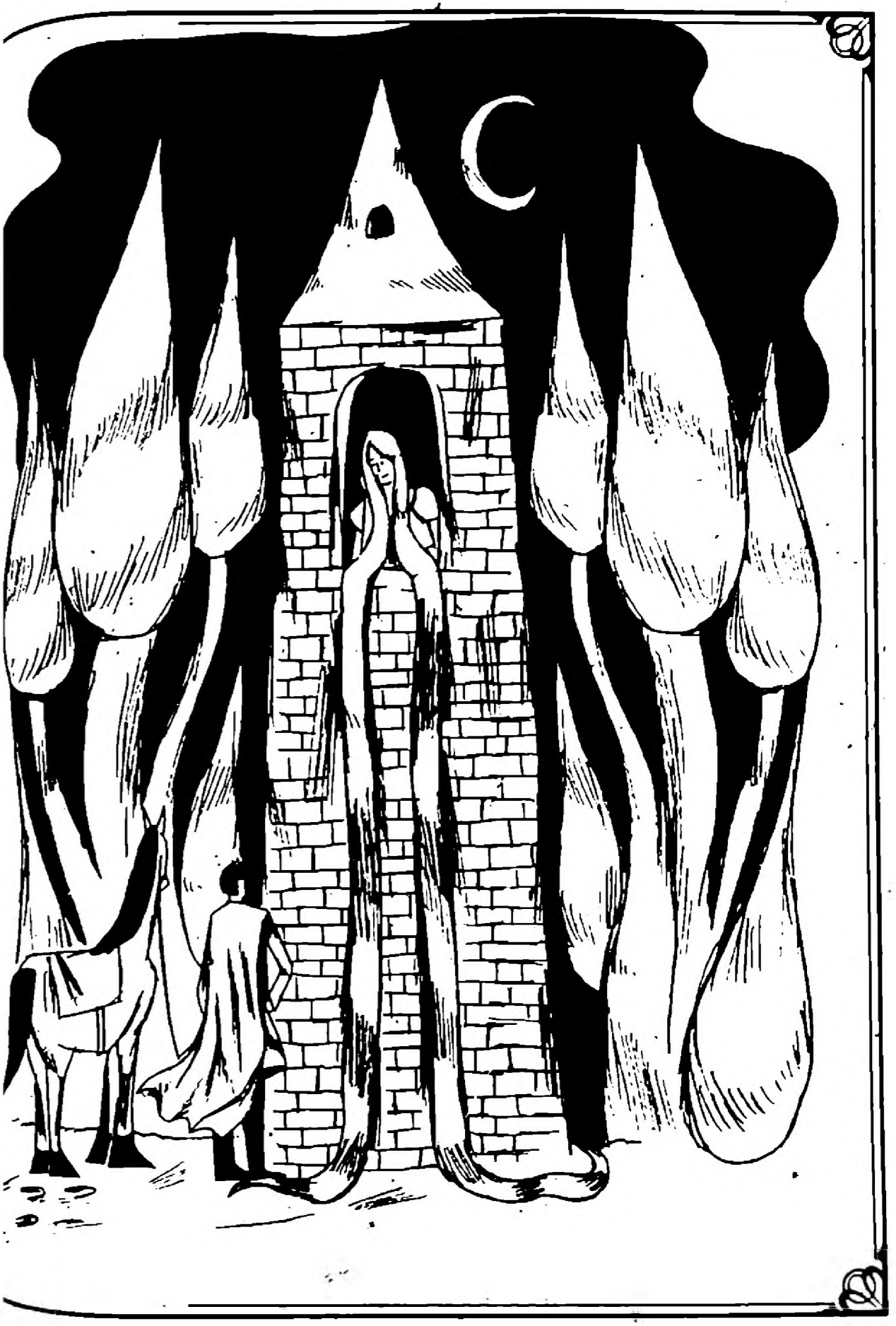
Çok alındım, içerledim. En çok da torunlarıma o çizmeleri benim diktiğimi kanıtlayamadım ya ondan üzüldüm. Yoksa masala giremedim diye değil. Ne yapacağız biz masalda bu yaştan sonra...

"Ah be!" dedim. "Keşke yaptığım çizmelerin üstüne adımın baş harflerini işleseydim. Bir nişan, bir işaret koysaydım çizmelerin üzerine. Kimin yaptığı belli olurdu böylece."

Neyse, iş işten geçti çoktan. Ne yapalım, olsun. Ama Çizmeli Kedi'ye de aşk olsun...

Bir Gün Oradan Geçen Bir Prens

NE OLMUŞTU?

Rapunzel'in
annesi ona hamileyken
canı marul istemiş, aslen bir
cadı olan komşusunun bahçesinden
marul koparıp yediği için Rapunzel'i
cadıya vermek zorunda kalmıştı. Cadı,
Rapunzel'i bir kuleye kapatmış, yıllar boyu
Rapunzel'in saçlarını kesmemiş, kızca-
ğızın saçlarını kuleye tırmanmak için
kullanmıştı. Bir gün oradan geçen bir
prens, Rapunzel'i görüp ona âşık
olmuş ve Rapunzel'i bu esa-
retten kurtarmıştı.

VE BİZ "BİR GÜN ORADAN GEÇEN BİR PRENS"İN KİM OLDUĞUNU, NEDEN DURUP DURURKEN ORADAN GEÇTİĞİNİ HİÇ SORMADIK.

Bir Gün Oradan Geçen Bir Prens

Evet evet, benim; bir gün oradan geçen prensim ben. Bütün özelliğim bu...

Hakkımda hiçbir detayın bilinmesine gerek yok! Rapunzel kuleden saçlarını sarkıttığı sırada oradan geçeyim, Rapunzel'i göreyim, hemen âşık olayım, hızlı bir düğün yapalım ve mutlu mesut yaşayalım.

Rapunzel hakkındaki her şeyi bilelim ama değil mi? Başrol oyuncularından birini gayet yakından tanıyalım, diğerini hiiiiç önemsemeyelim. Adil mi sizce bu?

Peki Rapunzel hakkında neler biliyoruz? Kendisi masala daha annesinin karnındayken dâhil oldu dikkat ederseniz. Rapunzel'in annesinin karnındayken canının ne istediğini bile biliyoruz. Rapunzelcik anne karnında marul istiyor, annesi marula aşeriyor. Rapunzellerin komşularının bahçesindeki marullardan, sebzelerden bile haberimiz var bizim.

Rapunzel'in akıllılığını, sevimliliğini; saçlarının uzunluğunu, güzelliğini, her hâlini biliyoruz. Anne ve babasının biricik kızları kuleye kapatıldığı için ne kadar üzüldüklerine, Rapunzel'in cadıyla günlerini nasıl geçirdiğine, her şeye hâkimiz.

Benim hakkımda ne biliyorsunuz peki?

Bir gün oradan geçen bir prens olmam ve Rapunzel'e âşık olmam dışında bir bilgi yok.

Sorun bakalım ben neden o gün oradan geçiyordum. Kim bu prens? Gerçekte kimim ben hiç mi merak etmediniz? Neden sarayda oturmak varken kimselerin geçmediği bir kulenin dibinden geçiyor prens? Prensin bir sıkıntısı var mı acaba? Prens mutlu bir prens mi? Prensin başka arayışları olabilir mi? Bu prens nasıl bir ailenin içine doğdu? Prens saray hayatından memnun mu?

Bu bilgiler yok masalda. Ben anlatayım size...

Rapunzel'le tanışmamızdan yirmi beş yıl önce, bir sarayda doğdum evet. Babam bir kral, annem ise kendi hâlinde bir kraliçe... Bir kral ve kraliçenin tek evladı olarak dünyaya geldiğim için sa-

dece ailemde değil, bütün ülkede herkes üstüme titredi. Çok korumacı bir ailede yetiştim.

"Aman prens onu yeme hasta olursun, aman prens koşma terlersin, oraya gitme, ona dokunma, bunu elleme, uzanma, kalkma, yapma, etme, aman prens sana bir şey olmasın!" Bunları diye diye yetiştirdiler beni.

Hiç arkadaşım olmadı. "Arkadaş istiyorum," diye ağladım günlerce. Sonunda kral babam bir çare buldu, halka çağrı yaptırdı:

"Duyduk duymadık demeyiiiin! Kralın oğlu için arkadaş aranmaktadıiiir! Prensle arkadaşlık edenlere kese kese altın verilecektir!"

Buldukları çareye bak. Böyle arkadaş mı ediniiir? Arkadaşlık hesapsız kitapsız, karşılıksız sevgiyle olur. Arkadaş dediğin koşup oynadığın, haylazlık yaptığın, güldüğün, eğlendiğin, birlikte anılar biriktirdiğin, birlikte sevindiğin, birlikte üzüldüğün biridir.

Benimle arkadaşlık kurmak için gelen çocuklar bir süre benimle oynadılar, sonra altınlarını alıp

gittiler. Benimle hiç ilgilenmediler, tek dertleri bir an önce altın kesesini kapmaktı.

Bunun üzerine, "İstemiyorum!" dedim, "arkadaş falan istemiyorum. Yalnız kalayım."

"İyi olur," dedi babam. "Sen bir kral oğlusun, bir prenssin. Zaten herkesle arkadaşlık edemezsin. Sen önemli birisin!"

Babama, "Ne alakası var baba, her insan önemlidir. O senin herkes dediğin insanlar olmasa sen kral bile olamazsın," diyemedim. Sonuçta babam kral, anlatabiliyor muyum? Ayrıca baban kral olmasa da babaya böyle cevap verilmez.

Her neyse... Arkadaşsız, deneyimsiz, eğlencesiz, neşesiz, bol bol oturduğum ve kurallara aşırı derecede uyduğum bir çocukluk geçirdim.

Bütün çocuklara sorulan o "Büyüyünce ne olacaksın?" sorusu bana sorulmadı. Çünkü ne olacağım belli. Kral olacağım. Bir sorun bakalım ben kral olmak istiyor muyum? Cevap veriyorum: "Yooo, istemiyorum."

Futbolcu olmak istiyorum ben. En büyük haya-

lim futbolcu olmak. "Olacaksam gol kralı olayım," diyorum. Ama kimin umuru!

Böyle böyle yıldım saray hayatından. Çekip gitmeye karar verdim. Hayallerimin peşinden gitmek, istediğim gibi bir hayat kurmaktı dileğim. Koca dünyada bir bana mı yer yok sanki, diye düşündüm. Ama hayatım boyunca hiç tek başıma sokağa çıkmadığım için yolumu şaşırdım. Ormanda kayboldum.

Ne yana gideceğimi bilmez hâlde dolanırken işte Rapunzel'in kulesini gördüm. "Şurada kule varmış, içinde elbet biri vardır," diye bakınırken, karşıma Rapunzel çıktı. O dakika kendimi masalın içinde buldum. O günden beri "Bir Gün Oradan Geçen Bir Prens"im.

Masalcılar prens olduğumu duyunca beni yeniden saraya yolladılar, hadi bakalım yine ver elini saray... Mecburen geri döndük.

O gün bugündür, "Onlar erdi muradına, biz çıkalım kerevetine," diyorlar. Benim muradım, isteğim, tek hayalim futbolcu olmaktı, bilmiyorlar...

Kralın Terzisi

NE OLMUŞTU?

Çıplak Kral
masalında, giyim kuşamına
düşkün kibirli bir kral, özel bir elbise
diktirmek istemiş ve saray terzisinin diktiği
kıyafetlerin hiçbirini beğenmemişti. Bunu duyan
bir düzenbaz, sadece akıllı insanların görebildiği
bir elbise diktiğini iddia ederek kralı kandırmıştı.
Bu düzenbaza aldanan kral, çıplak vaziyette halkın
içine karışmış, kimse "Ben akıllı değilim," demeyi
kendine yakıştıramadığı için herkes kralı al-
kışlamıştı. Sadece bir çocuk, "Kral çıplak!"
diye bağırmış ve kral utanç içinde
kalmıştı.

VE BİZ, DİKTİĞİ ELBİSELER BEĞENİLMEYEN
SARAY TERZİSİNİN BAŞINA NELER
GELDİĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMEDİK

Kralın Terzisi

Evet evet, benim; saray terzisi...

Biz aileden terziyiz. Rahmetli dedem, babam, amcam, onlardan sonra da ben, sarayda terzi olarak çalıştık. Burada sarayın biçki dikiş işlerinden, saray ahalisinin ve tabii kralın giyim kuşamından sorumluyuz.

Yani sorumluyduk.

Benim işim malzeme seçimiyle başlar. Bir kere saraya dünyanın en güzel kumaşlarını bulup getireceksiniz, bu çok önemlidir. Çin'den, Hindistan'dan, Japonya'dan sarayımıza layık kumaşları seçer, getiririm.

Sonra modayı takip ederim. O yıl hangi renkler, modeller moda, bilirim.

Uyum da çok önemlidir. Sarayda kullanılan tüm kumaşlar, saray halkının giyimi, kuşamı, birbiriyle uyum içinde olmalıdır.

Efendime söyleyeyim, bizim işimizde kıyafet dikeceğiniz insanları yakından tanımanız gerekir. Neleri severler, nasıl davranırlar, kaç yaşındadırlar, nerelere gidip gelirler, kimlerle görüşürler, kıyafetlerini nerelerde giyecekler; bunların hepsi çok önemlidir.

Benim için krala bir kıyafet dikmekle herhangi bir saray çalışanına kıyafet dikmek arasında çok büyük bir fark yoktur. Herkes iyi giyinsin isterim, diktiğim her kıyafetin üstüne titrerim. İşimin ehli biriyimdir ve işimi çok severim.

Bugüne kadar saray için yüzlerce kıyafet diktim. Prenseslerin bebeklik kıyafetleri de gelinlikleri de benim elimden çıkmıştır.

Önceki kralın kıyafetlerinin tamamını da ben dikmiştim. Hepsi çok sade ve şık kıyafetlerdi. Sadeliğin zarafeti başka bir şeydir.

Açıkça söylemek gerekirse eski kralımız israfı çok sevmezdi, tutumlu ve zevk sahibi biriydi. Mevsimine göre birkaç takım günlük kıyafeti, birkaç

takım tören kıyafeti, yürüyüş ve av kıyafetleri, bir de işte hepimizin olduğu gibi onun da yatak kıyafetleri vardı.

"Yenisini dikelim mi?" diye sorduğumda, "Bunları giyiyorum, henüz eskimediler, yeni bir elbise için harcayacağımız parayla kimsesiz çocukları giydirelim," derdi.

Bir kral kıyafeti için harcayacağımız parayla bin çocuk giydirirdik.

Böyle bir kraldı. Kendisinden çok halkını düşünürdü.

Sonra yeni kral geldi... İlk emirleri, "Kürkümü getirin, tacımı getirin, dolabımı baştan sona yenileyin!" oldu.

Elimdeki bütün kumaşları getirdim, serdim önüne.

Kızdı bana. "Ben eski kralın eski kumaşlarını kullanmam, git yenilerini al," dedi.

Aldım.

Bir kaftan dikecektik. Kaftanlık kumaş için

günlerce dolaştım, dünyanın en nadide kumaşlarını getirdim krala.

Beğendiremedim.

Kumaş seçimi kırk gün sürer mi, sürdü.

Kumaş seçince bitti mi dersiniz, bitmedi. Bir kırk gün de model beğendirmeye çalıştım.

Modeli seçti, bu kez işlemelerine takıldık. Kadife kumaşın üzerine incecik altın nakışlar tasarlamıştım ben. Sade bir kaftan düşünmüştüm. Kaftanın kendisi heybetli bir giysidir zaten. Daha da heybetli görünmesine ihtiyaç yoktur bana göre.

Lakin kral beğenmedi, "Bu çok sade oldu, buna biraz daha işleme yap," dedi.

Biraz daha işledim, biraz daha işledim, biraz daha işledim, artık kumaş işlemelerden görünmez oldu. Kaftanın tamamı altından yapılmış gibiydi. Ama kral yine mutlu olmadı. "Altınların üzerine inci koy," dedi.

İnci de koydum. Bir değil, üç değil, beş değil. Bin tane inci işledim kaftana. Yetti mi sandınız?

Yetmedi.

"Kollarına pırlanta tak!"

'Yakasına zümrüt kondur!"

"Eteğine yakutlar işle!"

Kaftan hazine sandığına döndü. Artık işlenecek yanı kalmadı.

Sonunda, "Tamam şimdi oldu," dedi. Giymek istedi. İstedi ama ağırlığından taşıyamadı ki! Yürüyemedi bile doğru dürüst!

Derken, ya kaftanım çalınırsa korkusu başladı kralda. E, kolay değil, hazinenin yarısını kaftana işledik neredeyse, kaybolmasından korkuyordu tabii.

Bu kez sanki bütün bunları isteyen benmişim gibi, "Eğer kaftanımın başına bir şey gelirse seni saraydan kovarım!" dedi..

Öyle böyle derken daha sade bir kaftan diktik kendisine. Ama daha dikmemiz gereken onlarca kıyafet vardı. Kralımız, çarşı ziyareti için ayrı, elçi kabulü için ayrı, kahvaltı saati için ayrı, öğlen sa-

ati için ayrı, akşam yemeği için ayrı kıyafet istiyordu.

En son, beni yanına çağırdı ve aramızda şöyle bir konuşma geçti:

"Gel bakalım Terzibaşı, bana bir tuvalet elbisesi lazım."

"Hay hay efendim, size derhâl bir gece kıyafeti dikelim."

"Gece kıyafeti demedim, tuvalet elbisesi dedim."

"Efendim, tuvalet aynı zamanda gece kıyafeti demektir ya o bakımdan öyle dedim."

"Biliyorum Terzibaşı ama ben gece kıyafeti değil tuvalet elbisesi istiyorum. Tuvalete giderken giymek için bir elbise istiyorum!"

"Tuvalete giderken giymek için mi? Tam olarak nasıl bir şey sayın kralım?"

"Kaftanımın etekleri çok uzun, yerlere sürünüyor. Bana yeni ve kısa bir kaftan dik, onu sadece tuvalete giderken giyeyim."

"Efendim, haklısınız ama dilerseniz tuvalete

giderken kaftanınızı çıkarabilirsiniz. O zaman yerlerde sürünmez."

"Bana akıl mı veriyorsun sen Terzibaşı? Kralım ben kral! Kaftansız kral mı olur? Tuvalette bile kaftanlı olmalıyım anladın mı beni? Tuvalette bile kral olmalıyım!"

"Ama efendim, sizi kimse görmüyor tuvalette. Takdir ederseniz, kıyafetlere harcadığımız para çok fazla. Kimsenin görmeyeceği bir kaftan için o kadar para harcamak israf olmaz mı sayın kralım?"

"Sana ne Terzibaşı, sana neeee? Sen dediğimi yap, haydeeee! Dikmiyorsan dikecek terzi bulurum ben, sen de kendine iş ararsın dışarıda!"

"Peki efendim, dikeyim," dedim, terzihaneme çekildim. Ben kral tuvalette giysin diye kaftan dikerken yine çağırdı beni huzuruna.

Gittim.

"Buyurun sayın kralım, beni emretmişsiniz."

"Haftaya komşu ülkenin kralı ziyaretime geli-

yor. Bana yeni bir elbise dik. Öyle ki dünyada eşi benzeri görülmemiş bir kaftan olsun. Sadece bende olsun. Kimsede olmasın bu kaftandan!"

"Efendim, daha önce diktiğimiz kaftanınız zaten eşi benzeri görülmemiş bir kaftan, kimselerde yok. Üstünde altın, zümrüt, yakut, pırlanta var. Bence onu giyebilirsiniz. Ayrıca bir hafta içinde ondan daha güzelini yetiştirmem gerçekten çok zor efendim."

"Hah sen şöyle desene Terzibaşı. 'Yapamam ben, yeteneksizim ben, beceriksizim ben, tembelim ben,' desene! Neden işi yokuşa sürüyorsun Terzibaşı? 'Yeteneksizim' diyemiyorsun da 'Yetişmez' diyorsun. Seni kovuyorum saraydan. Yetiştirecek terzi bulunur elbet. Ne istesem, yapamam, edemem, masraf, israf! Eeeeeh! Seninle mi uğraşacağım be! Kovuldun. Hadi git kendine başka iş bul, sürün dışarıda."

Sonra nöbetçilere döndü:

"Nöbetçiler, buraya gelin, bu adamı kovdum,

derhâl sarayımı terk etsin. Bana da benim istediklerimi sorgusuz sualsiz yapacak bir terzi bulun getirin!"

Böyle dedi ve kovdu beni.

Beni yaka paça attılar saraydan. Eşyalarımı bile almama izin vermediler.

Bunca yıl, babam, dedem, amcam, ben, üç kuşak saraya hizmet etmişiz. Elimizden geleni yapmışız kralımız için. Hiç kıymeti yokmuş.

Önce nereye gideceğimi bilemedim. Dükkân dükkân dolaştım, kendime iş aradım. Fakat kimse kralın kovduğu bir adamı işe almak istemedi, kralın gazabından korktular.

Benim için çok zor bir haftaydı. İş istemek için gittiğim terzilerin çoğu, "Demek ki gerçekten işini kötü yapıyorsun, yoksa kral neden kovsun seni?" dedi.

Gururuma dokundu bütün bunlar. Kendimi çok kötü hissettim.

O sırada tüm ülkede kralın yeni terzisi konu-

şuluyordu. Kral yeni bir terzi bulmuş, eşi benzeri olmayan, "sadece akıllı insanların görebildiği" bir elbise diktiriyormuş.

Herkes, "Bakalım biz elbiseyi görebilecek miyiz?" diyor, nefesini tutmuş, o günü bekliyordu.

Bunun bir düzen olduğunu, bir hile olduğunu biliyordum. Böyle bir şey imkânsızdı. Yapılamazdı. Ama kral inanmıştı adama, kral inanınca halka da inanmak düşmüştü.

Nihayet bir hafta geçti. Komşu ülkenin kralı ziyarete geldi. Hepimiz toplanmış, kralımızı ve yeni elbisesini görmek için bekliyorduk. Bakalım elbiseyi görebilecek kadar akıllı mıydık? Yoksa değil miydik?

Sonunda kralımız, misafir kralı karşılamak için meydana çıktı. Onu gördüğümde gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse! Demek ki aptalın biriydim; çünkü kralın üzerinde elbise falan görmüyordum.

Kral çıplaktı!

Fakat meydandaki kimse bunu dile getiremiyordu. Nasıl söylesinler kralın çıplak, kendilerinin de aptal olduğunu! Herkes bağırıp duruyordu:

"Harika bir elbise!"

"Şahane bir elbise!"

"Bugüne kadar böylesini görmedim!"

Meydan alkış sesleriyle yankılanıyordu. Delirecek gibiydim o an!

Muhtemelen dikiş dikmeyi bile bilmeyen biri, kralı kandırmıştı. Sadece onu da değil, herkesi kandırmış, bütün ülkeyi oyuna getirmişti.

Ve kral rezil oluyordu... Üstelik rezil olduğunun da farkında değildi. Bayılmak üzereydim.

O anda bir ses duyuldu. Uzaklardan bir çocuk "Kral çıplak!" diye bağırdı. Sadece o cesaret etti bunu söylemeye.

Sonrasını biliyorsunuz zaten, masal dilden dile dolaştı, her yerde duyuldu.

Ben sarayda olsaydım, böyle bir olayın yaşanmasına asla izin vermezdim.

Artık o günler geride kaldı. Yeni hayatıma alışmak hiç kolay olmadı. Zor günler geçirdim. İşsizlik hiç kolay bir şey değil inanın. Fakat sonunda, elimde avucumda ne varsa harcayarak, borçlanarak bir terzi dükkânı açmayı başarabildim. Dükkânımın adını "Saray Terzisi" koydum. Yalan değil, sonuçta üç kuşaktır saray terziliği yapan bir ailenin geleneğini devam ettirmiştim.

Sloganım da "Herkes İçin Krallara Layık Kıyafetler" oldu.

İşimi çok güzel yapmaya devam ettim. Bütün müşterilerime bir kral, bir kraliçe, bir prenses gibi davrandım ve hizmet verdim.

Çok geçmeden ünüm bütün ülkeye yayıldı. Şimdi çok şükür, sarayda çalıştığım zamandan daha fazla kazanıyorum. Üstelik daha mutlu çalışıyorum.

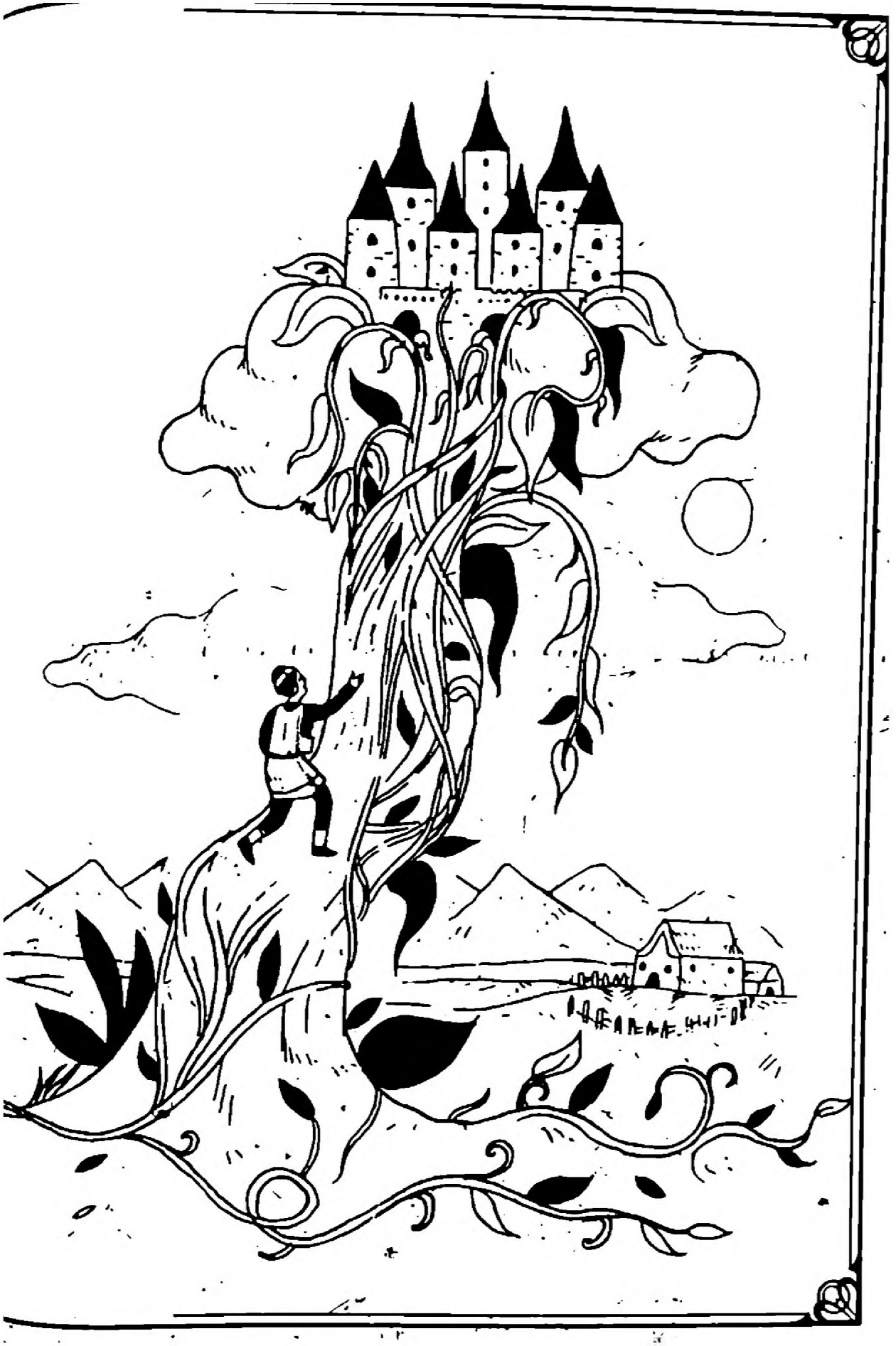
Krala ne dikersem dikeyim, hiçbir şeyi beğenmiyordu. Emeklerimin karşılığını alamıyordum. Ama şimdi insanlar diktiğim kıyafetleri beğeni-

yorlar ve mutlu olduklarını görüyorum, bana teşekkür ediyorlar. Bu çok güzel bir his.

Yine de bazen düşünmeden edemiyorum. Acaba kral beni kovduğu hâlde sarayda kalmaya devam etse miydim? Onu o düzenbaz terzinin eline bırakmayıp bu kadar rezil olmasına izin vermese miydim? O gün kovuldum ve masalın içinde yer alamadım. Kalsaydım kral rezil olmayacaktı ama böyle bir masal da olmayacaktı...

Dev ve Fasulye Sırığı

NE OLMUŞTU?

Jack ve Fasulye Sırığı masalında, fakir bir annenin çocuğu olan Jack, ineğini satıp karşılığında aldığı sihirli fasulyeleri ekmiş, bir gecede ta gökyüzüne kadar büyüyen fasulye sırığına tırmanmıştı. Yukarıda bir devle karşılaşmış, devin altınlarını, altın yumurtlayan tavuğunu ve altın arpını alıp kaçmıştı. Dev bunu fark edince Jack'in peşine düşmüştü. Jack, fasulye sırığından indikten sonra sırığı kesmiş, dev de aşağı yuvarlanmıştı.

VE BİZ, BÜTÜN BU OLANLARA BİR DE DEVİN GÖZÜNDEN BAKMAYI HİÇ DÜŞÜNMEDİK.

Dev ve Fasulye Sırığı

Evet evet, benim; *Jack ve Fasulye Sırığı* masalındaki devim ben.

Hani devler ülkesinde yaşıyordum. Hani Jack, fasulyesine tırmanıp tırmanıp devin evine geliyordu. Hani ilk gelişinde altınlarımı alıp gitmişti. İkinci gelişince altın yumurtlayan tavuğumu kaçırmıştı. Üçüncü gelişinde de altın arpımı alıp kaçmıştı. Sonunda bana ait olanların peşine düştüm diye bindiğim fasulye sırığını kesmiş ve beni ortadan kaldırmıştı hani Jack Efendi.

Bildiniz değil mi beni?

Masala göre kötü kalpli devim ben. Bana ait olan şeyleri iznim olmadan alan kişi Jack ama kötü kalpli olan benim. Sırf bir dev olduğum için kötü kalpli olan ben oluyorum.

Oh ne güzel iş!

Yıllarca sustum, kimseyle konuşmadım bu ko-

nuları. Ama madem yeri geldi, bütün masallardaki yan karakterler, görünmeyenler, susanlar konuştu, eh ben de dökeyim eteğimdeki taşları.

Nereden başlayalım?

Çocukluğumdan başlayalım, yani dev çocukluğumdan...

Dünyaya gözlerimi bir dev olarak açtım. Seçme şansım olsaydı bir dev olarak doğmak istemezdim; normal, sıradan, herkes gibi bir çocuk olmak isterdim. Ama bir dev olarak dünyaya gelmiştim. Üstelik normal bir ailenin dev çocuğu olarak doğdum.

Herkesten farklı olmanın ne demek olduğunu bir ben bilirim, bir de kısmen Çirkin Ördek Yavrusu...

Bebekliğim, çocukluğum, yetişkinliğim büyük zorluklarla geçti. Hiçbir beşiğe sığmadım, annem beni dizlerinde sallayamadı, anne sütü içemedim, hiçbir salıncağa binemedim, hiç sokaklarda oyun oynamadım.

Büyüdüm, büyüdüm ama nasıl büyüdüm, onu

bir de bana sorun. Ne karnım doyar ne susuzluğum diner... Kocaman bir vücudum var. Yediğim yemek yetmiyor, içtiğim su kandırmıyor.

İnsanlar sürekli, "Ne kadar çok yiyorsun,", "Ne kadar çok su içiyorsun," diyerek yediğimi içtiğimi sayarlardı.

Giydiğim elbiseler küçük gelirdi, hiçbir zaman kendime uygun giysiler bulamadım. Hep özel diktirmek zorunda kaldık.

Her şeyim kendime özel olmak zorundaydı. Bana özel ayakkabıdan, bana özel diş fırçasından tutun da bana özel yatağa, bana özel eve kadar, her şeyi bedenime göre yaptırmak zorunda kaldık. Boşuna gökyüzünde yaşamıyordum ben. Bana göre ev vardı da ben mi oturmadım?

Hayatım boyunca doğru dürüst arkadaşım olmadı. Onları ezeceğimden, yiyeceğimden, onlara zarar vereceğimden korkuyordu insanlar. Beni görünce kaçıyorlardı. Uzak duruyorlardı.

Yanımdan geçen anne babalar beni görünce

ya hemen çocuklarını kucaklarına alıyorlar ya da çocuklarının ellerinden sıkıca tutuyorlardı.

Neymiş? Çocuklarını kaçıracakmışım.

Çocuklarını benimle korkutarak eğitim veriyordu bazıları. "Şunu yapmazsam seni deve veririm," gibi cümleleri o kadar çok duydum ki...

Acaba ne yapayım ben senin çocuğunu? Güya ben çocukları kaçırıyormuşum, sonra da yiyormuşum. Yok daha neler!

Oysa kimseye bir kötülük yapmak aklımın ucundan geçmezdi benim. Neden geçsin? Neden? İriyim, devim ama ben de insanım.

Kendimi anlatmaya çalıştığımda bile, "Bizi kandırıyor, ne numaralar var bu devde," dediler. Hiçbir numaram yoktu oysa. Kendi hâlimde yaşamak istiyordum yalnızca.

Okulda rahatça okuyamadım, sokakta rahatça gezemedim, kimseyle arkadaşlık kuramadım, en nihayetinde bir iş de bulamadım. Kimse bir deve iş vermek istemiyordu.

"Oooo sen şimdi çok maaş istersin," deyip reddedeni de gördüm, "Senin boyun benden uzun, yarın aramızda anlaşmazlık çıksa sinek gibi ezersin beni," deyip geri çevireni de...

İş istiyordum ben, çalışmak istiyordum ama sırf dev olduğum için iş bulamıyordum. Bir söyleyin bakalım, çalışmazsam nasıl geçineceğim? Her şeyimi özel almak ve yaptırmak zorundayım, çalışmazsam bunlar için nereden para bulacağım? Karnımı nasıl doyuracağım ben, nasıl yaşayacağım?

Kargo şirketlerine gittim, "Personel ihtiyacınız varsa sizinle çalışabilirim. Adımlarım çok büyük, hızlı hızlı taşırım kargolarınızı," dedim.

"Aaa, kargo paketlerini de yersin sen, olmaz," dediler, geri çevirdiler. Neden yiyeyim ben kargo paketlerini, deli miyim?

Restoranda çalışayım, servis elemanı olayım dedim. "Bir kolumda birkaç masanın siparişlerini taşıyabilirim ben. Beş personel yerine tek kişi

çalışabilirim, bu sizin için de büyük kolaylık olur," dedim.

"Sen restoranda ne varsa silip süpürürsün, müşterilere bir şey kalmaz," dediler.

Ben hakkım olmayan hiçbir şeyi yemem ama onlara bunu anlatmaya bile çalışmadım.

Yüzme hocalığı yapayım dedim, "Denizi taşırırsın," dediler.

Şoför olayım dedim, "Arabayı çökertirsin," dediler.

Pilot olayım dedim, "Uçak kalkmaz," dediler.

Neler neler...

Başvurduğum her yerden, niyetine girdiğim her işten dev olduğum için geri çevrildim. Nihayet kendime bir iş buldum. Hiç istemediğim bir iş...

Kendi işimi kurdum. Bir sirk... Bir dev sirki.

İnsanlar yabancı kelimelere daha çok ilgi gösteriyorlar diye sirkimin adını "The Sirk of the Dev" koydum.

The Sirk of the Dev!

Tabii bu baştan sona yanlış bir isim ama kimsenin umuru değil, koşa koşa geldiler. Bu sirkte hiçbir şey yapmayarak hiçbir işte kazanamayacağım kadar çok para kazandım.

Biliyor musunuz, bu çok zor bir şeydi benim için. Eğer bana iş verselerdi pek çok iş yapabilirdim, işe yarayabilirdim. Ama sirkte hiçbir şey yapmıyordum. Sadece sahneye çıkıyor ve öylece duruyordum.

İnsanlar "Aaaa devvv!", "Deve baaak!", "Şuna bak!", "Ellerine bak!", "Ayaklarına bak!", "Kollarına bak!", "Ağzına bak!" diyorlar ve hayretle beni inceliyorlardı.

Onlara ellerimi, ayaklarımı, dişlerimi gösteriyordum. Onlar da bana para ve altın atıyorlardı. Yerlere saçılan paraları topluyordum. Bir devin, onların attığı paraları toplamak için eğilmesi hoşlarına gidiyordu. Alkışlar, sevinç çığlıkları, bağırışlar...

O heyecanla daha fazla para, altın atıyorlardı

sahneye. Gökten para yağıyordu resmen ve ben de onları topluyordum.

Hangi işten bu kadar kolay para kazanabilirdim ki? Ve hangi iş bu kadar onur kırıcı olabilirdi?

O altınları biriktirdim. Çok zengin oldum.

Zengin olmak gibi bir hayalim yoktu. Ben karnımı doyuracak, geçimimi sağlayacak kadar kazanmak istiyordum. Ama olaylar öyle gelişmedi. Çuvallar dolusu altınım oldu.

Şansım yaver gitti, altın yumurtlayan bir tavuğa da sahip oldum. Altın arp, sadece bildiğiniz altından eşyam. Ohooo, daha nelerim var: altın keman, altın saz, altın piyano, altın ayakkabı, altın yastık... Altından pek çok şeyim oldu.

Bir anda benimle arkadaşlık etmek isteyen insanlar sardı etrafımı. Artık zengindim, kimse devliğimi falan umursamıyordu. Bu sefer de ben kimseyle arkadaşlık etmek istemedim.

Bu kadar zengin olunca evlenmem de çok zor olmadı. Fakir bir devle kimse evlenmezdi ama

zengin bir devle evlenmek için can attılar.

Sonra bıraktım sirk hayatını. Artık ömür boyu bana yetecek kadar param vardı. Daha fazla onurumu ayaklar altına almanın anlamı yoktu.

Tırmandım bir fasulye sırığına, çıktım gökyüzüne. Normal bir eve sığmayacağım için kendime bir şato aldım. Orada karımla mutlu, mesut, sakin, huzurlu ve gözlerden uzak bir hayat yaşamak istedim.

İstedim, istedim ama bilin bakalım ne oldu?

Jack geldi. Sihirli fasulye taneleri bulmuş nereden bulduysa.

Aslında ben onun geldiğini fark ettim, kokusunu aldım ama karım sakladı Jack'i benden. Fakat bir çuval altınımı da aldı giderken Jack.

Karım durumu anlamadı. Ne kadar altınımız olduğunu bilmiyordu. Çalınmış, çalınmamış, eksilmiş eksilmemiş umurunda değildi ki. O kazanmamıştı sonuçta bunları. O yüzden umursamıyor olmalıydı. Ama ben fark etmiştim altınlarımın eksildiğini. Yine de sesimi çıkarmadım.

İkinci gelişinde altın yumurtlayan tavuğumu aldı. Üçüncü gelişinde altın arpımı çaldı.

Sonunda doğal olarak tepki gösterdim. Ben aç ve zor durumda olan bir devken Jack yoktu! Ben gittiğim her kapıdan geri çevrilirken Jack yoktu! Ben kendimi bir sirkte sergilerken Jack yoktu! Ben insanların bana attığı paraları, altınları toplarken Jack yoktu!

Jack bütün o zor günlerde yoktu. Geldi ve bütün altınlarımı sanki kendi hakkıymış gibi benden aldı.

İnsanlar benim kazandığım parayı Jack'le ya da bir başkasıyla paylaşmak istememi neden garipsediler anlamadım.

Kaldı ki Jack gelip, "Dev abi, biz zor durumdayız bize yardım eder misin?" dese ona yardım ederdim biliyor musunuz? Kesinlikle ederdim. Biliyorum çünkü zor durumda olmanın ne demek olduğunu. Ama Jack bunu yapmak yerine altınlarımı çalmayı tercih etti.

En nihayetinde, korksun ve bir daha gelmesin diye peşine düşmek zorunda kaldım. O da fasulye sırığını kesti ve aşağı yuvarlandım.

Masal burada bitiyor evet. Bu kadar.

Jack için mutlu bir sonla bitiyor masal, peki ya benim için?

Jack, devin altınlarını çalan çocuk, iyi, zeki, akıllı ve sonsuza kadar mutlu yaşayacak olan bir masal kahramanı oldu. Ben, zorlukla kazandığı mal varlığını korumak isteyen dev, neden kötü kalpli bir masal kahramanı oldum, anlamadım.

Hiç anlamadım.

Hiiiiiç anlamadım!

Kırkıncı Harami

NE OLMUŞTU?

Ali Baba ve Kırk Haramiler masalında, fakir bir oduncu olan Ali Baba, haramilerin "Açıl susam açıl!" diyerek girdikleri, içi hazine dolu bir mağara keşfetmişti. Haramiler, bunu öğrendiklerinde Ali Baba'yı öldürmeye çalışmışlar fakat Ali Baba sadık kölesinin yardımlarıyla haramilerin elinden kurtulmayı başarmış ve hazineyi ele geçirmişti.

VE BİZ, KIRK HARAMİLERİN NEDEN SUÇA KARIŞTIĞINI HİÇ SORGULAMADIK.

Kırkıncı Harami

Evet evet, benim; *Ali Baba ve Kırk Haramiler*deki kırkıncı haramiyim.

Şimdi bir harami olduğum için bana inanmanız güç ama ben düzgün bir ailede yetiştim. Annem ev hanımıdır, babam fabrikada işçidir.

Babam için bu dünyadaki en önemli şey dürüstlüktür. Bizi öyle yetiştirmeye gayret etti.

"Hakkımız olmayan bir kuruşu bile eve sokmayacağım, aileme haram lokma yedirmeyeceğim," diyerek her sabah işe gider, "Çok şükür bugün de alnımızın teriyle çalıştık," diyerek eve dönerdi.

Evimizde asla yalan söylenmezdi. Annem sürekli, "Hayatta en korktuğum şey yalandır, bize hep doğruyu söyleyin, sakın yalana başvurmayın," derdi. Başkasının malına göz dikmeyi geçtim, komşumuzun bahçesindeki ağaçtan erik toplamamıza bile izin vermezdi.

Komşumuzun erik ağacının dalları bizim bahçeye uzanıyordu. Erikler bizim bahçemizde öylece dururdu. Yere dökülen erikleri yememize izin vermezler, toplayıp komşumuzun tarafına bırakırlardı.

Büyüdüğüm evde, dürüstlük, adalet, hak, alın teri, emek, sevgi, saygı, yardımseverlik en önemli erdemlerdi. Buna karşılık sürekli yalandan, hırsızlıktan, saygısızlıktan, emek hırsızlığından, küfürden, başkasının malına el uzatmaktan hep uzak durmamız tembihlenirdi.

Ben ve kardeşlerim böyle büyüdük. Dürüst ve iyi birer vatandaş olarak okul hayatına atıldık.

Annem bizi okula uğurlarken arkamızdan hep dua eder, "Allah iyilerle karşılaştırsın, aman yavrum arkadaşlarınızı doğru seçin," derdi. Bense bunu anlamaz ve herkesle arkadaş olabileceğimi düşünürdüm.

Okulun ilk yıllarında öğretmenlerim beni hep örnek öğrenci olarak gösterdiler. Arkadaşlarıma yardım ediyor, kurallara uyuyor, her zaman her

yerde düzgün davranıyor, dürüstlükten ödün vermiyordum. Her şey olması gerektiği gibiydi...

Ve sonra onlarla karşılaştım:

Otuz dokuz harami ile...

Onları gördüğümde bir arsada futbol oynuyorlardı. Çok eğleniyorlardı. Onlarla arkadaş olsam çok eğlenirdim. *Beni de aralarına alırlar mı acaba,* diye düşünerek yanlarına yaklaştım.

Hepsi çok yakışıklıydı, iyi giyimliydi. Nasıl desem, çok havalı duruyorlardı, onlara çok özendim. Ben de iyi giyimli, yakışıklı görünen, arkadaşlarıyla oynayan, gülen, eğlenen biri olmak istedim.

Gidip açık açık, "Beni de aranıza alır mısınız?" diye sordum.

Önce güldüler bana. "Sen kim, bizimle takılmak kim," dediler. Alay ettiler. "Şunun hâline bak, tipine bakmadan bir de bizimle arkadaşlık etmeye kalkışıyor," dediler.

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki içlerinden biri, en baş harami, elebaşı olan, "Arkadaşım gel

gel. Biz çok iyi insanlarız, seni aramıza alırız. Zaten ekibimize yeni biri lazımdı, sen tam bize göresin, seninle çok eğleneceğiz," diye seslendi.

Bana yalan söyleyebilecekleri aklımın ucundan bile geçmedi. O günden sonra onlarla takılmaya başladım. Gidip bir yerlerden altınlar alıp bir mağaraya götürüyorduk. Bunu neden yaptığımızı sordum.

"Bunlar bir arkadaşımızın altınları. İnsanlara borç vermiş, sonra da geri alamamış. Biz onun adına hepsini topluyoruz. Arkadaşımıza sürpriz yapacağız," dediler, inandım.

Ben buna inandım. Düşünebiliyor musunuz, ben bu yalana inandım! Şimdiki aklım olsa asla inanmam ama o zaman inandım.

Kocaman bir mağaraydı gittiğimiz yer. Mağaranın girişinde bir taş vardı. "Açıl susam açıl!" deyince taş kendiliğinden geriye çekiliyor, mağaranın ağzı açılıyordu.

İçerisi sandık sandık altın doluydu. Hayatım bo-

yunca bu kadar altını bir arada görmemiştim. Nasıl bir arkadaştı ki bu arkadaş, bu kadar altını vardı?

"Şey..." dedim. "Arkadaşınız ne iş yapıyor acaba? Bu kadar altını olduğuna göre..."

"Kuyumcu," dediler. "Arkadaşımız kuyumcudur."

"Kapıda neden 'Açıl susam açıl!' diyoruz ki?" diye sordum.

"Ne diyelim, sen söyle, senin önerin ne?" diye sordular.

Bir şey söyleyemedim. Ne bileyim ben, içi hazine dolu bir mağaranın kapısını açmak için ne denir?

Vardır bir bildikleri, diye düşünüp sustum.

Sonraki günlerde de pek çok şey oldu. Bir gün haramilerden birini yoldan geçen bir adamın sırtına sırtına vururken gördüm.

"Neden dövüyorsun adamcağızı?" diye bağırdım, yardıma koştum.

Harami bana, "Yok yahu döver miyim hiç, omuzları tutulmuş zavallının, masaj yapıyordum," dedi, inandım.

Ne kadar iyi insanların içindeyim, diye düşündüm. Kötü şeyler düşündüğüm için kendime kızdım.

Bir başka haramiyi birinin tarlasındaki ayçiçeklerini çalarken gördüm. Diğerleri de tarladaydı. Ayçiçeklerini tek tek kesiyor, çuvallara dolduruyorlardı.

Koştum. "Ne yapıyorsunuz, buna hakkımız yok!" dedim.

"Yahu dur. Tarlanın sahibi hastalanmış, bizden rica etti, 'Mahsulümü toplayıverin,' dedi. Topladıklarımızı ona götüreceğiz," dediler.

Buna da inandım.

Sonra baktılar çok soru soruyorum, "Sen bizi hırsız mı sandın?" diyerek üstüme geldiler. Binnn kere özür diledim hem de otuz dokuz haraminin her birinden tek tek, defalarca...

Beni hep kandırdılar. O zamanlar, onlardan biri gibi olma, onların grubuna dahil olma heyecanıyla olan bitenin farkında değildim. Bir şeyler seziyordum ama tam adını koyamıyordum. Arka-

daşlarımın kötü insanlar olduğuna inanmak istemiyordum.

Sonra bir gün onları kendi aralarında konuşurlarken duydum. Benimle alay ediyorlardı.

"Nasıl da her şeye inanıyor ama... Saftirik!" diyorlardı.

Babam hep, "Eğer sen dürüst biriysen, sadece dürüstlüğü bilirsin. İnsanların yalan söyleyebileceklerine ihtimal vermezsin. Onlar da seni kandırdıklarını ve senin saf olduğunu düşünürler çünkü dürüstlüğün ne olduğunu bilmezler," derdi.

Tam böyle bir şey yaşıyordum. Saflığımla dalga geçiyorlar, güvenimi ve iyi niyetimi kötüye kullanıyorlardı.

"Saf yaaa... Her şeye inanıyor."

"Ne çalarsak çalalım, bunun üstüne atarız olur biter."

"Evet evet, ileride çok işimize yarayacak."

"Dur gidip şunu bir kandırayım," diyor ve kahkahalarla gülüyorlardı.

O gün nasıl bir hata yaptığımı ve nasıl bir tuzağa düştüğümü anladım. Bu insanlar kötüydü. Hırsızlık yapıyor, zorbalık yapıyor ve beni de kötü emellerine alet ediyorlardı.

Ne yapacağımı bilemedim. Haberim ve isteğim olmadan pek çok hırsızlık olayına karışmıştım. Onlardan biri olmuştum artık. Annemin babamın yüzüne bakamazdım. Ben bir haramiydim! Buna inanamıyordum.

Bir harami olduğumu öğrenirse ailem kahrolurdu. Ayrıca haramilerin elinden nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum ki. Bir kişi olsa, oturur konuşurdum, "Arkadaşlığımızı artık sürdürmek istemiyorum," derdim ama otuz dokuz kişiyle nasıl konuşayım?

"Vay sen bizimle arkadaşlığını nasıl kesersin!" diye üstüme çullansalar, nasıl kaçayım?

Mecburen pişmanlık, korku ve kaygıyla aralarında kalmaya devam ettim. Sonra işte olanlar oldu. Masalı duymuşsunuzdur.

Bizimkiler de duydu tabii... Benim haramilerden biri olduğumu öğrendiler.

Ben, *yüzüme bakmazlar artık,* diye düşünüyordum. Ama beni arayıp buldu babam.

"Benim evladım böyle şeyler yapmazdı, ne oldu da böyle oldu yavrum?" dedi.

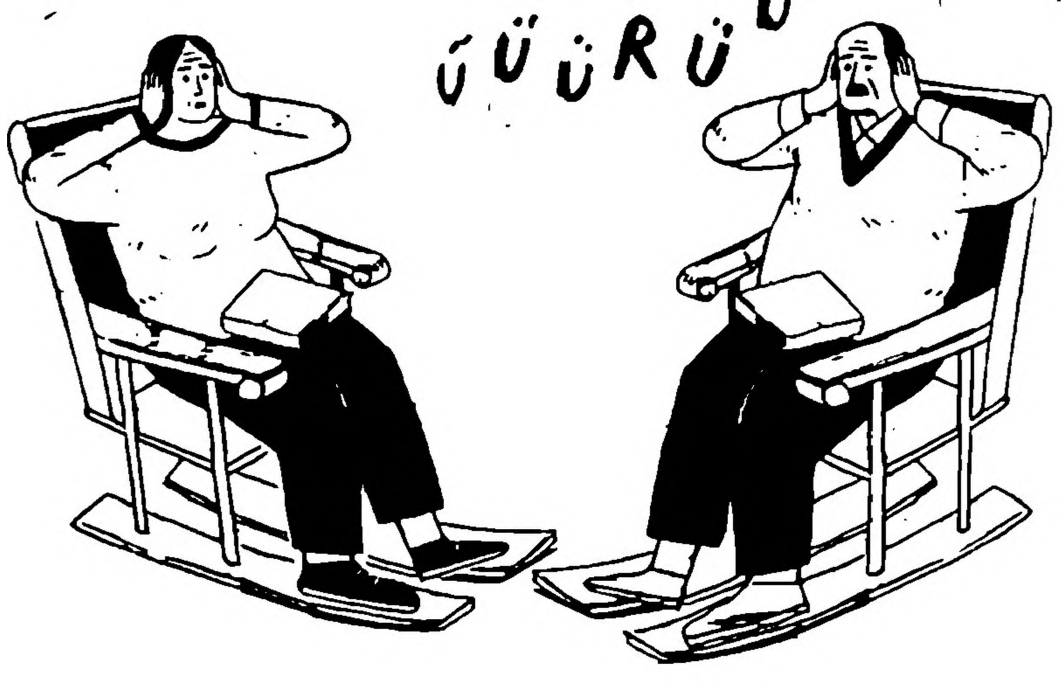
Çok üzgündü ama kızgın değildi. Demek ki güveniyordu babam bana. Bile isteye kimseye kötülük yapmayacağımı, hırsızlık yapmayacağımı biliyordu.

Ona olanları olduğu gibi anlattım. Haramilerin eğlencesini, neşesini ve havalı görünüşlerini kıskandığımı, onlarla olmak istediğimi ama beni sürekli kandırdıklarını söyledim.

"Keşke fark ettiğin anda gelip anlatsaydın oğlum, ailenden bir şey saklamasaydın," dedi.

Babama sımsıkı sarıldım. Başıma gelen bu olaylardan sonra arkadaş seçiminin ne kadar önemli bir şey olduğunu çok iyi anladım. Bir daha da haramilerin yanına asla uğramadım.

Bremen Mızıkacılarının Komşusu

HAV
ÜRÜ
HAV

NE OLMUŞTU?

Bremen Mızıkacıları masalında, sahiplerinin kötü tavırlarından şikâyetçi olan bir eşek, bir köpek, bir kedi ve bir horoz yakın arkadaş olmuşlar, müzisyen olma gayesiyle Bremen'e doğru yola çıkmışlardı. Geceyi ormandaki bir evde geçirmek istemişler, içerideki haydutları, birbirlerinin üstüne çıkıp heybetli görünerek ve hep birlikte bağırarak korkutup kaçırmışlardı. Sonra da o evde yaşamaya devam etmişlerdi.

VE BİZ, BREMEN MIZIKACILARINI DİNLEMEK ZORUNDA KALAN KOMŞULARIN HÂLİNİ HİÇ DÜŞÜNMEDİK.

Bremen Mızıkacılarının Komşusu

Evet evet, benim; meşhur Bremen Mızıkacılarının uykusuz komşusu...

Kusura bakmayın esneye esneye anlatacağım anlatacaklarımı çünkü son derece uykusuzum. Müsaadenizle en başından başlamak istiyorum efendim.

Eşim ve ben öğretmen emeklisiyiz. Senelerce ilkokul öğretmenliği yaptık, sonra emekli olduk. Yıllardır hayalimiz, keyifli, huzurlu, gönlümüze göre bir bahçeli ev sahibi olmaktı. Bahçesini ekip biçelim, kendi sebzemizi meyvemizi üretelim, okuyalım, yazalım istedik.

Nihayet kendimize nohut oda bakla sofa, küçücük bir ev aldık. Evimizin bütün duvarlarını kitaplık yaptık. Kitaplarımızı eve taşıdık.

Eşime de bana da birer sallanan sandalye yaptırdık. Evimizin verandasında sallanan san-

dalyelerimize oturup kitaplarımızı elimize alıp saatlerce kitap okuyacaktık.

Televizyon almadık. Gürültüden hoşlanmıyoruz. Hiç hoşlanmıyoruz. Senelerce okulda öğretmen olarak görev yaptık. İlkokul ne olsa gürültülü bir yerdir. Öğrencilerimizi çok sevdiğimiz için bu gürültüye seve seve katlandık. Ancak emekliliğimizden sonra mümkün olduğunca sessiz bir yaşam sürmek istedik. Bu yüzden trafik sesi olmayan, şehre uzak, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerden ev aldık. Sebzelerimizi ektik. Evimizi yerleştirdik.

İlk haftalar çok yoğun ve yorucu geçti. Nihayet evin işleri bitti. Bir akşam vakti eşim, "Hadi kocacığım bir kahve yap da huzurla içelim," dedi.

Kahvelerimizi yaptım. Kitaplarımızı elimize aldık, sallanan sandalyelerimize oturduk. Kahvelerimizden bir yudum aldık veeeee...

"Ai ai ai ai ai!" diye bir sesle irkildik.

"Herhâlde eşekli biri geçiyor yakınlardan," de-

dim. Hemen peşine bir havlama sesi geldi.

"Eşekli adamın bir de köpeği var anlaşılan," dedik. Kitaplarımızı okumaya geri döndük.

Sonra bir kedi sesi duyuldu.

"Eşeğiyle birlikte geçen köpekli adamın bir de kedisi var galiba," dedik.

Ardından kulaklarımızı sağır eden bir horoz sesi geldi. İkimiz birden, "Eşeğiyle birlikte geçen köpekli ve kedili adamın bir de horozu vaaar!" diye bağırdık.

Daha sonra onları gördük.

Adam falan yoktu ortalıkta. Karşı evin bahçesinde bir eşek duruyordu. Eşeğin üzerine bir köpek, köpeğin üzerine bir kedi, kedinin üzerine bir horoz çıkmış, hepsi de aynı anda bağıran bir hayvan topluluğu vardı karşımızda.

"Birazdan susarlar," dedik.

Susmadılar.

"Öğleye doğru yorulurlar," dedik.

Yorulmadılar.

"Akşama doğru pes ederler," dedik.

Pes etmediler.

"Gece elbet uykuları gelir, uyurlar," dedik.

Sabaha kadar bağırmaya devam ettiler.

O gün, ertesi gün ve ertesi gün ve ertesi gün ve sonraki günler...

Gürültü hiç kesilmedi.

Belli ki burası bir çiftlik, diye düşündük. "Çiftliğin sahibiyle konuşalım, şikâyetimizi iletelim," dedik. Nihayetinde gidip kapılarını çaldık.

Çiftlik sahibi falan yoktu. Evde bu hayvanlar yaşıyorlardı ve kendilerini "Bremen Mızıkacıları" diye tanıttılar bize.

"Biz Bremen Mızıkacılarıyız. Sanatçıyız. Sesimiz çok güzel. Sabahtan akşama kadar şarkı söyleriz. Nasıl, konserlerimizi beğendiniz mi sevgili komşularımız?" dediler.

"Değerli komşularımız, çok güzel, çok hoş ama biz açıkçası gürültüden rahatsızız. Tüm gün ve gece, bitmeyen yüksek müzik sesi bizi rahatsız

ediyor. Mümkünse biraz kısık sesle sanatınızı icra edebilir misiniz?" diye rica ettik.

"Aaaa komşularımız müzikten hoşlanmıyor mu yoksa?" dedi eşek.

"Olur mu öyle şey? Biz müzik severiz ama bu kadar yüksek sesten ve sürekli müzikten rahatsız oluyoruz. Anlayışınızı rica ederiz," dedik.

"Aaaa yoksa komşularımız sanata karşı mı?" dedi köpek.

"Hayır hayır. Biz sanatsever insanlarız. Sadece bu kadar kedi, köpek, horoz, eşek sesi bize fazla geldi, anlayışınızı rica..." derken kedi girdi araya.

"Haaa anladıık, komşularımızın sorunu hayvan sesiyle! Demek siz hayvanları seevmiiyorsunuuuz?" dedi.

"A aaa, üstümüze iyilik sağlık. Bizim de kedimiz, köpeğimiz var, bahçemizde sessizce yaşıyorlar. Kimseyi rahatsız etmiyorlar. Köpeğimiz onu kızdıracak bir şey olmadığı sürece yüksek sesle havlamaz, kimseyi rahatsız etmemesi için onu

öyle yetiştirdik. Biz sadece başkalarını da düşünüyoruz, anlatabiliyor muyum?" diye açıklama yaparken sözümüzü horoz kesti.

"Çok iyi anladık. Siz bizim de sesimizi kesmek istiyorsunuz. Susmayalım arkadaşlar. Bu insanlar bizi susturmak için gelmişler. Susmayalım! Bağıralım! İnadına bağıralım!" dedi.

Ve hepsi birden daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

"Bakın çok yanlış anlaşıldık biz. Sadece sessiz, sakin, huzurlu bir yaşam istiyoruz. Sizin sanatınıza asla karşı değiliz. Hayvanlara da karşı değiliz. Biz sadece biraz sakin ve sessiz bir yaşam..."

Sözümü bile tamamlayamadım.

"Biz ünlüyüz!" dedi eşek. 'Biz masal kahramanıyız! Biz istediğimiz gibi yaşarız!"

Eşek kendini haklı görüyordu. Ünlü olduğu için gürültü yapabileceğini düşünüyor, bunu normal sayıyordu.

"Ünlü olmanız, masal kahramanı olmanız,

hatta zengin olmanız, iyi mevkilerde olmanız size istediğiniz gibi yaşama hakkı vermiyor Eşek Bey! Herkesin hakkına saygı duymalısınız. Ünlü olmanız sizi ayrıcalıklı yapmaz. Hepimiz eşitiz ve eşit haklara sahibiz," dedim ve eve döndük.

Dedik ama değişen bir şey yok.

Hâlâ verandada oturup bize saygı duymalarını ve sessiz olmalarını umut ediyoruz. Komşularımızın bir konser turnesine çıkmalarını dört gözle bekliyoruz.

Ağustos Böceği'nin Annesi

NE OLMUŞTU?

Ağustos Böceği ile Karınca masalında, karınca bütün bir yaz boyunca çalışıp kışlık yiyecek biriktirirken, komşusu Ağustos Böceği saz çalıp şarkı söylemiş ve herhangi bir kış hazırlığı yapmamıştı. Kış gelip çattığında Ağustos Böceği, yiyecek bir şeyler istemek için Karınca'nın kapısını çalmıştı. Fakat Ağustos Böceği bütün yaz saz çaldığı için eleştirilmiş ve kendisine yiyecek verilmemişti.

VE BİZ, AĞUSTOS BÖCEĞİ SÜREKLİ TEMBELLİKLE ELEŞTİRİLİRKEN, ANNESİNİN NELER HİSSETTİĞİNİ HİÇ MERAK ETMEDİK.

Ağustos Böceği'nin Annesi

Evet evet, benim; *Ağustos Böceği ve Karınca* masalındaki Ağustos Böceği'nin annesi.

Evladım masal boyunca tembelliğiyle, yan gelip yatmasıyla, çalışmamasıyla, kışlık yiyecek biriktirmemesiyle eleştirildi.

Masalı böyle, tek taraflı dinleyince hakkınız var; çocuğum tembel, hiçbir iş yapmayan, geleceği düşünmeyen bir böcek gibi görünüyor. Oysa öyle değil. Evladım Ağustos Böceği söylenenlerin aksine, sorumluluk bilinci yüksek olan, çalışkan, özverili ve prensip sahibi bir böcektir.

Olanları bir de benden dinlemenizi, evladımı bir de benim gözümden ve ilk ağızdan tanımanızı isterim. Çünkü Ağustos Böceği'ne elindeki sazı ben aldım! Çalmasını da ona ben söyledim. Hiç de pişman değilim.

Biz ağustos böcekleri çok güzel şarkı söyleriz.

Müziğe yatkın böcekleriz. Ama bazılarımız daha da yetenekliyizdir. Açıkçası böcek dünyasının en yetenekli müzisyenleri bizim topraklarımızdan çıkmıştır. Oğlum onlardan sadece bir tanesi...

Ağustos Böceği daha küçücük bir böcekken müziğe yatkınlığını fark ettim. Onu uyuturken ninni söylerdim. Farklı makamlarda ninniler... Bazılarında ağlar, bazılarında güler, kimilerinde dalıp giderdi.

Biraz daha büyüdüğünde rüzgârın sesini, dalların çıtırtısını, derelerin şırıltısını, böceklerin kanat seslerini dinlemeye ve taklit etmeye başladı. Çocuğumun müziğe yeteneği ve isteği vardı. Sıradışı bir müzik kulağı vardı evladımın, bunu görebiliyordum.

Bunun için gidip ona bir saz aldım. Evet evet, masal kitaplarında gördüğünüz o saz işte...

Açıkçası, paramız yoktu, kıt kanaat geçinebiliyorduk. Bir saza o kadar para vermek aile bütçemizi zora sokacaktı. Oğluma o sazı alabilmek için

borçlandım. İki sene saz taksiti ödedim.

Ağustos Böceği, çok kısa sürede saz çalmayı öğrendi. Hem de kendi kendine... Ama teknik bilgisi eksikti. Daha fazla çalıştım ve oğlumun özel bir hocadan ders almasını sağladım.

Evet yetenekliydi, evet doğuştan gelen bir kabiliyeti vardı ama çalışmadan olmazdı.

Çok çalıştı yavrum. Sabah akşam demeden hocasının ona verdiği notaları tekrar etti. Hatasız çalabilmesi için defalarca, tekrar tekrar çalışma yapması gerekiyordu. Öyle de yaptı. Günler, geceler boyu çalıştı.

Sonra kendi bestelerini yapmaya başladı. Beste yapmak kolay mı? Saatler, günler, geceler, haftalar, aylar boyu odasında saz çaldı.

Farklı enstrümanlar da denedi. Çok çalışıyordu, çok yoruluyordu, uykusuz günler, geceler geçiriyordu. Biraz dinlensin, güneş ışığı alsın, temiz hava alsın diye onu dışarıya çıkarıyordum. Bir hamak kurmuştuk bahçemize. Oraya yatsın,

dinlensin istiyordum. O zaman bile kucağından sazını indirmiyordu. Dinlenirken ara ara tıngırdatıyordu. Mümkün olsa uyurken bile saz çalacaktı yavrum, öyle çok seviyordu işini.

Komşularımız, diğer böcekler falan, onun bu hâllerini görüyorlardı. Dışarıdan bakınca hamakta yatan, kucağındaki sazı tıngırdatan sorumsuz bir böcek gibi görünüyordu çocuğum. Herkes onun yan gelip yattığını, sadece saz çaldığını düşünüyordu.

Sadece saz çalıyordu evet. Fakat sadece saz çalmak az bir şey mi?

Sanat, müzik, edebiyat, resim işten sayılmıyor, ne garip. Çalışmak için illa tarlada, bağda bahçede, fabrikada olmak mı lazım? İlla sabah kalkıp gidecek, akşam çıkıp gelecek bir işimiz mi olmalı?

Hayır.

Karınca kışlık biriktiriyorsa eğer, Ağustos Böceği de sanat eseri üretiyor. Bunun hiç mi kıymeti yok?

Bir düşünün bakalım... Canımız sıkıldığında, kendimizi neşeli hissettiğimizde, hüzünlendiğimizde ya da dans etmek istediğimizde açıp bir şarkı dinlemiyor muyuz? E, müzisyenler olmasa bunu nasıl yapabiliriz?

Radyoyu açtığında, kulaklığı taktığında ne dinleyeceksin acaba? Okul zili bile bir müzik sonuçta!

Yani kısacası, benim çocuğum da çalışıyordu ama karınca gibi çalışmıyordu.

Sadece bu. Bu kadar.

Bu, Ağustos Böceği'ni tembel, karıncayı çalışkan yapmaz ki! Sadece çalıştıkları alanlar ve çalışma şekilleri farklı. Bilmem anlatabildim mi?

Açıkçası ben Ağustos Böceği'ni, tüm olumsuz eleştirilere ve baskılara rağmen müzikten kopmadığı ve hayallerinden vazgeçmediği için çok takdir ediyorum.

Arkadaşları karşısına geçip, "İleride aç kalacaksın, o zaman göreceğiz biz seni," diyorlardı Ağustos

Böceği'ne. Ona, "Senden hiçbir şey olmaz," diyen insanlar vardı etrafımızda.

"Benden hiçbir şey olmaz mı? Ben bir sanatçıyım zaten!" diyordu onlara Ağustos Böceği. Kendini anlatmaya çalışıyordu yavrum çırpınarak. Fakat onlar Ağustos Böceğine gülerek, "Sanat karın doyurmaz böcek kardeş, aklını başına al!" demekten geri durmuyorlardı.

Ağustos Böceği bunlara rağmen motivasyonunu kaybetmedi.

Herkes onu tarlada, bağda, bahçede görmek istiyordu. Diğer böcek anneleri gelip bana da tavsiyeler veriyorlardı.

"Böyle şarkıyla, sazla, kemanla vakit geçmez. Çocuğunun geleceği için onu tarlaya göndermen lazım, gönder de çalışsın, çalışmayı öğrensin," diyorlardı.

Ama ben Ağustos Böceği'ni, tarlalara çalışmaya göndermedim. Çünkü yaptığı iş el hassasiyeti gerektiriyordu. Ellerini yormaması ve koruması

gerekiyordu. Bir parmağı kırılsa, kırılmayı geçtim, parmağına bir kıymık batsa nasıl çalacaktı sazını? Boynu tutulsa örneğin, çalamazdı kemanını.

Gelgelelim, benim evladım zora düşüp de Karınca'dan yardım isteyince ne cevap aldı?

Hatırlayın masalı?

"Ben bütün yaz çalışırken, sen yan gelip yattın, saz çaldın, eğlendin. Şimdi bak başının çaresine," dedi.

Şimdi soruyorum size, elinde yiyeceği varken arkadaşıyla paylaşmamak ne kadar doğru? Masalın bu kısmını neden tartışmıyoruz? Ağustos Böceği'nin bestelerini hepimiz dinliyoruz, paylaşıyoruz. Çalışmamış olsaydı nasıl olacaktı?

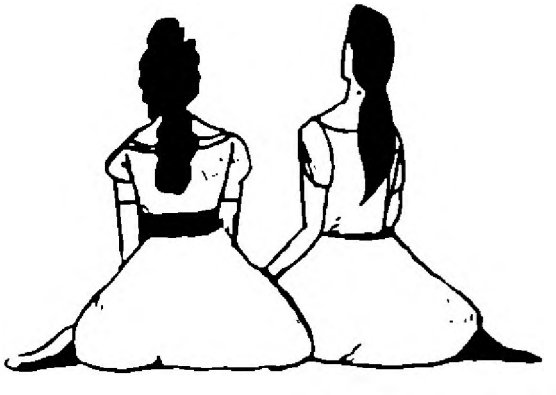
Bence bu sorular da sorulmalı.

Evladımın ilk günden beri arkasındayım, hep de destekçisi olacağım.

Bırakalım sanatçılar da "işini" yapsın. Bize ekmek kadar, su kadar, sanat da lazım...

Külperisi

NE OLMUŞTU?

Külkedisi
masalında, üvey annesi ve üvey
kız kardeşleri tarafından sevilmeyen
Külkedisi, evde temizlik yapmak zorunda
olduğundan prensin düzenlediği baloya gide-
memişti. Durumu fark eden bir peri, Külkedisi'ni
hazırlayıp baloya göndermiş ve ona gece tam on
ikide evde olmasını tembihlemişti. Külkedisi eve
dönerken ayakkabısının tekini sarayda düşür-
müştü. Balodа Külkedisi'ne âşık olan prens,
ayakkabının tekiyle bütün ülkeyi dolaş-
mış, sonunda Külkedisi'ni bulup
onunla evlenmişti.

VE BİZ, MASALI OKURKEN ÜVEY
KARDEŞLERİN DE YARDIMA İHTİYACI
OLDUĞUNU HİÇ AKLIMIZA GETİRMEDİK.

Külperisi

Evet evet, benim; o gece Külkedisi'nin yardımına koşan masal perisiyim. Hayali bir masal kahramanıyım.

Biz periler tuhaf, hayali varlıklarızdır. Bir varız bir yokuz. Bir görünürüz bir görünmeyiz. Bir oradayız, bir buradayız. Bize ihtiyacı olan masal kahramanlarının yardımına koşarız.

Genelde güzelizdir. Bizim güzelliğimiz dolayısıyla gerçek hayatta da güzel kızlara "peri kızı" derler.

Desinler. Bizim için mahsuru yok.

Dünyaya peri olarak geliriz. Birtakım sihirli güçlerimiz vardır işte bilirsiniz. Balkabağını arabaya, fareleri arabacıya dönüştürür, pasaklı elbiseleri bir çırpıda balo elbisesine çevirebiliriz.

Bizim karşılaştığımız insanlar genellikle şanslı ve iyi insanlardır. Sonuçta herkese görünmeyiz.

Ve genellikle göründüğümüz insanın o şansı iyi değerlendirmesini bekleriz.

O akşam, yani Külkedisi'nin baloya gittiği akşam benim perilik kariyerimde bir dönüm noktası oldu. Bu masal sayesinde hayatım tamamen değişti. Daha doğrusu, en başta hayata olan bakış açım, sonra hayatım değişti! Ve bunun arkasından başkalarının hayatı da...

Aslında o gün ben o eve Külkedisi için gitmemiştim. Siz öyle sanıyorsunuz. Ben aslında oradan geçiyordum.

Bizim köşkümüz onların evine yakın. Evet evet, perili köşkte yaşıyorum ama konumuz bu değil.

Külkedisi ve üvey kardeşlerin evinden birtakım sesler geliyordu. Dayanamadım şöyle bir pencereden baktım. Normalde başkalarının pencerelerinden bakmak çok ayıptır ama biz periler için bu kural geçerli değildir.

Evde, iki tane kız hazırlanmaya çalışıyor, giyiniyor, makyaj yapıyor, kokular sürüyordu. Saçla-

rını bozup bozup yeniden tarıyorlardı. Büyük bir telaşın içindeydiler. Neymiş efendim, kralın oğlu sarayda bir balo düzenlemiş de baloya gideceklermiş. Prens birini beğenecekmiş de onunla evlenecekmiş.

Olay buydu.

Külkedisi ise ocağın başında sessizce ağlayarak külleri temizliyordu. Onun iyi biri olduğu her hâlinden belliydi.

Şimdi diyeceksin ki Külkedisi'nin iyi olduğunu nereden bildin?

İyiler kendini belli eder biliyor musunuz? İyi insanların yüzleri, bakışları, sakinlikleri, neşeleri, cümleleri, bir çocuğun yüzü, bakışı, hâli, sesi, neşesi gibidir.

Ve bütün çocuklar iyidir.

Külkedisi de bir çocuk gibiydi. İyiydi. Fakat diğer iki kız, yani sizin anlayacağınız üvey kardeşler, öyle değildi.

"Acaba prens hangimizi beğenecek, hangimiz-

le evlenecek?" diye kavga ediyorlardı. Bir yandan da Külkedisi'ne bağırıyor, onunla dalga geçiyor, onu aşağılıyorlardı.

Yazık, kötü oldukları her hâllerinden belliydi zavallıların.

İyi kalpli Külkedisi ile kötü kalpli üvey kardeşlerin arasına düşmüştüm. Ben ne yapacağımı düşünürken onlar Külkedisi'ne hakaretler yağdırarak kapıyı kapadılar, baloya doğru yollandılar.

Benim Külkedisi'ne yardım etmem gerekiyordu. Ama üvey kardeşlerin daha çok yardıma ihtiyacı vardı. İkisi de hırs, çekememezlik, küfür, haset, kötülük batağına saplanıp kalmıştı âdeta.

O an düşündüm. İnsanlar kötüler için genellikle dua etmezler, onlar için iyi dileklerde bulunmazlar. Kimse bize, "Kötülere yardım edin," diye başvuruda bulunmaz. Bütün dilekler hep iyiler içindir. Oysa kötülerin de iyi olmak, kötülüğü bırakmak için yardıma ihtiyacı vardır.

Kötü biri için hırslarından kurtulsun, kötülüğü bıraksın, yaptıklarının kötü şeyler olduğunun farkına varsın, iyi birine dönüşsün diye dua etsek, onların iyileşmesini dilesek, belki dileklerimiz kabul olur. Böylece kötülük kendiliğinden ortadan kalkar ve iyi insanların sayısı çoğalır.

Olamaz mı?

Denemekte fayda var, diye düşündüm ve o an üvey kardeşlere yardım etmeye karar verdim.

Külkedisi'ne yardım etmek kolaydı. Ona bir elbise verecek, bir araba ayarlayacak, bir şoför bulacak, baloya gönderecektim. İşte bu kadar. Bunu yapmakta ne var? Bir peri için bu çok kolay. Tırrrrr şırrrrr pıırrrrr hooop Külkedisi baloda.

Peki üvey kardeşlere yardım etmek kolay mı? Onların dilini düzeltecektim, huyunu düzeltecektim; Külkedisi'ni bir kardeş gibi sevmeyi, diğer insanlara hoşgörülü olmayı, başkalarını düşünmeyi, onlara yardım etmeyi öğretecek, üvey kardeşlerin kalplerini iyilikle dolduracaktım. Sonuçta

bunu yapmak da mümkündü. Mümkündü ama kolay değildi.

Hemen Külkedisi'ni giydirdim, saçını başını taradım, balkabağını arabaya, fareleri arabacıya dönüştürdüm, hızlıca baloya gönderdim.

Sonrasını biliyorsunuz. Kristal ayakkabı, prens, prensle evlenen Külkedisi falan...

Masal burada bitiyor.

Ama sonra asıl peri masalı yani benim masalım başladı. Günler, geceler, aylar boyu üvey kardeşlerle uğraştım. Onlara doğuştan kötü olmadıklarını, kötülüğü öğrendiklerini ve unutabileceklerini anlattım.

Yazık, ikisi de kötü olduğunun farkında bile değildi. Böyle yetiştirilmişlerdi. Doğru olanın bu olduğunu düşünüyorlardı.

Kötü olduklarını kabul ettikten sonra değişmeye başladılar. Çocukluklarını, iyi birer çocuk oldukları zamanları hatırladılar. İyilik yapmaya, güzel konuşmaya, başkalarına yardım etmeye,

iyi insanları örnek almaya, akıllarına bir kötülük geldiğinde onu yapmamaya çalıştılar. İyiliğin ne kadar güzel bir şey olduğunun farkına vardılar. Yaşamlarına kötü birer insan olarak devam etmeyeceklerine karar verdiler ve bunu başardılar.

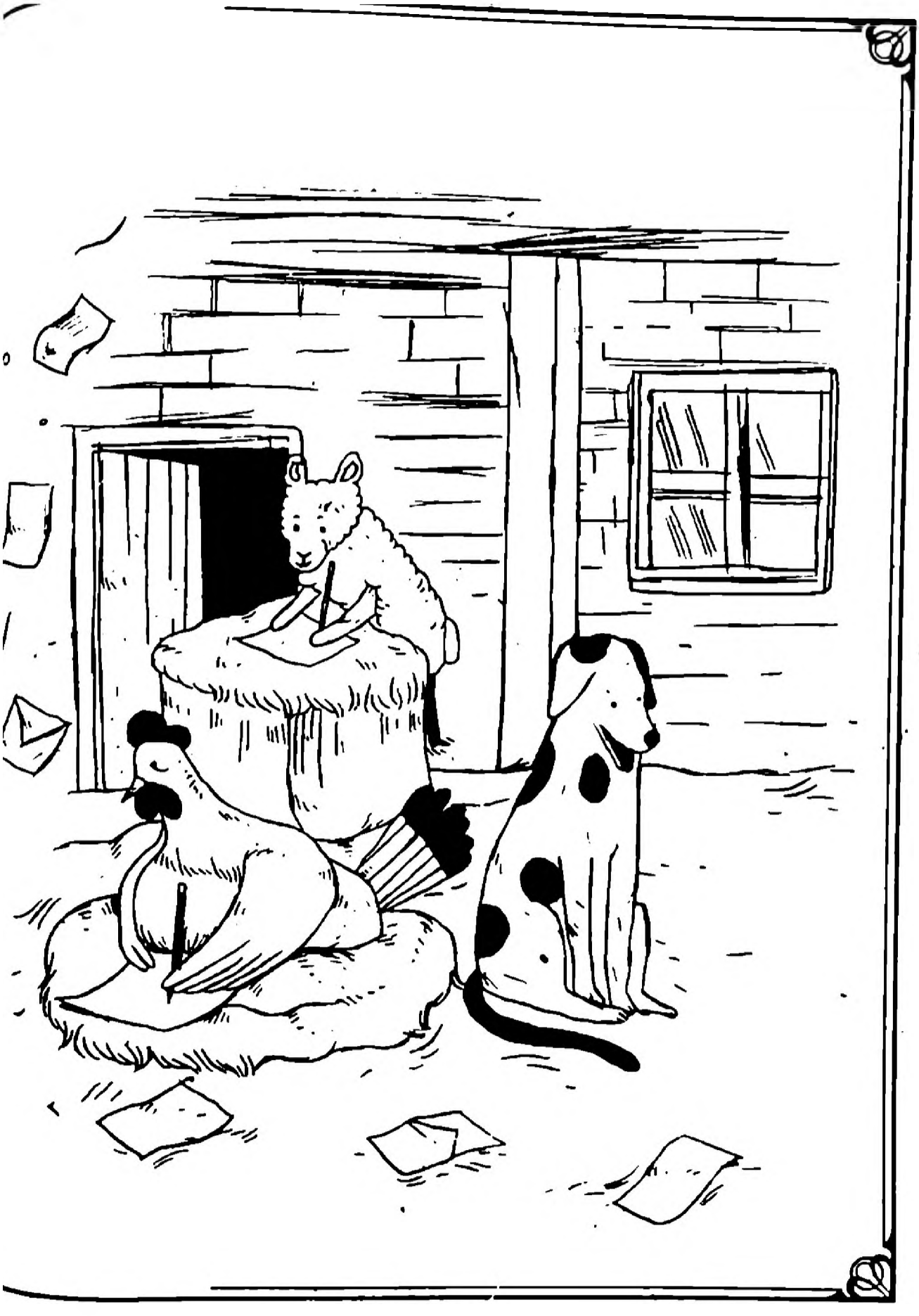
Herkes kötülerin değişmeyeceğini düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum. İnsanlar kötü alışkınlarını değiştirebilir, hayatlarını yeniden düzenleyebilirler. Yeter ki onlara doğruyu gösterecek birileri olsun ve kendilerini değiştirmek için fırsat verilsin.

Ben üvey kardeşlere böyle yardım ettim. Hem de sihir bile yapmadan!

Onlara doğru yolu gösterip değişme fırsatı verdim. Ve onlar da değiştiler. İşte ben buna "mutlu son" derim!

Ali Baba'nın Karısı

NE OLMUŞTU?

Ali Baba'nın
Çiftliği şarkısında Ali
Baba, çiftliğindeki inekleri, koyunları, köpekleri, horozlarıyla beraber yaşıyordu. İnekler möö möö möö, koyunlar mee mee mee, köpekler hav hav hav, horozlar da üüü ürü üüü diye bağırıyordu çiftliğinde Ali Baba'nın. Başka da bir şey olmuyordu.

VE BİZ, "ACABA ALİ BABA, BU KADAR HAYVANIN YAŞADIĞI BU ÇİFTLİĞİ TEK BAŞINA NASIL İDARE EDİYOR?" DİYE HİÇ SORMADIK

Ali Baba'nın Karısı

Evet evet, benim; Ali Baba'nın karısı.

Uzun yıllardır Ali Baba'yla evliyim. Ama bu güne kadar kimsenin, "Ali Baba tek başına koskocaman çiftliği nasıl idare ediyor?" diye sorduğunu duymadım. Kolay mı çiftlik idare etmek? Üstelik Ali Baba yaşlı bir adam, nasıl yapsın onca işi?

Biz Ali Baba'yla çiftlikte hep birlikte çalışırız. Çiftçilik, hayvancılık zor iştir. Zannetmeyin ki çiftlikte oturur ve hayvanları, manzarayı, çiftliği seyrederiz. Bizim başımızı kaşımaya vaktimiz yoktur.

Sabah kalkarız, önce hayvanların karnını doyururuz. İneklere yonca, koyunlara saman, atlara arpa, tavuklara yem, köpeklere mama veririz. Hepsini tek tek sularız. Sonra inekleri, koyunları sağarız, tavukların yumurtalarını toplarız. Sonra hayvanların sağa sola bıraktıkları dışkılarını toplarız. Atları tımar ederiz.

İşimiz bitti mi sandınız? Hayır, asıl iş bundan sonra başlar. Topladığımız sütlerden peynir, yoğurt, tereyağı yaparız. Dışkıları gübre olması için biriktiririz. Arka bahçemizde sebze meyve yetiştiririz. Gübreleri burada kullanırız.

Mevsimine göre sebzeleri, meyveleri toplarız. Her gün kilo kilo domates, biber, fasulye, kayısı, çilek, şeftali, erik, kabak, patlıcan verir bahçemiz. E, bu sefer de bunları değerlendirmemiz gerekir. Domatesten salça yaparız, şeftaliden reçel, erikten hoşaf... Kayısıları kurut, cevizleri topla derken işimiz hiç bitmez.

Bir de tabii hayvanlarımızı her gün gezdirmemiz gerekir. Yemek yapıp yemeye bile zor vakit buluruz. Günlerimiz böyle geçip gider.

Ben bu çiftliğe Ali Baba ile evlendiğimde geldim. İnanır mısınız, bir daha da çiftlikten hiç çıkmadım. Kasabaya bile gezmeye gitmedim. Hep Ali Baba'ya, "Hadi biraz bir yerlere gidelim," derdim. "Benim canım da gezmek istiyor, tatile git-

mek istiyor, değişik memleketler görmek istiyor."

Ali Baba da bana şöyle derdi: "Hanımcığım nasıl gideceğiz? Hayvanlara kim bakacak? Hayvanları tek başlarına bırakıp gidemeyiz ki... İnekleri sağmazsak hastalanırlar. Ayrıca yemlerini kim verecek? Kim sulayacak? Altlarını kim temizleyecek? Yumurtaları kim toplayacak? Sebzeler dalında çürür..."

İşte böyle... Bunca sorumlulukla, işle güçle yıllarımız geçti çiftlikte. Hiçbir yere gidemedik.

Ben ara sıra söylenirdim: "Yıllardır hiçbir yere gezmeye gidemedik, bir kere olsun tatil yapamadık, deniz nasıl bir şeydir bilmeden geçti gençliğimiz. Ooof of!"

Ali Baba da bana şarkı söylerdi: "Ali Baba'nın bir çiftliği var. Çiftliğinde karısı var. 'Ooooooof, of!' diye bağırır, çiftliğinde Ali Baba'nııın."

O öyle deyince ben de gülerdim. Hemen sarılırdık birbirimize. Çok seviyorum Ali Baba'yı, kızarım ama hemen affederim. Ne yapsın adamcağız?

Haklı. Nasıl bırakalım çiftliği, kime teslim edelim hayvanları?

Ben çiftliğin dışına çıkmaktan ümidi kesmiştim artık. Senelerdir lafını bile etmiyordum. Ama hiç beklemediğimiz bir şey oldu. Bir sabah Ali Baba'nın çiftliğindeki o meee, meee diye bağıran, her gün aynı ağacın altında yatıp uyuklayan koyuncuklar bize bir mektup bırakıp gittiler. Şöyle yazıyordu mektupta:

"Sevgili Ali Baba,

Geçen hafta aynı ağacın altında yatıp uyurken, içimizden biri, 'Biz neden hep aynı yerde me'liyoruz?' diye sordu. Açıkçası bunu daha önce hiç düşünmemiştik. Dünyanın dört bir yanında kırlar, çayırlar, yemyeşil yaylalar var. Ama biz daha şu çitin ötesine bile geçemedik.

Hayatımızın geri kalanını burada geçirmemeye karar verdik biz Ali Baba. Burası da çok güzel bir çiftlik. Ama biz başka yerleri merak ediyoruz. Yaylaları, çayırları, kırları görmek istiyoruz.

Seni ve eşini çok seviyoruz. Bize çok iyi baktınız. Var olun. Umarım bizı anlayışla karşılarsın.

Hoşça kal Ali Baba. Sizi hiç unutmayacağız."

Koyunların mektubunu görünce Ali Baba şaşırdı. Hemen koşup baktık ama çoktan gitmişlerdi. Elinde mektupla çöktü kaldı ağacın altına adamcağız.

Kızacağını düşünmüştüm ama o, "Haklılar," dedi. "Dünya çok büyük bir yer. Gitmek istediler ve gittiler. Açıkçası gidebilsem ben de gidip başka yerleri görmek isterdim. Ama gidemem. Koyunlarımız gidip gezsinler. Keşke vedalaşıp da gitselerdi, birbirimize sarılırdık ayrılmadan önce. Ama canları sağ olsun, belki de o zaman ayrılmak zor olurdu," dedi ve işlerimize geri döndük.

Çiftliğimizde bir de horozumuz vardı. Tahmin ettiğiniz üzere "üüüürüüüüü" diye bağırırdı. Belki sesi kendisine göre güzeldi ama vakitsiz ötüyordu.

Biz bütün gün yoruluyorduk, gece olunca da deliksiz uyumak istiyorduk. Ama bu horozun gece

yarısı ötesi geliyordu, başlıyordu gece gece ötmeye. Horoz değil de bülbül sanki, durmadan ötüyor. Hâliyle kızıyorduk. E, uyumak istiyoruz, en doğal hakkımız.

Bizim kuzuların, koyunların gidişinden bir hafta sonra falandı. Bir mektup da horozdan aldık. Koyunların gidişi ona cesaret vermiş olmalıydı. Açtık okuduk mektubu:

"Sevgili Ali Baba,

Sen çok iyi birisin. Burayı da çok seviyorum. Ama kendimi de çok seviyorum. Sesimin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Buna rağmen bu çiftlikte rahat rahat ötemiyorum. Siz beni dinlemekten hoşlanmıyorsunuz. Oysa ben sesime ve kendime güveniyorum. Beni dinlemekten hoşlanacak arkadaşlar bulmak istiyorum.

İstediğim saatte istediğim kadar ötebileceğim bir yer arayacağım. Ayrılmak benim için zor ama kendim için bunu yapmam lazım. Bir gün yeniden görüşmek üzere Ali Baba... Sizleri çok seviyorum."

Ali Baba mektubu okuyunca sevindi. Horozun sesinin güzel olduğunu o da biliyordu. Hayvanın sesi güzeldi ama biz yorgunduk. Erken yatıyorduk, kafamız gürültü istemiyordu. Ötüyor diye ona kızmak, büyük haksızlıktı.

Ali Baba, mektubu katlayıp cebine koydu. "Umarım onu dinlemekten hoşlanacak dostlar bulabilir," dedi.

Horozdan sonra atlar geldi yanımıza. Bizimle uzun uzun konuştular. Hep yarış atı olmayı hayal ettiklerini ama çiftliği bugüne kadar Ali Baba'yı üzmemek için terk etmediklerini, iznimiz olursa artık hayallerinin peşinden koşmak istediklerini söylediler.

Ali Baba düşündü. "Gidin," dedi. "Gidin. Hayallerinizin peşinden koşun ve ulaşın o hayallere. Ben üzülmem. Sizin mutluluğunuzdan mutlu olurum."

Vedalaştık ve ertesi sabah onları yolcu ettik.

Gidenler sadece atlar değildi! Köpekler de onlarla birlikte gittiler. Onlar da meğer çiftlik köpeği değil, av köpeği olmak istiyorlarmış.

"Olsunlar bakalım," dedik.

Atlar da köpekler de doğduklarından beri çiftliktelerdi. Hiçbiri uzun koşulara alışkın değildi. Onlar için dua ettik. "İnşallah başarılı olurlar," dedik.

Geriye bir tek inekler kalmıştı. Ali Baba ineklerin yanına gitti. Zaten genellikle vaktini onların yanında geçirirdi. Diğer hayvanlarla daha çok ben ilgilenirdim, Ali Baba ineklerini çok severdi.

Ali Baba onlara olanları anlattı. Kuzuların, koyunların, horozun, atların ve köpeklerin gittiklerini söyledi. İneklerin de gitmek isteyeceğini düşünmüştü. Öyle ya; herkes gidiyorsa onlar niye kalsın? Ben de gideceklerini düşünmüştüm esasen. Fakat ineklerden biri Ali Baba'ya, "Herkes gitti diye biz de gitmek zorunda mıyız?" diye sordu.

Ali Baba da bu soruyu beklemiyordu. "Hayır," dedi. "Elbette bir şeyi herkes yapıyor diye yapmak zorunda değilsiniz. Ne istiyorsanız onu yapabilirsiniz."

Sevinmişti. Yüzü gülüyordu. Ben de mutlu ol-

dum açıkçası. Demek ki çiftlik hayatımıza inekler-le devam edecektik.

"Güzel," dedi ineklerden biri. "Madem gitmek zorunda değiliz, biz burada kalıyoruz. Ama eğer isterseniz siz gidebilirsiniz Ali Baba. Bize baka-cak bir çoban bulun ve gidin. Senelerdir bizimle-siniz. Bir şarkının peşine düştünüz, 'Ali Baba'nın çiftliğinde inekler var, koyunlar var, köpekler var,' diyor; senelerdir 'meeee, üüüüürüüüüü, hav hav hav, möö möö möö mö,' bizi dinleyip duruyorsu-nuz. İnsan sesine hasretsiniz yıllardır. Siz gidin. Biz başımızın çaresine bakarız," dediler.

Gitmek mi? Bunu ben bir zamanlar istemiştim ama Ali Baba buradan ayrılmayı daha önce hiç düşünmemişti. Senelerdir çiftlikten dışarı adım atmıyordu.

İneklerle konuştuktan sonra uzun düşüncelere daldı Ali Baba. Birkaç geceyi uykusuz geçirdi. Ko-nuştuk, konuştuk, konuştuk... Sonra bir sabah bu kez biz ineklere bir not bıraktık:

"Sevgili İnekler...

Önerinizi düşündük. Haklısınız, yıllardır burada yaşıyoruz. Her gün aynı şeyleri yapıyoruz. Artık belki de farklı şeyler yapmanın zamanı gelmiştir. Başka yerler görmek, başka insanlar tanımak ve insanlarla konuşmak istiyoruz. Karımın en büyük isteğiydi zaten gezip dolaşmak. Bu yaşımıza kadar yapamadık. Bundan sonra yapacağız. Gezeceğiz.

Sizleri çok seviyorum ama galiba haklısınız, biraz da insan sesi duymaya ihtiyacımız var.

Çiftlikte istediğiniz kadar kalabilirsiniz, yine de bir gün gitmek isterseniz diye bahçe kapısını açık bırakıyorum. Belki günün birinde siz de fikrinizi değiştirirsiniz.

Size bir çoban bulduk, ailesiyle birlikte burada yaşayacak. Bizim çocuğumuz yoktu. Ama çobanın üç küçük çocuğu var. Belki de şarkıya yeni bir dörtlük eklemenin zamanı gelmiştir ha, ne dersiniz?

Ali Baba'nın bir çiftliği var.

Çiftliğinde çocukları var.

Hey hey, diye bağırır

Çiftliğinde Ali Baba'nın...

Bence çok güzel oldu.

Sizi çok seviyorum inekler. Hoşça kalın.

Ali Baba."

Bu mektubun ardından bir sabah vakti ayrıldık çiftlikten. Artık dünyanın başka yerlerindeki gün doğumlarını izliyoruz Ali Baba'yla... Birbirimize vakit ayırıyor, emekliliğin tadını çıkarıyoruz.

Ali Baba gezdiğimiz her yerde şarkısını söylemeye devam ediyor. Bazen yeni dizeler ekliyor şarkıya. Geçen gün Ali Baba'nın Bir Çiftliği var şarkısından sonra bir şarkı daha yazmaya karar verdiğini söyledi. Sözlerini okumadım henüz ama başlığından haberdarım.

"Ali Baba'nın Bir Hayatı Var..."

Şermin Yaşar

1982 yılında Berlin'de doğdu. Hep yazar olmayı hayal etti ve hayallerinin peşine düşüp Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Yüksek lisansını Yeni Türk Edebiyatı alanında yaptı.

Çocuklarla oyunlar oynamayı, onlara masallar ve öyküler anlatmayı çok seven yazar çocuk edebiyatına *Çok Hayal Kuran Çocuk, Oyun Takvimi, Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı-Çırak, Tilki Masalları (Cesaret Sandığı, Uyuyor musun?, Garip Bir Kuyruk), Cingo, Kuş Masalları, Abartma Tozu, Bizimki, Cebimdeki Mandalina Ağaçları, Oh Ne Âlâ Memleket, Pekicik, Dahacık, Hıhıcık, Lo, Babaannem Geri Döndü, Cumhuriyetin İlk Sabahı, Dünyanın En Önemli Öğrencisi* adlı eserleri kazandırdı.

Kelime Müzesi ve Anne Müzesi'nin kurucusu olan Şermin Yaşar üç çocuk annesidir. Hâlen en sevdiği işi yapmaya, yazı yazmaya devam ediyor.

Mert Tugen

1992 yılında doğdu. Serbest illüstratör olarak çalışıyor. Çocuk kitapları ağırlıklı olmak üzere çeşitli ajanslara, yayınevlerine ve dergilere illüstrasyonlar yapıyor. Arta kalan zamanlarında kendi projeleriyle ilgileniyor ve karma sergilere katılıyor. İllüstrasyon dışında, sokak sanatıyla uğraşıyor.